

Semiran Polat Ölümsüzdür

Halk için yaşadı
Halk için döğüştü
Halk için öldü

Ekmek ve
Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 114 / Tarih: 4 Temmuz 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

**Semiran
POLAT**
Direnışin
115. Şehidi

Meydanlarda, barikatlarda NATO'ya karşı biz vardık

NATO'ya Rağmen
Bağımsız Türkiye'yi
Kuracağız...

- ✱ Terör demagojisi yapanlar;
114 ölümün ve şiddetin
sorumluluğundan kurtulamazsınız
- ✱ Burjuvaziyle aynı yerde durup
devrimcilere saldıranların
solculuğu tartışılır...

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

“ÜLKEMİZ BAĞIMSIZ, HALKLARIMIZ ÖZGÜR OLSUN DİYE ÖLDÜLER!”

TAYAD'lı Aileler, 26 Haziran'da İstanbul Galatasaray'da dört şehit için bir eylem yaptılar. Sincan F Tipi'nde şehit düşen Hüseyin Çukurluöz ve Bekir Baturu, Tokat dağlarında şehit düşen Hasan Hüseyin Boyraz ve Çapa'daki patlamada şehit düşen Semiran Polat'ın anıldığı eylemde, iktidara zulme son verme çağrısı yaptıldı.

NATO Zirvesi'nin de protesto edildiği eylemde yapılan açıklamada “Bir yanda ülkemiz topraklarını koltuk sevdasıyla satanlar, büyük katliamlara ortak olanlar, diğer yanda halkı için ölümü gülererek karşılayanlar” olduğunu belirten TAYAD'lı Aileler, sözlerini şöyle sürdürdüler: “bu vatan, bu topraklar bizim... ve bu vatan, bu topraklar için düşerim de BİZİM EVLATLARIMIZ BİZİM CANLARIMIZ; Kızımız, oğlumuz, yarımız, kardeşimiz...”

Bu sahiplenmeyi hazmedemedi burjuva medya. Ertesi gün TAYAD'a karşı saldırıya geçtiler. İşte bu habere uygun gördükleri başlıklar:

“TAYAD, teröriste sahip çıktı” (Akşam)

“Bir grup TAYAD'lı bombacıya sahip çıktı” (Tercüman)

“Otobüs bombacısına TAYAD'lılar sahip çıktı”

(Zaman)

“Bu nasıl dernek...” (Star)

“Ölümsüz ilan ettiler” (Hürriyet)

Burjuva medyanın TAYAD'a saldırısı neden-siz değildi elbette. “112 İnsan öldü duyduunuz mu?” diyen sesi susmayan TAYAD'dan, “Bu ülkede hukuk yok mu?” diye demokrasiçilik oyununu sorgulayan TAYAD'dan polis ne kadar rahatsızsa, burjuva medya da o kadar rahatsızdı.

Başlıkları, polis 1 Nisan'da TAYAD'lılara karşı yaptığı hukuksuzluk operasyonunu tamamlıyordu adeta.

Bunun dışında ise, başlıklarında, halkın kurtuluşu için savaşı bir devrimciye sahip çıkılmasından duydukları rahatsızlık vardı. Nasıl olur da “bomba taşıyan” biri sahiplenilebilirdi?

Ne sanıyordu burjuva medyanın kaleşörleri? Onlar Korkut Ekenleri yere göğe sığdıramazken, katliamcı generalleri, polis şeflerini, katliamlar sayesinde sömürsünü sürdüren tekelleri burjuvaları, NATO'yu savunurken, bu ülkenin bağımsızlığı, halkın özgürlüğü için mücadele ederken şehit düşenler sahipti mi kalacaktır?

Siz F tiplerinde ölenleri yazmıyorsunuz diye, herkes F tiplerinde ölenleri yok mu sayacak? Siz direnişi yok sayıyorsunuz diye, direnişin şehitleri yok mu sayılacak bu ülkede?

Bu ülke sizden ibaret değil. Bu ülke bizim.

Siz bir avuç azınlıksınız ve herşeyi belirleyemeyeceğinizi, siz yok saysanız da gerçeğin varolmaya devam edeceğini, direniş ve mücadelenin varolacağını göreceksiniz! Türkiye halkları, vatanın bağımsızlığı, halkın özgürlüğü için savaşılanları bugüne kadar sahipti, bundan sonra da sahiplenmeye devam edecektir. Siz “terörizm” diye ne kadar yırtırırsanız yırtırın...

Direnişin sesi orada hala!

Oradalar hala. Sorularıyla, sabırlarıyla, dirençleriyle oradalar.

Gelip geçene de, yolu oraya düşmeye de, ayları aşan sabırlarıyla “ey insanlar... duyun bu zulmü, duyun bu zulme direnenleri” diye haykırmaya devam ediyorlar.

Gelip de geçmeyi, buyur edip sohbetlerine katıyorlar. Ve yine anlatıyorlar, anlatıyorlar, anlatıyorlar.

NATO'ya karşı çıkan anti-empyalistler, hakkını arayan işçiler, memurlar, Kızılay'a çıkan öğrencilerin yolu oradan geçiyor; direniş yolu Abdi İpekçi'ye düşenlerin gündemine giriyor, lakin onların sendikalarının, derneklerinin yönetiminin gündemine girmiyor... Ama girecek. 115 oldu direniş şehitlerinin sayısı. Artık bu gerçekten kaçacak yer kaldı mı, göreceğiz... Göreceğiz kimin vicdanında ne kaldığını!

Hüseyin Çukurluöz'ün Anısına...

Direnişin 113. Şehidi Hüseyin Çukurluöz, mezarı başında “Kartallı Kazım” şiiriyle uğurlandı. En sevdiği şiirlerden biriydi bu. Peki kimdi bu Kartallı Kazım? Kartallı Kazım'ın hikayesi, Nazım Hikmet'in Kurtuluş Savaşı Destanı'nın “MUHAREBELER ve DÜŞMAN ELİNDE KALANLAR ve KARTALLI KÂZIM'IN HİKÂYESİ” başlıklı Altıncı Bap'ında anlatılır. Destandan kısa bir bölümü, Çukurluöz'ün anısına yayınlıyoruz:

Sene 1922
ve 15 vilâyet ve sancak / ve 9 büyük şehir
düşman elindedir.

...
Yatıyor filintasının arkasında Kartallı Kâzım.
Kız gibi Osmanlı filintası.
Parlıyor arpacık / namının ucunda:
yüz yıllık yoldaymış gibi uzak
ve bir damlacık.

Kâzım emir aldı merkezden:
Gebze'deki İngiliz'in tercümanı vurulacak.
Köylerde teşkilât kurmuş tercüman Mansur:
satıyor bizimkileri.

Kâzım iyi hesaplamış herifin geçeceği yeri.
İşte sökün etti Mansur karşidan:
beygirin üzerinde.
Beygir yüksek, / İngiliz kadanası.

...
Arada kaldı kalmadı dört yüz adım,
namıyı kaldırdı birazcık Kâzım,
nişan aldı sallanan başına Mansur'un.
Soldaki yamaçtan bir taş parçası düştü.
Bir kuş uçuşa sağdaki ağaçtan, / -ağaç çınar-
Kuş ürkmüş olacaktı.
Çevrildi Kâzım'ın başı kuşun uçuşu yana,
mehtapla yüz yüze geldiler.
Mehtap koskocaman,
desdeğirmi, bembeyaz.
Ve Kâzım'ın gözünü aldı âdetâ.

Zaten bu yüzden,
tekrar göz, gez, arpacık
ve filintayı ateşlediği zaman
ilk kurşun Mansur'un başını delecek yerde
galiba omuzuna girdi.

Herif «Hınk» dedi bir,
beygirin başını çevirdi / dörtlal kaçıyor.

Yetiştirdi ikinci kurşunu Kâzım.
Beygirin üstünde sola yıkıldı Mansur.
Üçüncü kurşun.
Tercüman düştü beygirden.
Fakat bir ayağı üzenğe takılı kalmış,
sürüklendi kaçan hayvanın peşinde biraz,
sonra kurtuldu ki ayağı / yıkılıp kaldı olduğu yerde.
Yamaca sarı beygir.
Kalktı Kâzım, / yürüdü Mansur'a doğru,
üzerinden kâatları alacak...
Mansur doğruldu ansızın,
kaçıyor bayır aşağı.

Filintayı omuzladı Kâzım.
Dördüncü kurşun. / Yıkıldı herif. / Koştı Kâzım.
Doğruldu yine Mansur.
Yürüyor sarhoş gibi sallanarak,
kaçıyor artık, yürüyor.
Kâzım da bıraktı koşmayı.
Deniz kıyısına indiler.

...
Mansur suya giriyor, / kâatlar ıslanacak.
Beşinci kurşunu yaktı Kâzım.
Suyla düşüp kaldı önde giden
...
Velhasıl, lâfi uzatmıyalım,
Mansur'un işini bıçakla bitirdi Kâzım.
Kâatlar kan içindeydi. / Fakat kan kapatmıyor yazıyı...

Namussuzun biriydi Mansur, / muhakkak.
Düşmana satılmıştı, / orası öyle.
Kaç kişinin başını yedi, / malûm.
Ama ne de olsa
mehtapta herif beygirin üzerinde uyumuş geliyordu.
Demek istediğim,
böyle günlerde bile, böyle bir adamı bile bu çeşit öldürüp
ortalık durulduktâ, yıllarca sonra mehtaba baktığın vakit
üzüntü çekmemek için,
ya insanlarda yürek dediğin taştan olacaktı,
yahut da dehşetli namuslu olacaktı yüreğin,
Kâzım'ın taştan değildi çok şükür,
fakat namuslu.

Ne malûm? dersene:
Dövüştü pir aşkına, / yaralandı birkaç kere / ve saire.
Ve kavga bittiği zaman
ne çiftlik sahibi oldu, ne apartıman.
Kavgadan önce Kartal'da bahçivandı,
kavgadan sonra Kartal'da bahçivan...

Ekmeke Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Ekmeke ve Adalet Dergisi

Sahibi : Mustafa Köşker

Yazışları Müdürü: Serkan Uymaz

Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar Kesici

Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han 55/54

Aksaray Fatih İstanbul

İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65

Hesap No: 0041310-4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.

Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST

Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık

Baskı: ASPAŞ Pazarlama

ISSN: 1304 687X

Fiyat: 750 000

Avrupa: 3 Euro

Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro

İsviçre: 3 Euro

Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5

Belçika: 3 Euro

Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayıncılık Venloerstr. 507-A 50825 Köln

Tel: 0049 221 280 87 74 0049 221 280 87 75

Faks: 0049 221 280 80 84

E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana: İnönü Cad. Örnekler Apt. No:5 Kat:5

Tel-faks: 0 322 351 97 25

Ankara: GSK Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay

Tel-faks: 0 312 419 27 38

Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatop. Kat: 7

4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18

Bursa: Başak Cad. Gür İş Hanı Daire: 25/4 Heykel

Tel-faks: 0 224 224 93 97

Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA

Tel-faks: 0 466 351 42 08

İzmir: Milli-i Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköyü İş Merkezi

Konak/İzmir Tel-faks: 0 232 482 29 54

Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gökko Karvan Saray İşhanı Kat:7

No:79 Tel-faks: 0 262 331 66 51

Malatya: Dabakhan Mah. Bakırçılar Çarşısı Sanbeyoğlu İşhanı

Kat:1 No:43 Tel: 0422 323 24 77

Mersin: Bahçe Mah. 4604 Sk. Tütlüncü Apt. Kat: 1/6

Samsun: Talimhane Cad. Bozluoçay İş Hanı Kat: 3/42

Tel-faks: 0 362 435 25 80

Trabzon: Kemerkaya Mah. Kunduracılar Cad. Dedeoğlu sokak

Pustular İşhanı Zemin Kat No:4

Tel-faks: 0462 321 14 80

Gün Doğdu Hep Uyandık...

- 3... *Gün doğdu hep uyandık...*
- 5... *NATO'yu yıkacağız*
- 14... *AKP NATO'nun suç ortağı oldu*
- 17... *AKPliler onur nedir bilmez*
- 18... *Din tüccarları ve NATO*
- 19... *Sorumluluk bizindir*
- 20... *Çapa'da kaza sonucu patlama*
- 22... *Terörizm demagojisinin sahipleri*
- 24... *Burjuvazinin reformist solun
adaleti ve vicdanı*
- 29... *Kazanacağız*
- 30... *F tiplerinde zulüm durmuyor*
- 32... *Polis numaraları*
- 34... *Polis terörü eşliğinde demokrasi
şovu*
- 36... *ABD tüm ülkelerin katillerini
eğitime alıyor*
- 37... *Avrupa'da NATO protestoları*
- 39... *Reformizm ve devrimcilik*
- 43... *Burjuva medyada habercilik
böyle yapılıyor*
- 44... *Kürt milliyetçiliği NATO'ya
karşı mı değil mi*
- 45... *Doğu'da operasyonlar ve imha
politikası sürüyor*
- 46... *Irak direnişi ulusal bir direniştir*
- 48... *Hüseyin Çukurluöz ve Bekir
Baturu*
- 49... *Semiran Polat*
- 50... *Kahramanlar ölmez*

Oligarşinin tarihine onursuzluğun kapkara lekesi düştü bir kez daha.

Halkımızın tarihine ise, onurlu bir sayfa daha eklendi. Anti-emperyalist geleneğimiz NATO Zirvesi'ne karşı mücadelemizle biraz daha perçinlendi. Anadolu'nun 81 ilinde, yüzlerce ilçesinde "NATO Defol!" sloganlarıyla karşıladık emperyalist katilleri. AKP iktidarı dünya halklarını katledenlerin önüne kırmızı halılar sererken, biz kızıl bayraklarımızla bağımsızlık mücadelesini büyüttük. Vatanseverliğin bayrağını yükseltmek bizim, emperyalist katilleri korumak AKP'nin işiydi. İstanbul'un orta yerini işgal eden katiller sürüsü halklara karşı yeni katliamların kararını alırken, katillerin işbirlikçileri Okmeydanı barikatlarında vatanseverlere saldırıyordu. Emperyalist katilleri korumak için vatanseverlerin kanı döküldü. Bağımsızlık uğruna al kanlara boyanışımız ilk değildir. Anadolu'nun dört bir yanı vatansever devrimcilerin kanlarıyla sulanmıştır. Emperyalizmin işbirlikçileri, 1970'lerden bu yana bu ülkede vatanseverlerin kanını akıtıyorlar. "Gün doğdu hep uyandık, siperlere dayandık / Bağımsızlık uğruna al kanlara boyandık..." marşıyla yürüyen kitleleri sindirmek, örgütsüzleştirmek, yoketmek için onyıllardır tüm faşist yöntemlere başvuruldu. Ama yokolmadık. İstanbul'da NATO Zirvesi toplanırken tüm dünya gördü ki, Türkiye'de bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi yokedilememiştir. Tüm dünya gördü ki, Türkiye'nin vatanseverleri küreselleşmeye, AB'ye, Amerikan imparatorluğuna teslim olmadan, boyun eğmeden bağımsızlık uğruna mücadeleye devam ediyor.

Türkiye devrimci hareketine karşı sürdürülen o kadar infaz, katliam, o kadar operasyona rağmen işte herkes gördü, binler oligarşiye ve emperyalizme karşı çarpışıyor; AKP'nin polisinin vahşeti, vatanseverlerin kanları içinde atılan "Kahrolsun Emperyalizm" sloganlarıyla cevaplanıyor. İşbirlikçiler ve vatanseverler net olarak ayrılmıştır. Bağımsızlık bayrağını yalnız devrimcilerin taşıdığı, emperyalizme karşı çıkma cüretine yalnız devrimcilerin sahip olduğu ortadadır. Gelecek biziz. NATO Vadisi'ndekiler, AKP'siyle, NATO'suyla yenilecek ve yıkılacak olanlardır. Aylardır, yıllardır tartışıp "Büyük Ortadoğu" projeleri, sakız gibi çiğnedikleri "terör demagojileri" onları kurtaramayacak. Dünya halklarının ABD'ye karşı öfkesi büyüyor, ABD işgallerini meşrulaştırmak görevini üstlenen NATO'ya karşı da öfke büyüyecektir. Halklar, Irak'ta bir kez daha güçlerini gördüler. Yalnız Irak değil, her ülke emperyalistler ve işbirlikçiler için birer bataklığa dönüşecektir. Dünya halklarının bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm mücadelesi terör demagojileriyle, işgallerle, sıkıyönetimlerle engellenemez. Güçlü olan halklardır. NATO'nun aldığı bütün kararlar direnişlerimize çarpıp dönme mahkumdur.

BAĞIMSIZ TÜRKİYE'yi Biz Kuracağız! Çıktığımız bu yolda zafere ulaşmadan durmayacağız. Yürüyüşümüzü katliamlarla, veya bizi düzenin yasallığına hapsederek engelleme hesabı yapanlar, bir kez daha gördüler yürüyüşümüzün durdurulamayacağını. 32 yıl önce katledilen Türkiye devriminin, halkımızın anti-emperyalist mücadelesinin önderleri Mahir Çayanlar, Deniz Gezmişler bizimleydi Okmeydanı'nda. Oligarşinin tehditlerinden yılmadık, icazetlerini kabul etmedik; bir miting düzenleyip meydanı emperyalist katillere bırakmamızı isteyenlere kulak asmadık. Emperyalist katiller halkların mücadelesini nasıl yokedeceklerine dair kararlar alırken, devrimciler mücadeleyi büyütmek için meydanlarda, barikatlardaydı. Bu yiğit tavır, Mahirler'in, Denizle-

rin geleneğini devam ettirmektir. Devrimciliği sürdürmektir. Tek yol devrim diyebilmek cüretidir. Bu cürete sahip olmayanların NATO'nun, Amerikan imparatorluğunun, ve ülkemizdeki işbirlikçi faşist iktidarların karşısına dikilebilmesi mümkün değildir.

NATO'yla kavgamız, oligarşinin AKP iktidarıyla kavgaydı aynı zamanda. AKP, NATO'ya "evsahipliği" değil, suç ortaklığı yapıyordu. AKP, NATO perdesi arkasında Amerika'nın tetikçiliğini üstleniyor. NATO'ya karşı mücadele AKP'ye karşı mücadeledir, ki tersi de doğrudur. Emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele birbirinden koparılamayacak bir bütündür. Bunları birbirinden koparmaya kalkanlar, bir tarafın dümen suyuna girerler. Bu dün de böyle olmuştur, bugün de böyledir. Devrimcilik, sırtını düzenin hiç bir gücüne yaslamadan mücadele etmektir. Sırtını düşmana verenler, düşmanın icazeti altında siyaset yapmayı kabul edenler, o düşmanı yokedemezler. Mahirler'in, Denizler'in miras bıraktığı devrimcilik budur. Ve biz bunu sürdürüyoruz. Devrimciler, zirve ile ilgili, çok büyük eylemler yapamamıştır ama var olduğunu, bu topraklarda anti-emperyalizm bayrağının hala dalgalandığını, hala bu topraklarda devrim için çarpışıldığını göstermiştir. Reformizmin tavrını bir kez daha net olarak gördük. Onlar, Okmeydanı'nda geceleyip sabah "Gündoğdu hep uyandık" dizeleriyle emperyalizme karşı yürüyenlerin içinde yoktular. Onlar oligarşinin saldırdığı yerde yoktular. "NATO'ya İstanbul'u şöyle dar edeceğiz" diyenleri, saldırı ihtimalini görmüş ve uzak durmuşlardır. Reformizm, bir tercih demektir, bu tercih düzen tercihidir. Bu bir anda olmaz, bir anda dönemezler düzene. Ama artık yavaş yavaş yolun sonuna yaklaşmaktadırlar. Reformist kesimin hemen her önemli olayda böyle hareket edeceği, devrimcilerden ayrı duracağı kesinleşmiştir. Devrimcilere şimdi daha büyük görev düşüyor. Türkiye solu tarihinden aldığı gücü, mirası bugünde somutlamak durumundadır. Bugün tüm devrimcilerin ana kaynağını oluşturan Mahirler, Denizler, Kaypakkayalar, büyük bir kendine güvenle ileri atılarak, cüretle, kararlılıkla Türkiye toprağında devrim tohumunu yeşertmişlerdir. Onyıllardır cuntalar tarafından ezilmeye çalışılan, her türlü burjuva, küçük-burjuva teorilerle kuşatılmaya çalışılan Türkiye solu, kuşatmayı, ancak tarihi cüretiyle parçalayabilir. Okmeydanı'ndaki direniş, birlikte direnebileceğimizi, birlikte çatışabileceğimizi dosta düşmana göstermiştir. Devrimciler

şimdi düşüncelerini bu direnişleri geliştirme üzerinde yoğunlaştırmalıdır.

Reformizmin oligarşiyle, Avrupa emperyalizmiyle uzlaşması, halk hareketinin ideolojik ve pratik olarak zayıflatılmasıdır. Ama reformizmin zararı orada kalmaz. Reformizmle her uzlaşma, reformizmden her etkilenme de devrimi zayıflatır. Türkiye solu, "örgütleyicilik"ten uzaklaşmışsa, "Avrupa standartlarını" isteyebilecek ideolojik zaafıya düşüyorsa, demokratik mücadeleyi devrimci içeriğinden koparıp yasallığa, temsili eylemlere indirgemişse, bunda işte bu etkilenmenin büyük payı vardır... Oligarşiye ve emperyalizme karşı, demokratik mücadele içinde, anti-emperyalist mücadele içinde şu veya bu oranda da olsa yeraldıkları ölçüde, reformist kesimleri elbette dışalamayacağız yine. Ama apaçık, reddedilemez bir ayrışma vardır. Kimse bu ayrışmayı yok sayarak hiç bir şey olmamış gibi sürdüremez birlik ve ittifak politikalarını. Bu ayrışmayı yok sayarak anti-emperyalist, anti-faşist mücadele geliştirilemez.

AB'yle demokrasi, oligarşiyle barış hayalleri bu topraklara yabancılaşmaktır. Bu topraklarda demokrasiyi, barışı kazanmanın, bağımsız bir ülke olmanın yolu, dışa dış bir mücadeledir. Bu mücadeleyi geliştirdiğimizde karşımıza Amerika çıkacaktır, Avrupa çıkacaktır, NATO çıkacaktır. AB'yle, ABD'yle, NATO'yla hiç bir ülkenin, halkın özgürlüklerini kazandığı görülmemiştir. Bağımsız, demokratik bir Türkiye olacaksa, bu, **NATO'ya rağmen** olacaktır. Bağımsızlık ve demokrasi isteyenler, **tüm bu emperyalist güçlerle savaşmayı** ve emperyalistlerin işbirlikçilerinin uygulayacakları **sınır tanımayan bir faşist terörle mücadele etmeyi göze almalıdırlar.** Oligarşi izin vermediğinde, NATO'yu protesto etmek için meydanlara çıkmayı bile göze alamayanlar, bütün bunları nasıl göze alacaklar?.. Alamazlar elbette. Ama bunları göze alarak mücadele edenler var bu ülkede. 28-29 Haziran'da tüm dünya bir kez daha gördü bunu.

Ünlü bir söz vardır; "Barış zamanında oğullar babalarını, savaş zamanında babalar oğullarını gömerler." Bir bakın Türkiye'ye, son 35 yıllık tarihine bakın. Barış zamanı mı, savaş zamanı mı? Oligarşi katlediyor, babalar, analar oğullarını, kızlarını toprağa veriyor.. İster kabul edin, ister kabul etmeyin bu savaş var; bu, emperyalizm ve oligarşi tarafından açılmış bir savaştır. Halkın bu savaşı kabul edip kendi iktidarı için savaşa dönüştürmekten başka seçeneği yoktur.

Yaşasın NATO'ya ve İşbirlikçilerine Karşı Okmeydanı Direnişimiz

Bu ülkenin sahipsiz olmadığını gösterdik. Bu ülke bizim, emperyalistlere ve işbirlikçilerine bırakmayacağız.

Meydanlarda kızılbayraklarını dalgalandıran, "NATO Yıkılacak Halklar Kazanacak" diye haykıran onbinler, patlayan molotoflar, kurulan barikatlar; 70 milyon Türkiye halkının NATO'ya ve işbirlikçilere öfkesinin ifadesidir. Türkiye'nin emperyalistler ve işbirlikçileri için asla dikensiz gül bahçesi olmayacağını gösterdik.

Biz varız; onyıllardır bağımsızlık şiarıyla emperyalistlerin karşısına dikilen devrimciler, vatanseverler var. Biz, halkımızın bağımsızlık özleminin adyız. Mahirler'in, Denizler'in anti-emperyalist mücadele mirasını meydanlarda, barikatlarda çatışmalarda, panzerlere karşı direnişlerde sürdürenleriz. İstanbul'dan, Ankara'dan ve Anadolu'nun dört bir yanından yükselen sesler, bağımsızlığın, vatanseverliğin, Mahirler'in, Denizler'in sesidir. Bu ses hiç susmayacak.

Tepemize gaz bombaları yağdıranlar, panzerleri üzerimize sürenler, büyük bir uşaklık ruhuyla vatanseverleri, anti-emperyalistleri coplayanlar; NATO'nun iktidarı, NATO'nun polisi, NATO'nun jandarmasıdır. Bu ülkeyi onlara bırakmayacağız.

İşbirlikçi iktidarın NATO uşaklığına, yalanlarına, terör demagojilerine ve estirdiği teröre rağmen bağımsız Türkiye şiarını yükseltmeye devam edeceğiz. Bağımsız Türkiye'yi bu öfkeyle, bu kararlılıkla kuracağız.

NATO halkları nasıl teslim alacağının kararlarını alırken, meydanlardan haykırdık; ‘bizi teslim alamazsınız, kazanacağız’

NATO’YU YIKACAĞIZ

Haftalardır irili ufaklı eylemlerle meydanlarda, sokaklardaydık. Anti-emperyalist mücadele geleneğimize yeni bir halka daha ekledik. NATO karşıtı kampanya, Türkiye devrimci hareketinin anti-emperyalist mücadele tarihinde, denize dökülen yankilerin yanındaki yerini almıştır.

NATO Karşıtı Birlik’in damgasını vurduğu kampanyanın doruğu 28-29 Haziran eylemleri ve Kadıköy mitingiydi. Kadıköy kitleselliğinin ifadesi olurken, Okmeydanı direnişi militan kitle hareketinin örneğiydi. NATO uşakları da bütün güçlerini esas olarak buraya yığarak, Mecidiyeköy’e ulaşmasını, kenti daha ciddi biçimde sarsmasını engellemeye çalıştı. Ama Okmeydanı sokaklarına kadar yayılan direniş dahi, AB’ci medyayı ve AKP’yi ürkütmeye yetti. Okmeydanı bütün devrimci harekete büyük bir güç ve moral oldu. Ertesi günü İstiklal Caddesi boş bırakılmadı. Öte yandan başta Gazi olmak üzere, gecekondularından karanlığı aydınlatan barikat ateşleri yükseldi, Anadolu kentlerinde gösteriler sürdü.

Oligarşinin, kitle hareketinin, tanıdıkları icazetin dışına çıkmaması için harcadığı çaba esasen boşa gitmiştir. AKP’nin hesabı, yasal, icazetçi ve karnaval havasındaki eylem ve mitinglerle “bakın bizde de demokrasi var” demektir. Eksikliklerine rağmen NATO ve Bush Karşıtı Birlik bu oyunu bozmuştur. İstedikleri kadar sürdürmeye çalışsalar da, herkes hem meydanlarda demokratikleşmenin coplarını ve biber gazlarını, hem de devrimcilerin, dayatılan statükoları reddettiğini gördü. Başta AKP yalaka-sı islamcı basın olmak üzere, medyanın “ne oluyor, hani devrimciler sindirilmişti, nereden çıktı çatışan, direnen bu binlerce insan” şaşkınlığı bu yüzdendir.

Bu çizgi geliştirilmelidir. Kadıköy’den Okmeydanı’na, Mecidiyeköy’den Galatasaray’a; kampanyaya damgasını vuran NATO Karşıtı Birlik bu güce sahip olduğunu göstermiştir.

NATO’yu Kadıköy’de Kızılbayraklarla Karşıladık

NATO’ya övgüler düzenlerin en çok vurguladıkları nokta, NATO’nun sosyalist bloku yok etmekte belirleyici rolüdür. 27 Haziran günü Kadıköy’de toplanan onbinler, dalgalanan kızıl-

bayraklar ve taşınan pankartlar, bu başarının ne kadar izafi ve geçici olduğunu gösterdi. İşbirlikçiler, emperyalistlerin önüne kırmızı halılar sererken, biz o büyük korkularının ifadesi olan sosyalizmin kızılbayraklarıyla karşıladık.

AKP iktidarı yalanın, despotizmin iktidarındır. “Demokratik gösteri hakkı var, herkes protesto yapabilir” diye günlerce yayın yaptılar. Propagandaları, “şiddet olmayan her türlü gösterinin serbest olduğu” şeklindeydi. Kadıköy’de, onların ifadesi ile “şiddet” yoktu, ama miting yerinin Anadolu yakası olarak dayatılması ile başlayan katılımı engelleme çabaları, o gün de sürdü. Mitinge gitmek isteyenlerin otobüs tutacağı firmalar tehdit edildi, bir çok otobüs engellendi, vapur seferleri miting bitene kadar iptal edildi. AKP, kendi politikası doğrultusunda kullanmayı da hesaplayarak miting yapın diyordu, ama kitlesel olmasını ve böylece halk hareketinin kendine güveninin artmasını da istemiyordu.

Her şeye rağmen onbinlerce insan toplandı Kadıköy’de. “NATO’ya, Bush’a, Emperyalizme Karşı Büyük Buluşma” sloganıyla, NATO ve Bush Karşıtı Birlik, Küresel BAK ve İKK ile konfederasyonlar ve odalar tarafından düzenlenen miting, çok sayıda devrimci, sol grup, DKÖ’ler ve sendikalar katıldı. Haydarpaşa Garı, Haydarpaşa Numune Hastanesi, Acıbadem ve Söğütluçeşme, Karacaahmet Mezarlığı önünde toplanan gruplar, Kadıköy Meydanı’na yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş daha başlamadan ve yürüyüş anında atılan sloganlar ve marşlar, kitlenin çok büyük bir coşkuya sahip olduğunu gösteriyordu.

Kızılbayraklılar, emperyalizme karşı bu topraklardaki en büyük direnişin sloganlarını haykırdı. HÖC, “NATO Yıkılacak Halklar Kazanacak”, “Halkların Katili NATO Defol” ve en önde Haklar ve Özgürlükler Cephesi yazan pankartlarıyla yürüdü. HÖC’lüler “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, NATO Defol Bu Memleket Bizim, Semiran Polat Ölümsüzdür, NATO Yıkılacak Halklar Kazanacak” sloganlarını büyük bir coşkuyla attılar. “Ümidin Adı DHKP-C” ve “Kurtuluş Kavga-da Zafer Cephede” sloganlarıyla raprap yürüyüşleri eşliğinde kararlılık ve devrimci ciddiyeti sergileyen HÖC’lüler, çevredeki halk alkışladı.

Alana kitlesel ve görkemli korteji, emperyaliz-

me karşı öfkeli sloganları ve disipliniyle giren HÖC, kürsüden "NATO'yu yıkacağız diye haykaranlar" şeklinde anons edildi. Türkiye devrimci hareketinin köklü geleneklerini sloganları, pankartları ile alana taşıyan tüm devrimci gruplar alkışlanırken, BAK adıyla mitinge katılan ve çoğunluğu ÖDP'li grubun, bir durup bir koşarak yaptıkları hareketlerin ne olduğu anlaşılmadı.

Polis ve jandarmanın hava-kara-deniz'den kuşattığı alan mitingin başlama saatine doğru dolmaya başladı. Partizan, DGH, ESP, EMEP, Halkevleri, SDP, ÖDP, TKP, Mazlum-Der, TMMOB, Genel-İş, Birleşik Metal-İş, Lastik-İş, Emekli-Sen, Sosyal-İş, Gıda-İş, Limter-İş, Yol-İş, Deri-İş, Tekstil-Sen, Tümtis, Belediye-İş, Eğitim-Sen, BTS, SES, Tüm Bel-Sen gibi sendikalar ve siyasi örgütlülüklerin kortejleriyle yer aldığı mitingde; devrimci grupların kortejlerinde emperyalizme karşı direnme çağrısı içeren sloganlar ve gündeme ilişkin pankartlar yer aldı. İşçi kortejlerinde ise, "NATO'ya karşı genel grev genel direniş" çağrıları yapıldı. Ayrıca anti-küreselciler, anarşistler, Green Peace vb. gruplar ile yurtdışından gelen anti-emperyalistler de vardı.

Slogan ve pankartlarla Türkiye halkının NATO'yu istemediği mesajı verilirken, Anadolu'nun çeşitli illerinden katılımın olması dikkat çekti. Kürt, Türk, Laz, Çerkez, genç yaşlı, çocuk onbinlerce insan, 1996 1 Mayıs'ında kurşun yağmur altında girdiği alanda, tek ses olmuşlardı: "NATO'ya ve ABD Emperyalizmine Hayır!"

NATO'yu, BOP'u engelleyeceğiz. Miting saygı duruşunun ardından, "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" ve "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganlarıyla başladı. Kürsüden yapılan konuşmalarda NATO'nun emperyalistlerin askeri örgütü olduğu ön plana çıktı. İlk konuşmayı KESK Genel Sekreteri Mustafa Avcı yaptı. Ardından NATO ve Bush Karşısı Birlik adına Gencay Gürsoy konuştu. Gürsoy, NATO Zirvesi'nin ülkemizi savaş üssüne dönüştürme, Ortadoğu'yu kan gölüne çevirme zirvesi olduğunu dile getirdi ve "NATO'yu, Büyük Ortadoğu Projesi'ni engelleyen biz olacağız" dedi. Daha sonra DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, KESK Genel Başkanı Sami Evren, Hak-İş Genel Başkanı Salim Uslu ve TMMOB adına Mehmet Soğancı konuştu.

Salim Uslu Kimin Sesi? Alanda kendisine bağlı hiçbir sendikası ve kitlesi olmayan Hak-İş Genel Başkanı Salim Uslu ve Mustafa Avcı'nın konuşmaları kitlenin tepkisini çekti. Özellikle Salim Uslu'nun Çapa'daki patlamayı kullanarak devrimcileri karalaması, "provokasyon" edebiyatı yapması alanda yuhalandı. Bu konuşma üzerine, TAYAD'lı Ailelerden Ahmet Kulaksız söz

Kadıköy/27 Haziran

olarak bir konuşma yaptı.

Eylem değil, kaza sonucu patlayan bir bomba olduğunun açıklandığını hatırlatan Kulaksız, "bu konuşmanın amacı, devrimcileri karalamaya çalışmaktan başka birşey değil, Uslu devlet ağzıyla konuşuyor. Devrimcilerin karalanmasına izin vermeyeceğiz" dedi. Kulaksız'ın konuşması "Semirhan Polat Ölümsüzdür, Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi" sloganlarıyla desteklendi.

Miting, MKM'den, Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nden müzik grupları ve Vardiya Grubu'nun ardından Grup Yorum'un marşları ile son buldu. Yorum'un söylediği "Haklıyız Kazanacağız" marşı kitle tarafından hep bir ağızdan söylendi.

Miting bitmesine rağmen kitlenin coşkusu dağlara kadar atılan sloganlara yansıdı. En kitlesel kortejleri NATO ve Bush Karşısı Birlik'in oluşturduğu gözlemlendi.

Yaşasın Okmeydanı Direnişimiz

Direnişe Yorum marşlarıyla hazırlık.

27 Haziran'da Kadıköy'de yapılan NATO karşıtı mitingen sonra Okmeydanı Sibel Yalçın Direniş Parkı'na gelen binlerce NATO karşıtı vatansever zirvenin başlayacağı günü burada beklediler. Parkın birçok yerine NATO karşıtı pankartlar asıldı. Gece halaylarla, Grup Yorum ve Vardiya'nın türküleriyle geçti. Bu arada, Halkevleri Park'tan ayrılarak, ertesi günü yolda kitleye katıldı. HÖC'ün de olduğu gruplar, geceyi burada geçirip, ertesi günü yürüyüşe geçtiler.

Saldırı ve Direniş; Emperyalist zirvenin ilk gününe, AKP iktidarı İstanbul'da sıkıyönetim

Okmeydanı/HÖC direnişe hazır

Okmeydanı/28 Haziran

ilan ederek, halka yaşamı zehir ederek geldi. Anti-emperyalistler, vatanseverler ise, başı dik, bağımsızlık onuruyla çıktılar halkın karşısına. Aralarında HÖC, ESP, SDP, DHP, Partizan, BDSP, Alinteri, Halkevleri ve Mücadele Birliği'nin bulunduğu 2000 kişilik kitle Okmeydanı'ndan Mecidiyeköy'e yürüyüşe geçti. Grubun önünü Okmeydanı çıkışında kesen binlerce polis, Perpa önünde gaz bombaları ve tazyikli su ile saldırdı!

Binler, tek bir ruhla taş ve molotoflarla polise karşılık verdi. Ardından çatışa çatışa Şark Kahvesi'nin önüne gelen kitle Cemevi ve Fatma Girik Parkı civarında barikat kurarak çatışmayı sürdürdü. Atılan bombalarla göz gözü görmezken, barikatlardaki kararlılık hiç düşmedi. Panzerlerle barikatlara saldıran polisin yıktığı her barikatın ardından yenisi kuruldu. Gaz bombalarının çoğu polise geri atıldı. Polis geçtiği yerlerde Okmeydanı'nın ilerici esnafının işyerlerine saldırmayı da ihmal etmedi, işyeri ve evlere gaz bombası attı.

İlk Barikat: Saldırının ilk anında kitlede bir dağılma sözkonusu olduysa da, HÖC kitlesinin tamamına yakını Okmeydanı içine kadar disiplinli şekilde çatışarak çekildi. **İlk barikat**, tüm gruplarca Şark Kahvesi ana caddede kuruldu. Kısa sürede dağılan barikatın ardından Kitle mahalle içine çekildi. **İkinci barikat**, Okmeydanı'nın hemen girişine kuruldu. Burada bir süre çatışma yaşandı. Polis, efendilerine kusursuz hizmet etmenin telaşıyla, mahalleyi gaza boğdu.

Üçüncü barikat ise, HÖC'lülerin büyük kısmının toplandığı Cemevi önündeydi. Diğer gruplardan 3'er 5'er kişinin katıldığı barikatta, yüzlerce Cepheli görkemli bir direniş sergiledi. Polisin en çok zorlandığı da burası oldu. Diğer devrimci gruplar ve asıl olarak ESP ve SDP'liler Kasımpaşa'ya doğru inen caddede barikat kurdu, direndi-

ler. TV kameraları buradaki görüntüleri yansıtırken, Cemevi bölgesine polis tarafından sokulmadılar. (* **Bakınız, Okmeydanı direnişinden notlar**)

Cephelilerin bulunduğu Cemevi barikatında bir saate yakın süren direnişin ardından, yoğun gaz bombaları etkili olmaya başladı. Bu arada polisin gaz bombası stoğu bitti ve takviye getirildi, jandarma da saldırıya katıldı.

25 Barikatta, İlk Düşünülen Halkın Can ve Mal Güvenliği: Cemevi barikatından mahalle içlerine çekilen HÖC, 25'e yakın barikat kurdu ve her birinde çatıştı, direndi.

HÖC'ün barikat kurduğu hiçbir noktada, hiçbir işyerine, halkın malına zarar verilmedi. Yol kenarında yıllardır duran hurda 2 araba dışında hiçbir araca dokunulmadı. Halkın güvenliğini öncelikli olarak düşünmeyi ilke edinen Cepheliler, barikat kurdukları bütün sokaklarda, evlere sürekli olarak **"camlarınızı kapatın, gaz bombası zarar verebilir"** şeklinde çağrılar yaptılar.

Okmeydanı tam bir direniş mahallesine dönüşmüştü. Sokak sokak, adım adım direniliyordu. Yukarıdan helikopterlerle yönlendirilen ve mahalleyi giderek daralan şekilde kuşatan polis, devrimcilerin öfkesine bir kez daha tanık oluyordu. Çaresizlikten gözü dönen NATO bekçileri, alçaktan uçan helikopterlerden dahi gaz bombaları atmaya ihmal etmediler.

Girdiği her sokakta direnen HÖC, saatler süren çatışmanın ardından kitlenin güvenliğini sağlayarak, iradi şekilde eyleme son verdi. Okmeydanı halkı direnen, çatışan yiğit evlatlarına kucak açarak, NATO bekçilerinden koruyup, sahlendi. Bu arada, ilk saldırı anında kitleden kopan küçük bir grup HÖC'lü de, Feriköy'de barikat kurup kısa süre de olsa direniş tavrını sürdürdü.

Direnışçilerin Susmayan Sloganları:

Kurulan barikatlara, atılan molotof ve taşlara hiç susmayan sloganlar eşlik etti. Polisin bütün saldırganlığına, tüm gücünü seferber etmesine rağmen, iki saat boyunca sokaklarda taşla, sopayla, molotoflarla yaşanan direniş, halktan da destek gördü. Çoşkunun zirvede olduğu direnişte, "Yaşasın Devrimci Dayanışma, NATO Yıkılacak, Halklar Kazanacak, Ümudun Adı DHKP-C, Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede"

Okmeydanı/28 Haziran

sloganları atıldı.

Devrimcilerin çekilmesinin ardından polis, mahalle içinde kortej oluşturarak gövde gösterisi yaptıktan sonra çekildi. Halkı terörize etmek için bulduğu bir poşeti “bomba var” diye patlatan polis, provakatörlüğünü de yine sergiledi. Saldırıya karşı direnen tüm gruplardan devrimcilerden onlarca yaralanarak Okmeydanı SSK Hastanesi’ne kaldırıldı, onlarca gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar ertesi günü serbest bırakıldılar.

Okmeydanı Öğretiyor: Okmeydanı, faşist iktidarın saldırılarına karşı nasıl direnilmesi gerektiğinin örneği olurken, iktidarın demokratikleşme yalanlarını da en açık şekilde ortaya çıkardı. Burjuva medya ve AKP iktidarı “araba yakma, molotof kullanma” demagogileri ile bu vahşetini gizlemeye çalışmaktadır. Doğrudur, kitle bedel ödemeyi, direnmeyi hesaplayarak yola çıkmıştır, ki demokratik mücadele de böyle gelişir. Ancak üzeri örtülmek istenen, saldırının NATO’cu AKP iktidarının polisi ve jandarması olduğudur. Saldırıya karşı direnmek bir haktır.

Devrimcilerin birlikte direnişi bir kere daha gösteriyor ki, emperyalistler yenilene kadar kavganın sloganları sokaklarda, barikatlarda ve hayatın her alanında yankılanmaya devam edecek!

Mecidiyeköy’de polis vahşeti

Okmeydanı’na saldırı olduğu sırada, NATO ve Bush Karşısı Birlik üyesi bir grup da Mecidiyeköy’de toplanmıştı. Okmeydanı’na ulaşamayan bir grup HÖC’lünün de bulunduğu, EMEP ve SDP’lilerin çoğunlukta olduğu kitleye polis gaz bombaları ve coplarla saldırdı. Kitle yere oturarak pasif direnişe geçmesine karşın yakın mesafeden, hatta tuttuğu insanların doğrudan yüzüne gaz sıkmaya devam eden polis bura da da 20 kişiyi gözaltına aldı. Saldırının ardından sokaklara dağılan kitle, bir süre toplanmaya çalışsa da, polis, terörünü tüm Mecidiyeköy’e yaymıştı.

Diğer gösteriler

Okmeydanı ve Mecidiyeköy’de saldırı ve direnişler yaşanırken, KESK de Saraçhane Parkı’nda basın açıklaması yaptı. 200 memur KESK Genel Merkezi’nden

Okmeydanı/28 Haziran

Taksim TÜYAP önüne yürümek istedi. Polisin izin vermemesi üzerine KESK’liler, Saraçhane’ye yürüdü. Burada Sami Evren bir açıklama yaparken, kitle “Emekçiye Değil NATO’ya Barikat”, “NATO’ya Hayır, Katillere Geçit Yok”, sloganları attılar. Eyleme Özgür-Der de “NATO’ya Hayır, Katillere Geçit Yok” yazılı dövizler taşıyarak katıldı.

Bir başka eylem yapan grup da TKP’lilerdi. Altı ay önce “İstanbul kapılarını NATO’ya kapatıyor” kampanyası başlatan TKP, Taksim il binası önünde bir basın açıklaması yaptı. “Yankee go home” sloganlarıyla il binası önünde toplanan kitleye, TKP Genel Başkanı Aydemir Güler ve Genel Sekreteri Kemal Okuyan, parti binasının balkonundan seslendi. Kampanyada topladıkları imzayı hatırlatan Okuyan, “Milyonları buraya dönebilirsek o zaman ‘Yankee go home’ bir anlam kazanır” şeklinde konuştu. Konuşmalar sürerken polisle yapılan pazarlık sonucu, bir grup TKP’linin Fransız Konsolosluğu önünde basın açıklaması yapması konusunda anlaşma sağlandı. Parti yöneticilerinden oluşan bu grup konsolosluk önüne pankartlarını asarken, 50 metre yürüyen TKP’liler, il binasından yapılan dağılım anonsu ile eylemi bitirdi.

NATO Polisine Karşı Taksim’de De Direndik

NATO ve Bush Karşısı Birlik, NATO Zirvesi’nin ikinci günü Galatasaray Lisesi önünde toplandı. Polis burada da kitleye azgınca saldırdı ve çok sayıda kişi yaralandı, gözaltına alındı. Saldırıya karşın sokak aralarında sloganlar, yeniden toplanmalar sürerken, Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinde yer alan Şükran Söyleme beyin travması geçirerek hastaneye kaldırıldı.

Mecidiyeköy/28 Haziran

Bush Ankara'da Mitingle Karşılandı

26 Haziran... İstanbul'daki zirve öncesi işbirlikçi AKP'nin ABD'ye vereceği yeni uşaklık tavizlerinin görüşmeleri için Bush Ankara'daydı. Onlar vatani satma pazarlıkları yaparken, meydanlarda yine biz vardık. Bush'a Emperyalizme ve NATO'ya Karşı Ankara Platformu tarafından düzenlenen mitingte yaklaşık 3 bin kişi katıldı.

Aralarında HÖC'ün de bulunduğu platform üyeleri Ankara Garı önünde toplanmaya başladı. Emperyalizm, NATO ve Bush karşıtı pankartların açıldığı yürüyüşte HÖC, kitlesel ve coşkulu korteji ve "NATO Yıkılacak Halklar Kazanacak!" yazılı pankartla yerini aldı. Emperyalizmi lanetleyen sloganların yanısıra "Bekir Baturu Ölüm-süzdür!", "Hüseyin Çukurluöz Ölüm-süzdür!", "Hasan Hüseyin Poyraz Ölüm-süzdür!", "Semiran Polat Ölüm-süzdür!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede!", "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş!" ve "Direnen Halklar Kazanacak!" sloganları atıldı.

Mitingde yapılan konuşmalarda halkların katili NATO teşhir edildi. Eyleme bir çok siyasi grup, sendika ve DKÖ katılırken, mitingin sürdüğü sırada ESP'liler alandan ayrılıp polisin bulunduğu yöne giderek polis kalkanlarına bayrak sopalılarıyla vurmaya başladı. Bunun üzerine yaşanan çatışmada polis kitleye gaz bombaları attı. HÖC'lüler kitlenin içindeki paniği engellemek için ellerinden geleni yaparken, kortejlerinin dağılmasını sağladılar.

Gençlik Dernekleri Federasyonu üyelerinin de aralarında bulunduğu çok sayıda kişinin gözaltına alındığı eyleme bine yakın kişi katıldı.

Birlik üyelerinin tamamı toplanamadan saldırı gerçekleşti. "Yaşasın Okmeydanı Direnişimiz" sloganları atılırken birlik adına yapılan açıklamada, polisin saldırıları protesto edildi. Kitle, Taksim yönüne doğru yürüyüşe geçmek isteyince önü polis tarafından kesildi. Göstericiler slogan atarak demokratik hakkını kullanma kararlılığı gösterince de gaz bombaları, biber gazı ve coplarla saldırıya geçen polise karşı sokak aralarında taşlarla direnildi.

NATO ve Bush Karşıtı Birlik'ten sonra ise yine aynı yerde basın açıklaması yapmak isteyen KESK, EMEP, Kaldıraç, Alınteri, SDP ve Halkevleri üyeleri de saldırılara maruz kaldı. Basın açıklaması sırasında konuşan Sami Evren, "İki gündür İstanbul sokaklarında direnen devrimcilere sahip çıkıyoruz" diye konuştu.

Polisin saldırılar sırasındaki vahşetin görüntülemek isteyen basın mensupları "Çekin, çekin de sizin de kafanızı gözünüzü patlatalım" şeklinde tehdit edilirken, çevrede bulunan işyerlerine de "eylemci arama" adına pervasızca dalan polis esnafın tepkisini çekti.

Bu saldırıda da onlarca kişi yaralanır ve gözaltına alınırken, İHD, NATO Zirvesi'ni ve zirve boyunca 'güvenlik' adı altında estirilen terörü kınayan bir açıklama yaptı ve Erdoğan'a bir mektup gönderdi. İHD'liler, Okmeydanı ve Mecidiyeköy'deki sadırlarda yararlananların hastanedeki fotoğraflarının bulunduğu dövizler taşıdılar.

Taksim Tepebaşı'ndaki Flash TV binasına giren Mücadele Birliği üyeleri bir açıklama okudular. Gruba saldıran polis bir bayanı vahşi bir şekilde bayıltana kadar dövdü.

SDP'liler de Tarlaşası Bulvarı'ndan polis kordonu altında il merkezlerine yürüdü. SDP binasından balonlara bağlanmış ve üzerinde "Defol Bush" yazılı bir pankart da havaya bırakıldı.

Küresel BAK da "Gelme Bush" kampanyasının da TÜYAP Parkı'nda basın açıklaması yaptı.

İşçiler NATO'ya karşı işbiraktı

Yol-İş ve Belediye-İş işçileri 28 Haziranda, NATO Zirvesi'ni protesto etmek için iki saat işbiraktılar.

Yol-İş 1 No'lu Şube üyesi işçiler, Küçükalya'da bulunan 1. Bölge Müdürlüğü önünde toplanarak, "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Katil ABD İşbirlikçi AKP" sloganlarıyla yürüyüş ve basın açıklaması yaptılar.

Belediye-İş Bakırköy, Zeytinburnu ve 2 No'lu Şube üyesi işçiler de işbirakma eylemleri yaparak Bakırköy Özgürlük Meydanı ve Anadolu yakasında da Kartaltepe Parkı'na yürüdüler. İşçiler "NATO Dağıtılsın, Üsler Kapatılsın" sloganları atarken, yapılan açıklamada AKP iktidarı protesto edildi.

Bu arada Tuzla Deri-İş üyesi işçiler de bir saat geç işe başlayarak NATO'yu ve NATO karşıtı eylemlere ve deri işçileri üzerindeki baskılara sessiz kalan Türk-İş'i protesto ettiler.

Mitingin bitiminden sonra alandan en son ayrılan HÖC'lüler Ankara sokaklarında umudun adını haykırdılar. Kızılbayraklarıyla ara sokaklara giren HÖC'lüler "Umudun Adı DHKP-C!" ve "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş!" sloganlarıyla kısa bir yürüyüş yaptıktan sonra dağıldılar.

Zirveden önce de sokaklar bizimdi

✓ NATO ve Bush Karşısı Birlik üyeleri, 25 Haziran günü Mecidiyeköy metro çıkışı önünde toplanarak Meşaleli eylem yaptı ve "NATO'ya Geçit Yok! 28-29 Haziran'da Mecidiyeköydeyiz" pankartı açtılar.

✓ 23 Haziran akşamı Alibeyköy'de bir araya gelen Temel Haklar, ESP, DHP, EKB ve Alibeyköy Dayanışma ve Kültür Sanat Merkezi, NATO'ya karşı meşaleli yürüyüş gerçekleştirdi.

✓ Okmeydanı NATO Karşısı Birlik 25 Haziranda Dikilitaş Parkı'nda toplanarak "İstanbul'u NATO'ya Dar Ederceğiz" pankartı ve "NATO Yıkılacak Halklar Kazanacak, Halk Düşmanı NATO Defol" yazılı dövizlerle yürüdü.

ANADOLU emperyalistlere karşı hiç susmadı

ANTAKYA'da; 29 Haziran günü Ulus Meydanı'nda NATO ve Kirli Savaş Karşısı Platform basın açıklaması yaptı. Açıklamada İstanbul'daki saldırılar protesto edildi ve oturma eylemi yapıldı. Eylem "ABD Ortadoğu'dan defol" sloganı ve Gündoğdu marşıyla sona erdi.

SAMSUN'da NATO Karşısı Platform 19 Haziranda miting düzenledi. "NATO'ya Hayır Kahrolsun Emperyalizm" pankartı arkasında sloganların haykırıldığı eyleme HÖC, "NATO Ezenlerin Silahlı Örgütüdür" pankartıyla katıldı ve "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganı attı.

ÜNİYE'de, Temel Haklar, Eğitim-Sen, Halkevi, SDP ve ÖDP'den oluşan Demokrasi Platformu, 23 Haziran günü Cumhuriyet Meydanı'nda bir eylem yaptı.

İZMİR'de, HÖC 24 Haziran günü Konak Sümerbank önünde yaptığı eylemde, NATO yıkılacak halklar kazanacak şiarını haykırdı. Bayraklar ve dövizler taşınan eylemde, NATO emperyalistlerinin hücrelerindeki direnişe vurgu yapıldı. KESK Şubeler Platformu 28 Haziranda Eski Sümerbank önünde basın açıklaması yaptı. İHD Şubesi 22 Haziran'da eski Sümerbank önünde

basın açıklaması yaptı. Aralarında HÖC'ün de bulunduğu kitle "Katil NATO Defol", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganları attı.

KAYSERİ'de, Gençlik Derneği'nin de içinde yer aldığı Birlik tarafından Sivas Caddesi'nde yapılan eylemde, cadde üzerindeki NATO kavşağı adının değiştirilmesi istendi.

ANTALYA'da; 23 Haziran'da, Temel Haklar, Gençlik Derneği, DGH, KESK, EMEP, SDP meşaleli bir yürüyüş yaptı. HÖC, AKP önünden "Direne Direne Kazanacağız" sloganları atarak geçti ve NATO karşıtı sloganlarla alana girdi. Ayrıca 18 Haziran'da bir basın açıklaması eylemi ve aynı gün Gençlik Derneği tarafından, Gençlik Derneklerinin federasyonlaşmasıyla ilgili bir açıklama yapıldı.

DERSİM'de, Emek ve Demokrasi Platformu 24 Haziran günü, Yeraltı çarşısı üzerinde bir basın açıklaması düzenleyerek NATO karşıtı oturma eylemi gerçekleştirdiler. TAYAD'lı Aileler eyleme "AB ve AKP'nin Tecrit Hücrelerinde 114 İnsan Öldü" pankartıyla katıldılar.

DİYARBAKIR'da, KESK'in düzenlediği eyleme, Dicle Gençlik Derneği de "NATO Yıkılacak Halklar Kazanacak" dövizleriyle katıldı.

ESKİŞEHİR'de, NATO ve Bush Karşısı Platform 24 Haziran günü bir yürüyüş gerçekleştirdi. AKP İl binasına kadar, "İstanbul'u NATO'ya Dar Edeceğiz, Halkız Haklıyız Kazanacağız, Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" sloganlarıyla yürüyen 400 kişi, burada bir açıklama yaptı. Gençlik Derneklileri eyleme "Halk Düşmanı NATO Defol" pankartı ve coşkulu kitlesiyle katıldı.

MALATYA'da; HÖC'ün de bulunduğu Bush ve NATO Karşısı Birlik; 21 Haziran'da Çavuşoğlu Mahallesi'nde, 23 Haziran'da ise Paşa Köşkü'nde yürüyüşler gerçekleştirdi. Eylemlerde "Katil ABD İşbirlikçi AKP" sloganları atıldı.

SAKARYA'da; Gençlik Derneği'nin de içinde bulunduğu NATO ve Bush Karşısı Birlik, Hilmi Kayın İşmerkezi önünden başlayarak eski defterdarlık önüne kadar 100 kişinin katıldığı bir yürüyüş gerçekleştirdi.

OKMEYDANI DİRENİŞİ'nden Notlar

◆ Okmeydanı'nda direnişe hazırlanan devrimciler, bir gün önce toplandıkları parkta bütün kararları ortak aldı ve uyguladı. Grupların temsilcilerinden bir eylem komitesi oluşturuldu ve konaklamaya, kurallara ilişkin tüm kararları bu komite verdi. Kendi içindeki eksikliklerine karşın, parktaki hazırlık ve bir bütün olarak direniş, solun birlikte iş yapma kültürünün gelişmesine katkıda bulunmuştur.

◆ Kadıköy mitinginin ardından Birlik'te yer alan ve Anadolu'dan kitlesini getiren bütün grupların, gece Park'ta kalması kararı vardı. Ancak, Parka yerleştikten sonra Halkevleri, *"fazla kitle olmadığını, güvenli bulmadıklarını"* söyleyerek parktan çekildiklerini, ertesi günü, yolda Mecidiyeköy'e gitmek üzere katılacaklarını açıkladı ve gitti. Orada bulunan grupların da eleştirilerinde kendilerine dile getirildiği gibi; Eğer bir güvenlik sorunu varsa, bu herkes için geçerlidir ve Halkevleri'nin ayrılmasıyla bu sorunun daha da artacağı aşikardır. "Kendi kitlesine karşı sorumluluktan" söz edilmekte, ancak orada bulunan bütün devrimcilere karşı sorumsuz bir tavır konulmaktadır. Bu tür tavırlardan vazgeçilmeli, kararlar, verilen sözler hayata geçirilmelidir.

◆ Eylem Komitesine bağlı olarak bir Güvenlik Komitesi de, parktaki insanların güvenliğiyle ilgili görev aldı. Gece kitlenin güvenliğinin alınması konusunda, kimileri "molotoflarla beklemeyelim, saldırı olursa çatışmalayalım" gibi tavırlar gösterdi. Bu, solun uzun süredir militan kitle hareketinde beyin ve ruh olarak gerileyişinin, reformizmin etkilerinin bir yansımasıdır. Direniş kararının alındığı yerde, ürkek, titrek tavır, geri adım atmaya hazır ruh hali direnemez.

◆ Güvenlikteki olumluluk; akla gelen tüm olasılıklara karşı ne nasıl tavır alınacağını değerlendirmesi oldu. Birlikte yapılan eylemlerde, bireysel çıkışlara, tek tek unsurların başıboş tavırlarına karşı bu tür önlemlerin geliştirilmesi, solun halka vereceği mesaj açısından da, kitlelerin güvenliği açısından da önemlidir.

◆ 28'indeki yürüyüş için, en önde "karma" bir grup oluşturuldu. Bu grubun görevi, müdahale du-

rumunda molotoflarla direnmek, kitleyi korumaktır. Bu grupta, tek tek kimi gruplardan insanlar olsa da, esas olarak HÖC, ESP, SDP yer aldı.

◆ HÖC içinde; Güvenlik dışında, gaz bombalarını tutup geri atmak için "eldivenli" gruplar, ilkyardım sağlık ekipleri vb. önceden örgütlendi. Benzeri hazırlıkların, özellikle ESP ve SDP'de de olduğu, diğer gruplarda da taş ve sopalarla yetinilse de yine hazırlıklar olduğu gözlemlendi.

◆ Yürüyüş esnasında polisle görüşmeleri yapacak heyet; HÖC, ESP, SDP ve Alınteri'nden birer temsilciden oluştu.

◆ HÖC kitlesi içindeki Dev-Genç'liler tarihlerinden aldıkları güç ve gelenekle çatışmalarda en ön saflarda yer aldılar.

◆ HÖC kitlesinin bütün yiyecek, battaniye vb. ihtiyaçları mahalle halkı ve esnafı tarafından gönüllü olarak karşılandı.

◆ İlk gün ortak bir ruhla yaratılan Okmeydanı direnişinin ardından, 2. gün ne yapılacağı konusundaki kimi ürkek, kararsız tavırların, her grup ve genel olarak birlik tarafından değerlendirilmeye ihtiyacı vardır. Tartışmanın özünü; İlk günkü direniş tavrının ve NATO vadisini zorlama hedefinin sürdürülüp sürdürülelemeyeceğiydi.

Direniş içindeki hemen tüm gruplar, "Mecidiyeköy uygun değilmiş" diyerek, Galatasaray'da basın açıklaması yapmayı, (ya da KESK'lilerle Sarıcahan'de) savundu. HÖC, sorunun yer olmadığını, ancak halka *"29'unda da Mecidiyeköy'de olunacağını"* ilan edilmesi nedeniyle oraya gidilmesi gerektiğini belirtti. Bu olmasa dahi, nerede olunursa olunsun, NATO vadisini zorlama hedefinden vazgeçilmemesini savundu. EMEP ve ESP bu tavır başta desteklese de, sonuçta, Galatasaray'da açıklama yapıp bitirme tarzına vardılar, diğer gruplar ise baştan bunu savunuyordu.

Reformizmin kitle hareketi üzerindeki pasifleştirme yönündeki etkisine, ilk gün ciddi bir darbe vurulmuştur. Bu tavır sürdürülebilirdi. Kitle hareketinin meşru temelde radikalleştirilmesi sürecin önünü de açıcı bir etkide bulunacaktır. Devrimciler bu noktada kararlı olmalıdır. Kampanyada yaratılan direnişler göstermiştir ki, kitle hareketinin asıl dinamik gücü devrimci gruplardır.

(*) Özgür Gündem'de yazan SDP'li **Mustafa Kahya**'nın, medya görüntülerinden yola çıkarak, basının polisçe sokulmadığı onlarca sokaktaki barikatları atlayıp, sadece kendisinin ve ESP'nin bulunduğu barikati esas alması ve "Okmeydanı direnişinin asıl gücünü oluşturan SDP ve ESP..." sözleri, kendinden başka gruplara karşı subjektif bir yaklaşımın sonucudur.

Okmeydanı/28 Haziran

Gazi... Alibeyköy... Okmeydanı...

Gecekondular Oligarşinin Korkusunu Büyütmeye Devam Ediyor

Gazi mahallesi yıllardır emperyalizme ve faşizme karşı verdiği mücadelesini NATO'ya karşı kurduğu barikatlar, çatışmalarla sürdürdü.

Bu eylemlerden biri de 24 Haziran günü yapıldı. Eylem, HÖC, ESP, Mücadele Birliği Platformu ve İşçi Köylü tarafından düzenlendi. "İşgale İşkenceye NATO'ya Karşı Mücadeleyi Yükseltelim" pankartıyla Dört Yol'dan Eski karakola kadar yürüyen kitle, "NATO Yıkılacak Haklar Kazanacak, İstanbul NATO'ya Mezar Olacak, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları attı.

Selam Olsun Cephe Şehitlerine

Bu eylemin ardından ise HÖC'lülerin gösterisi vardı.

Maskeli, sapanlı, molotoflu kitle, verilen şehitlerin öfkesiyle Gazi sokaklarında umudun adını haykırdı. "Umudun Adı DHKP-C, Bekir Baturu, Hüseyin Çukurluöz, H.Hüseyin Boyraz Ölüm-süzdür, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganlarıyla devam eden eylemi polis uzaktan izlerken, molotoflarla yolun kesilmesinden sonra eylem sona erdirildi.

Gazi Mahallesi'nde 29 Haziran günü de eylem vardı. Bu kez Gazi sokaklarında NATO'ya karşı öfkeyi haykıran, kahraman şehitleri selamlayan; "Zaferi Şehitlerimizle Kazanacağız DHKC/DHG" pankartı açan 250 kişiydi.

Akşam 22.00'de Sekizevler Caddesi'nden başlayan yürüyüş, Köşe Durağı'na gelindiğinde yeni katılımlarla daha kitlesel hale geldi. Burada dört metre yüksekliğinde bir barikat kuruldu. Ayrıca caddeye çıkan bir çok sokakta da barikatlar kuruldu.

Eylem boyunca "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Hüseyin Çukurluöz, Bekir Baturu, Hasan Hüseyin Boyraz, Semiran Polat Ölüm-süzdür", "Umudun Adı DHKP-C", "NATO Yıkılacak, Halklar Kazanacak" sloganları atıldı. Ölüm orucu, Semiran Polat ve NATO üzerine konuşmalar yapıldı. Eylemciler, "114 insanımızın hesabını soracağız. yoldaşlarımızın katilleri nereye saklarsa saklansınlar halkın adaletinden kaçamazlar." dediler.

Aynı gün barikatlar kurulan bir başka gecekondu mahallesi de Alibeyköy oldu.

Alibeyköy girişine kurulan barikat 15 dakika sonra polis tarafından yıkılınca kitle, Savaş Yokuşu'na çekilerek burada yeniden barikat kurdu. NATO, Ölüm Orucu ve Semiran Polat ile ilgili konuşmaların yapıldığı barikatta, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "NATO Yıkılacak Halklar Kazanacak", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganları atıldı. Polis barikatı uzaktan izlemek zorunda kalırken, bir saat süren eylem, barikatların "Umudun Adı DHKP-C" sloganları eşliğinde tutuşturulmasıyla sona erdi.

25 Haziran'da Okmeydanı NATO Karşıtı Birlik'in eyleminin ardından, HÖC'lüler ayrı bir eylem daha yaptı. "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Hüseyin Çukurluöz Ölüm-süzdür, Bekir Baturu Ölüm-süzdür, Hasan Hüseyin Boyraz Ölüm-süzdür, Semiran Polat Ölüm-süzdür" sloganlarıyla ara sokaklarda yürüyen gruba polisin saldırması üzerine, panzerlere molotoflar atıldı. Bir panzerin tuttuğu çatışma saat 22.30'a kadar sürdü.

Bu arada **Nurtepe'de** NATO ve Bush Karşıtı Birlik tarafından 30 Haziran'da yapılmak istenen eylem öncesi polisin bütün işyerlerine gruplar halinde girerek terör estirdiği, halktan insanlara saldırdığı öğrenildi.

Pankartlar NATO'yu Protesto Ediyor

İstanbul'da 27 Haziran günü sabah saatlerinde Cevizlibağ Köprüsü'ne HÖC imzalı "NATO YIKILACAK HALKLAR KAZACAK" yazılı pankart asıldı. Aynı gün bir başka pankart da, Esenler Atışalanı Köprüsü'ne asıldı. Bu pankartta da "NATO Yıkılacak Halklar Kazanacak-HÖC" yazılıydı. Aynı sloganların yer aldığı üçüncü pankartın yeri ise, Aksaray Yusufpaşa Üstgeçidi'ydi.

Antakya'da NATO Zirvesi'ni protesto etmek amacıyla 29 Haziran öğleden sonra halkın yoğun olduğu saatlerde Gündüz Caddesi'nde 6x3 metre ebatlarında HÖC imzalı "NATO Yıkılacak, Halklar Kazanacak" pankartı asıldı. Pankart 45 dakika asılı kaldı.

Sayı 114

13

4 Temmuz
2004

Haklar ve Özgürlükler Cephesi:

AKP, NATO'nun Suç Ortağı Oldu

Ulusal Onurumuzu Vatanseverler Savundu

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, 28-29 Haziran günlerinde İstanbul'da yapılan NATO Zirvesi'nin sonuçlarını değerlendiren bir açıklama yaptı. 1 Temmuz 2004 tarihli bu açıklamayı aşağıda sunuyoruz.

İstanbul'umuz, emperyalistlerin kirli pazarlıklarının yapıldığı, dünya halklarına karşı yeni terör ve saldırı kararlarının alındığı bir toplantıya sahne oldu. Emperyalist katillere "ev sahipliği" yapmak, katilleri korumak için kendi insanlarını coplamak utancı, AKP'nindir. Türkiye halkı bu utanca ortak olmadı. Ülkemizin onyıllardır uygulanan tüm zulme rağmen yılmayan, sinmeyen, bağımsızlık mücadelesinden vazgeçmeyen vatanseverleri, devrimcileri, Türkiye'nin dört bir yanında ve İstanbul meydanlarında "NATO Defol!", "NATO Yıkılacak, Halklar Kazanacak" sloganlarıyla bağımsızlığı ve ulusal onurumuzu savundular.

Fakat görevimiz, mücadelemiz bitmiş değildir. Tersine bundan böyle bizi bekleyen daha zorlu bir mücadeledir.

Çünkü, NATO Zirvesi'nde halklara karşı yeni saldırı kararları alındığı gibi, bu saldırılarda Türkiye'yi daha yoğun biçimde kullanma, Türkiye'yi bir tetikçi gibi kullanma kararları da alındı.

- NATO Zirvesi'nde ne kararlar alındı?

Alınan kararların en önemlisi, NATO'nun "müdahale alanı"nın adeta sınırsız bir biçimde genişletilmesidir. Geçmişteki statüsü sadece Avrupa'yı "komünist tehdide" karşı savunmak olan NATO, bugün dünyanın her köşesine müdahale edebilecek bir örgüt haline getirilmiştir.

Kuruluş gerekçesi "Sovyet tehdidi" olan ancak uzun süredir gerekçesiz kalan NATO'ya, bu toplantıda yeni görevi tebliğ edilmiştir. NATO'nun yeni görevinin adı "teröre karşı mücadele"dir. "Terör" dedikleri elbette halkların mücadelesidir. "**NATO terörle her yerde mücadeledir**" diye özetlenen kararlar, NATO'nun Ortadoğu'dan, Afrika'ya veya Latin Amerika'ya, Kafkaslara kadar her yerde kullanılmasının önü

açılmıştır.

NATO'nun Amerikan işgali altındaki Irak'ta, işgal güçlerine yardımcı olmak ve direnişi kırmak için Irak'a girmesi kararı alınmıştır.

NATO, Amerika'nın "Büyük Ortadoğu Projesi" diye adlandırdığı, tüm Ortadoğu ülkelerine müdahale edilmesi ve onların emperyalizme tam teslimiyetinin sağlanmasında rol üstlenmektedir.

- NATO, artık Amerika'nın güdümündeki "dünya jandarması"dır.

NATO, emperyalizmin paylaşım masasıdır. ABD'yle diğer emperyalistler arasında pazarlık yapılmış ve bir anlaşmaya varılmıştır. Emperyalizm NATO aracılığıyla bütün dünyayı fethetme kararı almıştır. Bu Fetih Amerikan imparatorluğu altında gerçekleştirilecek, diğer emperyalistler de paylarını alacaklardır.

Tam ismi "Kuzey Atlantik Paketi" olan NATO, Atlantik Paketi olmaktan çıkmıştır. NATO, ABD güdümündeki **dünya jandarması** olarak görevlendirilmiştir.

Bundan böyle, her yerde direnen halkların karşısına NATO çıkacaktır.

ABD, Afganistan'ı işgal etmiş, ardından Afganistan'a NATO girmiştir. ABD, Irak'ı işgal etti, Irak direnişi karşısında kelimenin tam anlamıyla bozguna uğradı, ardından NATO devreye

sokuluyor.

NATO'ya şimdi verilen rol, Amerika'nın pisliklerini temizleme, meşrulaştırma örgütü olmasıdır.

NATO, bu rolüne devam ettikçe, **ABD'yle ay-nılaşacaktır.**

AKP yalakaları, ABD veya AB müdahalesiyle demokrasi, insan hakları gelebileceğini düşünmeye devam edenler, bu gerçeği gizlemekte, ABD'yle AB arasındaki paylaşım kavgasını abartıp, NATO'nun üstlendiği rolü gizlemeye çalışmaktadırlar. İstanbul zirvesi kararlarıyla NATO'ya yüklenen misyon ortadadır; tüm emperyalistler bu rolde anlaşılmıştır. Anlaşmaları da doğaldır; tüm emperyalistler, direnen ülkelere, halklara düşmandırlar. Tüm dünyanın onların önünde boyun eğmesini istiyorlar.

- Türkiye'den ne isteniyor?

Zirve'de NATO'ya yeni görevler verilirken, Türkiye'nin NATO içindeki yeri ve rolü de yeniden karar altına alınmıştır. İşbirlikçi AKP, Amerika'nın ve NATO'nun tüm emperyalist kararlarına katılmış, bu kararların uygulanmasında **taşeron ve tetikçi** olarak rol almıştır.

NATO'nun İstanbul Zirvesi kararlarıyla, Türkiye NATO'nun **merkez üslerinden** biri haline getirilecektir. Amerikancılar ve AKP iktidarı, **"Türkiye NATO'nun merkez ülkesi oldu"** diye seviniyorlar. NATO'nun merkez ülkesi olmak, bir ülkeye ancak ve ancak onursuzluk ve utanç verir. O ülkeyi, kardeş halklara karşı saldırı üssü haline getirir. AKP, Türkiye'nin bu şekilde kullanılmasına onay vermiştir.

- AKP, ABD ve NATO'nun katliam ve işgal ortağı olduğunu alenileştirmiştir!

ABD'yle doğrudan işgal ortağı olmak, Türkiye halkının tepkisini çekeceği için, AKP, Afganistan'a ve şimdi de Irak'a NATO perdesi altında girerek işgal ortağı oluyor.

Bundan böyle, Amerika'nın, NATO'nun akıttığı her damla kanda, AKP'nin sorumluluğu vardır. AKP, NATO ve ABD'nin işgal ve katliam ortağıdır artık. Afganistan'da bu rol fiilen yerine getiriliyor zaten; Önümüzdeki yıldan itibaren Afganistan'daki işgal güçlerinin komutanlığı yeniden Türkiye'ye verilecektir. Irak'a da "eğitimsi" gibi adlar altında katliamcılar gönderilecektir.

"Türkiye'nin stratejik önemi" gibi tüm sözler, işbirlikçiliği, uşaklığı gizlemeye yöneliktir. Tür-

kiye'ye verilen rol aslında sadece **TETİKÇİ-LİK**'tir. Türkiye, Afganistan'da, Irak'ta ve yarın başka yerlerde ABD'nin tetikçisi olacaktır.

- Din tüccarları, dün 'yeşil kuşak'ta üstlendikleri rolü sürdürüyorlar

Amerika'nın "yeşil kuşak" projesi, islamcılarının sosyalist ülkelere ve ulusal kurtuluş savaşlarına karşı kullanılmasını içeriyordu. O gün sosyalist sisteme karşı silahlı islamcılar kullanılıyordu. Bugünse ülkeleri teslim almak için "ılımlı islam" modeli kullanılıyor. Kullanılanlar yine islamcılar. Din tüccarı AKP, "siyaset de ticaret gibidir" mantığındaki AKP, bir kaç milyar dolar kredi ve ABD'nin, AB'nin iktidarına verdiği destek karşılığında bu rolü üstlenmekte hiç bir sakınca görmemektedir.

Filistin konusunda esip savuran Başbakan Tayyip Erdoğan, başından sonuna kadar Ortadoğu'nun tartışıldığı NATO Toplantıları'nda, Filistin'in yok sayılmasına karşı, Filistin'le ilgili tek kelime etmemiştir. Riyakarlığı burada bir kez daha görülmüştür.

AKP, Menderes'in DP iktidarı döneminde bile görülmemiş bir onursuzluk içindedir. Emperyalistlerin tüm isteklerini kayıtsız şartsız yerine getiren bir iktidar durumundadır. Bush'un koruma polislerine bile hayır diyemeyip elini kontrol ettiren Türkiye Cumhuriyeti Bakanları, Bush'un hangi isteğine hayır diyebilirler ki?

- NATO, İstanbul Zirvesi'nde savunma örgütü değil, halklara karşı saldırı örgütü olduğunu ilan etmiştir

Zirve'de alınan kararlar, NATO'yu bir **"savunma paketi"**, bir **"barış ve istikrar gücü"** olarak göstermeye çalışanların yalancılığını kanıtlayacak kadar açık bir şekilde halk düşmanıdır.

Emperyalistlerin, emperyalizme direnecek ülkelere, halklara karşı bir saldırı örgütüne ihtiyacı vardır. NATO bunun için kurulmuştur. Geçmişte "sovyet tehdidinin varlığı"yla gerekçelendirilmesi de, bugün "terör tehdidi" demagojisiyle gerekçelendirilmesi de zaten bunun kanıtı değil midir? NATO'ya Afganistan'da, Irak'ta yüklenen direnişi bastırma rolü bunun kanıtı değil midir?

NATO'nun misyonu, emperyalizme karşı direnişleri bastırmaktır. Bu dün de böyleydi, bugün de böyledir.

Bundan dolayı da NATO **halk düşmanı** bir örgüttür. Bunun için karşı çıkıyoruz NATO'ya.

Bunun için İstanbul'da protesto ettik onları. Ve işbirlikçi AKP, işte bunun için başta etti NATO'yu.

ABD'ye, NATO'ya karşı, bütün dünya halklarının düşüncesi aynıdır. Irak'ın işgali sürecinde dünyanın neredeyse tüm ülkelerinde meydanları dolduran milyonlarca insan bu düşüncelerini açıkça haykırdılar. Halkların bu mücadelesi büyüyecektir; çünkü herşey gözler önündedir; ABD'nin, AB'nin ve onların ortak saldırı örgütü olan NATO'nun halklara işgallerden, katliamlardan başka bir şey getirmedeği bu dünyada, gün gelecek, Amerikancılar, Avrupalılar, kandıracak, aldatacak kimseyi bulamayacaklar.

- **TÜRKİYE, NATO'DAN ÇIKMALIDIR!** Emperyalistlerin tetikçiliğini yapmak, dünyanın en aşğılık görevlerinden biridir!

- **ÜLKEMİZDEKİ TÜM NATO ÜSLERİ KAPATILMALIDIR!** O üslerden dünya halklarına sıkılacak tek bir kurşun dahi, suç ortaklığıdır.

- **TÜRKİYE'NİN AFGANİSTAN'DAKİ TÜM SİVİL-ASKERİ GÜÇLERİ DERHAL GERİ ÇEKİLMELİDİR!** Afganistan halkının direnişi haklı ve meşru bir direniştir. Afgan direnişini bastırmak için görev üstlenmek, açık Amerika'nın tetikçiliğidir.

- **IRAK'A HANGİ İSİM ALTINDA OLURSA OLSUN, ASKER GÖNDERİLEMEZ!** Halkımızın Amerika'nın çıkarları için verecek canı yok!

- **KAHROLSUN AMERİKA VE AMERİKAN İŞBİRLİKÇİLERİ**

- **YAŞASIN NATO'YA KARŞI DİRENİŞİMİZ**

- **YAŞASIN BAĞIMSIZ TÜRKİYE!**

GRUP YORUM: "Dünya Halklarına Karşı Alnımız Ak"

YORUM'A KOMPLO HAZIRLIĞI

NATO'ya karşı mücadelede içerisinde aktif olarak yer alan devrimci sanatçılara karşı yeni bir komplo daha kurulmaya çalışılıyor. Polis, on yıllardır Grup Yorum'u susturamamanın çaresizliği içinde, 1 Nisan terörünün ardından yeni yollar aramaya başladı.

Polisin, Mecidiyeköy'de ki NATO karşıtı eylemden gözaltına aldığı Grup Yorum Korosu elemanı Seçkin Küten'den, "Grup Yorum elemanları hakkında DHKP-C örgütü üyesi oldukları" yönünde zorla ifade almayı çalışıyor. Seçkin Küten susma hakkını kullanırken, konuya ilişkin bilgi veren avukatları, hukuksuzluğa dikkat çektiler.

Yorum yaptığı açıklamayla bu oyunu teşhir ederken, "Grup Yorum Susturulamaz!" dedi.

Grup Yorum tarafından yapılan bir başka açıklamada da NATO karşıtı eylemler değinildi. "Dünya Halklarına Karşı Alnımız Ak" diyen, İDİL Kültür Merkezi, Grup Yorum, TAVIR Dergisi, Özgürlük

Türküsü ve FOSEM emekçiler şöyle dediler:

"Bu ülkeyi yönetenler açısından bir kara leke olarak düştü tarihe NATO Zirvesi. Vatanseverler, devrimciler, onuruna sahip çıkan herkes, her türlü şiddete, ağır yaralanmalar, gözaltına alınmalar pahasına direndi, kabul etmedi NATO Zirvesini.

Dünya halklarına karşı alnımız ak, başımız dik çıktık NATO Zirvesi'nden..."

GDF: NATO Yıkılacak

Mecidiyeköy'de yapılacak olan NATO karşıtı eyleme katılmak üzere Okmeydanı'ndan yola çıkan NATO karşıtlarına polis saldırı. Yüzlerce gaz bombasıyla, mermiyle, coplarla NATO karşıtlarına azgınca saldırı polis.

Soruyoruz "Bu Ülkede Hukuk Yok mu"? Hani protesto etmek demokratik bir haktı? Daha insanlar bir araya gelmeden yapılan bu azgınca

saldırı kimler için? ... Onbinlerce polisi bu ülkenin vatanseverlerinin karşısına dikenler, şimdi rahat mısınız?

Her yanından dünya halklarına kanı damlayan Bush'lar, Blair'ler şimdi daha mı güvenlikte oldular? Saldırın, daha fazla saldırın.

Ama susmayacağız. "NATOYıkılacak Halklar Kazanacak" diyen sesimizi boğamayacaksınız.

GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU

Vatanımızı Bush'un önüne serdiler; Avuç içlerini CIA ajanlarına kontrol ettirmeleri olağandır. Çünkü; AKP'liler "ONUR" Nedir Bilmez

Halkın zirve günleri boyunca açık hava hapishanesine konulmasını, meydanlarda sokaklarda estirilen terörü herkes gördü. Ama, işbirlikçilik ruhu sadece bunları yaptırmadı.

AKP iktidarı, Bush ve avanesine nasıl hizmet edeceğini adeta şaşırdı. Ulusal onuru bir yana bıraktık, kişisel onurlarının da zerrece olmadığı, avuç içleri aranan bakan görüntüleri ile zihinlere kazındı.

Bush, basın toplantısı düzenleyecek. İzlemek için gelen bütün gazeteciler, yalaka patronlar, herkes bu ülkenin polisi tarafından değil, CIA ajanları tarafından avuç içlerine varıncaya kadar arandı. Bush'un gelişini, komutanını bekleyen askerler misali ayakta bekleyenler avuç içi gösterme seanslarından geçirildi. Bush'un "erat"ları arasında AKP'li bakanlar da vardı. Onlar da efendileriyle bir el sıkışmak için can atıyorlardı. Ama avuç içlerini aratmak şartıyla. Ne önemi vardı ki! Devrimciler, onursuzluk dayatmasıdır diyerek ayakkabılarını aratmamak için binlerce kez işkencelerden geçirilmeyi göze alıyorlardı, ama olsun, AKP'liler "terörist" değildi ya; onur diye tuttursunlar.

Tam bir aşağılama, suçlu muamelesi sahnesi dünya medyasının önünde yaşandı. Ve herkes "büyük Türkiye"nin, onursuz yöneticilerini izledi. Devlet Bakanı Beşir Atalay, bir eli cebinde, öbür elini Bush'un gelişine hazır vaziyette tokalaşmak için sabırsızlıkla bekletirken, bir CIA ajanı aniden araya girdi ve bakanın cebindeki elini de çıkarttırdı. Her iki elinin avuçlarını inceledi. Devlet Bakanı Ali Babacan ise, CIA ajanı sormadan avucunu gösterenler arasındaydı.

Onursuz oldukları kadar aynı zamanda yalancı oldukları için, bu görüntüleri soran gazetecilere, İçişleri Bakanı Aksu, "ben de oradaydım, öyle bir şey olmadı" yalanını söyledi. Kameraların kaydetmediği başka konularda nasıl yalan söylüyorlar, varın düşünün!

AKP'lilerin Onursuzluğu, Saddam'ın Onuru

İki ülke, Irak ve Türkiye; biri açık işgal altında, diğesinde gizli işgal var. İşgalciler aynı; ABD emperyalizmi ve onun etrafından eşelenenler.

Gizli işgal altında bulunan ülkenin bakanları

avuçlarını aratıyor; diğesinde ise, zindanda işgalciye meydan okuyan bir lider var.

Biri, işbirlikçi; Irak'ın işgal edilmesi için her türlü yardımı yapmış, hava, deniz, kara sahasını açmış, siyasi destek vermiş, askeri destek kararı almış. Aynı zamanda onursuz.

Zindandaki lider Saddam, "Irak hükümetinin mahkemesi" tiyatrosundan onurlu bir duruş sergiliyor. Ülkesi işgal edilmiş, aşağılanmış, zindana atılmış, sesi sansürlenmiş; ama başı dik ve onurlu.

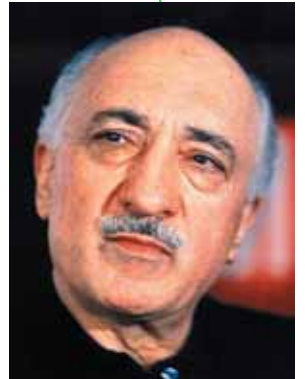
Fetullah'dan Faşist katillere: "Allah kılıcınızı keskin etsin"

12 Eylül öncesi "anılarını" anlatan faşistlerden Yusuf Arpacık, 'Başegmediler' isimli kitabında, Fetullah Gülen'in kendilerine "Allah kılıcınızı keskin etsin" dediğini anlatıyor.

Faşist Yusuf Arpacık "aranır" durumdadır ve İzmir Bornova'da, yine firari bir başka faşistle birlikte, Fetullah Gülen'in vaizlik yaptığı camiye gitmektedir. Fetullah, firari olduklarını bilir ve şöyle der; "Yüce Allah sizin kılıcınızı keskin etsin. Bu ülkenin kurtuluşu sizin elinizdedir. Ülkücüler olmasaydı bu ülke işgal tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı. Siz milli direnişi temsil ediyorsunuz. Siz olmazsanız Türkiye Afganistan'a dönecek. Sonrası 'samimi veda'.

Faşist katillerin dostu Fetullah, "vatan" yalanları ile, faşistin emperyalizme hizmet ettiğini bilerek övgüler yağıdırıyor, kendisi de o günlerden başlayarak, önce "yeşil kuşak"ta, sonra "ılımlı islam" ile ABD'nin hizmetkârı. İkisi de sola, halkın kurtuluşuna düşman. "Vatanı kurtardılar"; vatan onlar ve destekledikleri iktidarlardan sayesinde bugün emperyalizme göbeğinden bağımlı.

Ve bizi iktidarda, sokakta katleden, gazetelerinde ihbarcılık yapan, psikolojik savaş yürüten işte bu, "dindar" maskeli katillerdir.

Din tüccarları ve NATO

“Yeşil kuşak”ta katildiler; bugün yine katil, yine işbirlikçi

AKP iktidarı, işbirlikçilik tarihine yeni bir sayfa daha ekledi. Ne mutlu din tüccarlarına!

Tarihleri boyunca NATO’ya karşı değildiler; şimdi daha sadık ve daha hizmetkar olduklarını kanıtlama fırsatını elde ettiler. AKP, emperyalizme dair ne varsa din tüccarlarının tipik karakteri olan üsluplarıyla doğallaştırmak, halka kabul ettirmek istiyor. Tayyip’in bütün konuşmaları bu çerçevededir. Adı üstünde askeri bir örgütü, “NATO’yu barış için ne yapılması gerekiyorsa yapan bir pakt olarak görmek istiyoruz.” diye çarpıtacak kadar NATO uşağıdır.

Peki, islamcı basında “NATO karşıtı” kesilenler gerçekten karşılar mı?

Samimi olarak NATO’ya, ABD’ye karşı olan ve bunu pratikte gösterenleri bir yanda tutarsak,

NATO’ya karşı değildirler. Bugün, halk nezdinde itibarlı olan bu olduğu için öyle görünmek istiyorlar.

Örneğin Vakit tayfası! NATO için, “BOP’un truva atı” benzetmelerinden, NATO’ya küfürlerden, “Kahrolsun NATO” sloganlarından geçilmiyor. Hatta hızını alamayan, tıpkı Tayyip’in “30 yıl önce biz de yanki go home diyorduk” yalanı gibi, 1960-70’lerde anti-emperyalist eylemlere katıldıklarını bile yazıyor.

Evet onlar da meydanlardaydılar.

Ama emperyalizmi, limanlarımıza demirlemiş ABD gemilerini protesto için değil, vatanseverleri katletmek için. Emperyalizme karşı mücadele yürüten devrimcilere karşı günler önceden, “ABD’yi, NATO’yu bahane ediyorlar, komünizmi getirmek istiyorlar, kanlarının akıtılması vaciptir” diye fetvalar verdiler. “Devletimize yardım etmeliyiz” diye ellerine satırlar alarak Kanlı Pazarlar’ı yarattılar.

Hayır, gerçekten NATO’ya karşılarsa, o zaman dünün özeleştirisini yapmak durumunda dırlar. Ama anti-komünistlikte, terörizm demagogisinde, devrimci düşmanlığında ve AKP aracılığıyla Amerikan emperyalizmini desteklemekte, Kanlı Pazar’ı yaratanların kafa yapıları yerinde duruyor.

Daha dün, NATO’nun Yugoslavya’yı bombalamasına en büyük desteği veren onlardı. ABD emperyalizminin “Müslüman Bosnalılar’ı kurtarma” yalanının propagandisti oldular. “Kurtarılan Müslüman” kızlarımız, kadınlarımız şimdi NATO askerlerinin fuhuş batağına düşmüş Avrupa ülkelerinde bedenlerini satıyorlar. Balkanlar ise, bu NATO bombardımanı ile birlikte paramparça edildi ve ülkeler emperyalistlerin sömürgeleri haline geldi.

NATO, şimdi de “Irak’ı kurtarmaktan” söze diyor; niye karşı çıkıyor ki islamcılar?

NATO’nun, ABD’nin “yeşil kuşak” projelerinde, “komünizme karşı” yıllarca savaştılar, emperyalizme hizmet ettiler.

Şimdi bir kısmı kullanıldıktan sonra ABD’ye karşı döndü. AKP islamcılığı, hala işbirlikçi, hala ABD adına katlediyor. Dün yeşil kuşakta katletti, bugün F tiplerinde, Irak’ta, Afganistan’da işgal ortağıyla.

AİHM’de Türban Davası

İslamcılar AKP’yi Desteklemeye Devam Edecek Mi?

AİHM, İstanbul Üniversitesi öğrencisi Leyla Şahin’in türbana ilişkin başvurusunu sonuçlandırdı ve türban yasağının insan haklarını, “din ve vicdan özgürlüğünü” zedelediği kararını verdi.

Karar, “laikleri” sevindirdi, her fırsatta AB karşıtı kesimler, AB’yi alkışladılar. İslamcılar da, Avrupa’nın Genelkurmay’a, Kemalizme ilişkin eleştirilerini başta edip, alkışlıyorlardı. Bir yere dayanarak siyaset yapan, hak savunanlar her zaman bu çelişki ve açmazları yaşarlar.

Ancak esas olarak üzerinde durulması gereken bu değildir.

Türban bir hak ve özgürlükler sorunudur. Din tüccarlarının türbanı rant aracına dönüştürmesi ayrı bir konudur, inanan insanların türban takmasının engellenmesi

ayrı bir konudur. Avrupa’nın ve AİHM’in her konudaki karar ve açıklamaları demokratlıklarından, hak ve özgürlüklere inandıklarından değil, siyasidir, çıkarları gereğidir. AİHM’in kararı da hukuki değil, siyasidir.

İslamcılar, bu kararın ardından, Avrupacılığı, her konuda **AB kriterlerine dayanmayarak bırakacaklar mı?** Görmeleri gereken şu: **AKP’yi desteklemek, Avrupa’yı ve Amerika’yı desteklemektir.** AKP iktidarı, F tiplerindeki tecrit işkencesine ilişkin her eleştiride karşımıza “AB onayladı” diye çıkıyor. Şimdi türbanda da islamcılar karşısına birileri “AB böyle dedi” diye çıkacaktır.

AKP iktidarını destekledikçe bu açmazdan kurtulamazsınız.

DHKC: SORUMLULUK BİZİMDİR

“Hatamızı kabul ediyor ve halkımızdan özür diliyoruz.”

24 Haziran’da Çapa’da meydana gelen patlamanın hemen ardından Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi tarafından 25 Haziran’da yapılan 335 No’lu açıklama, konuya ilişkin yorumlara, spekülasyonlara net bir cevap veriyor. Gündemde bir çok yönüyle tartışılan olaya ilişkin yapılan açıklamayı aşağıda sunuyoruz:

ÖZÜR VE AÇIKLAMA

24 Haziran saat 15.00 sıralarında, yoldaşımız Semiran Polat’ın hapisshanedeki yoldaşlarının katledilmesine misilleme amacıyla taşıdığı bomba, İstanbul Çapa’da otobüs içindeyken patlamış, yoldaşımız Semiran Polat ve yolculardan Zehra Şahin, Kemal Polat, Feride Ilgız ölmüştür. 34 yıllık tarihimizde bir benzeri olmayan bu olay karşısında üzüntümüz büyüktür.

Kimse “terör” demagojisi yaparak gerçekleri çarpıtmamalıdır.

Bu ülkenin hapisshanelerinde 114 insan öldü!

Bunun 28’i bir gecede (19 Aralık 2000) devlet-burjuva medya ortaklığıyla yapılan katliamda katledildi. Medya ve devlet, bu katliam sonrasında da birlikte hareket etmeye devam ettiler.

O günden bu yana 114 insan öldü. Hala tek kelime yoktur burjuva medyada. Hala tek kelimelik açıklama yapmamaktadır iktidar.

Bir ülkede 114 kişi ölecek ve o ülkenin medyasında tek satır çıkmayacak. O ülkenin hükümeti bundan kendini sorumlu tutmayacak. Dünyanın en geri ülkelerinde bile böyle bir şeye rastlamak mümkün değildir. Ama Türkiye’de oluyor. Devlet, medyayla birlikte bunu başarmıştır.

F tipi hapisshanelerdeki tecrit politikası, 22 Haziran’da Hüseyin Çukurluöz, 23 Haziran’da ise Bekir Baturu isimli tutsak yoldaşlarımızı katletti. Hüseyin Çukurluöz, F tiplerinin katlettiği 113. Yoldaşımız, Bekir Baturu ise 114. Yoldaşımız oldu.

Devlet-medya katliam ittifakı yine sustu! Yine onay verdiler zulme. Zulmü yine sansürlediler. Başbakan Tayyip Erdoğan, utanmadan “bu ölümler bizim dönemimizde olmadı” diyerek yalan söyledi.

BU ADALETSİZLİK, HUKUKSUZLUK TABLOSUNU KİM NASIL DEĞİŞTİRECEKTİ?

Semiran Polat işte bunu değiştirmek için yola çıktı. İki yoldaşının katledilmesine misilleme amacıyla hazırladı bombasını.

Henüz bilemediğimiz bir nedenle bir kaza oldu ve hiç istemediğimiz, tarihimizde benzeri olmayan bir sonuçlara yol açtı. Halkımızdan insanlar öldü, yaralandı.

Sorumluluk bizimdir. Hatamızı kabul ediyor ve halkımızdan özür diliyoruz.

Katliamcılar, bu üzücü kazayı, katliamlarını meşrulaştırmak için kullanıyorlar. 114 insanın katledilmesinin sorumlularından hesap sorma hakkımız olduğu gerçeğini hiçbir şey değiştiremez.

114 insanı öldüren bu **devlettir**. Ölümü, tecriti gizleyen, gazetelerinde, televizyonlarında propagandasını yapan **medyadır**. Devletin ve medyanın sorumluluğu açıktır. Devlet ve medya şiddet uygulamış, şiddeti teşvik etmiştir. Hala da bunu yapmaktadırlar. Şiddeti yaratanlar, yavuz hırsız misali, başkalarını şiddete başvurmakla suçlamaya kalkmaktadırlar.

Bu nedenle her türlü şiddetin sorumlusu devlet ve düzenin medyasıdır.

28 insanın bir gecede katledilmesini savunan, devletin şiddetini gizleyen medya, devrimcilere hiç bir şey söyleyemez. “İnsan yaşamı”nın onların gözünde hiç bir değeri yoktur, insan yaşamı üzerine de tek bir söz söyleyemezler. Devrimciler, hatalarını, sorumluluklarını kabul ederler. Bunu devrimcilere hatırlatmak kimsenin haddi ve hakkı değildir. Hele elleri kan içinde olanların hiç haddi değildir. Halkın can güvenliğini yok eden devrimciler değil, devlet ve onun şakşakçısı medyadır. Bu ülkede onbini aşkın insan infazlarda, faili meçhullerde, kaybetme politikalarıyla katledilmiştir; yapan devlet, savunan medyadır. Can güvenliğini faşizm yok etmiş, devrimciler savunmuştur.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi’nin eylem anlayışı 34 yıldır çok açıktır; bu anlayışta halka zarar verme yoktur. Ve olmayacaktır. Halk düşmanlarının beyninde patlamak için hazırlanmış bir bombanın kaza sonucu patlaması nedeniyle sorumluluğumuza kabul ettiğimizi tekrarlıyor, Zehra Şahin, Kemal Polat, Feride Ilgız’ın yakınlarına baş sağlığı, yaralı insanlarımıza şifa diliyoruz.

Çapa'da Kaza Sonucu Patlama

Patlamada Cephe savaşçısı Semiran Polat ve halktan Zehra Şahin, Kemal Polat, Feride Ilgiz hayatını kaybetti

Semiran Polat, halkın adaleti için şehit düştü

724 Haziran'da İstanbul Çapa'da bir belediye otobüsünde meydana gelen patlamada dört kişi öldü. Daha ilk andan itibaren bombanın "birinin kucağında" patladığı belli olmasına, polis ve valiliğinin "hedef otobüs değildi" açıklamasına rağmen, sağ ve sol terör demagogları harekete geçtiler, "teröristler, belediye otobüslerini bombalıyor"du.

Türkiye tarihini bilenler, devrimcilerin geçmişinde belediye otobüsü bombalamak, halkın olduğu yerlere bomba koymak gibi bir pratik olmadığını biliyorlardı. Halka zarar veren eylemler, bu ülkede faşistler ve kontrgerilladan (ve bir dönem de Kürt milliyetçileri) başkası tarafından yapılmamıştır.

Terör demagoglarının salyaları henüz ağızlarından akarken, DHKC açıklamasıyla olay netleşti. Hapishanelerde süren katliamı protesto etmek için bir misilleme eylemine hazırlanan Silahlı Propaganda Birlikleri savaşçısı Semiran Polat'ın taşıdığı bomba, bir kaza sonucu otobüste patlamıştı. DHKC, özür diliyor ve sorumluluğu üstleniyordu. DHKC açıklamasını bir önceki sayfamızda okuyabilirsiniz.

Üzücü bir kaza, ve bu kazada halktan insanların ölümü, Semiran Polat'ın kucağında neden o bombayı taşıdığını bir an bile unutturmamalı kimseye. Bu ülkenin hapishanelerinde dört yıldır süren bir zulüm var. Dört yılda 114 insanın tabutları çıktı hapishanelerden.

Bu zulme dur demek için yoldaydı Semiran.

"30 yıllık tarihimize baktığımızda hep direnişler, hep kahramanlıklar, yeni yeni gelenekler görüyoruz. Hele ki içinde yaşadığımız ve tanıdığımız şu süreç... Kapitalizme, emperyalizme ve onun işbirlikçilerine karşı sonuna kadar direneceğiz. Çünkü biz devrimciyiz. Hareketimiz tüm dünya halklarının kurtuluş umududur. Bizim görevimiz de umudu büyüttür."

Semiran Polat

Semiran bir savaşçıydı. Halkın adaletini uygulamaktı onun görevi. Onun kullandığı her kurşunun, her bombanın tek bir hedefi vardı: **Halk düşmanları!**

Zulmün olduğu yerde zalimden hesap sormak haktır. O bu hakkı kullanıyordu.

Semiran bir savaşçıydı, "eceliyle öleceğini" düşünmemişti hiç. Ama hayalini kurduğu şehitlik de muhakkak ki böyle değildi. O ya bir çatışmada düşman kurşunuyla, ya düşmanın beyininde patlayan bomba olarak ölümsüzleşebilirdi... Yüzlerce şehidimiz gibi, kendisinin ölümünün de terör demagoglarının saldırılarıyla karşılanacağı içine doğmuşcasına, örgütüne yazdığı özgeçmişinde şu satırlara yer vermişti: "... Hayattan zevk alıyorum, insanları seviyorum, en basitinden mücadele ettiğim için vicdani açıdan huzurluyum..."

Özgeçmişinin bir başka bölümündeki satırlar, onun halk sevgisini şöyle somutluyordu: "Okuldan sonra da Uğur (Türkmen) ile birlikte orada çalışma yapıyorduk. Geceyi de mahalledeki insanların evinde geçiriyordum. Ve devrimcilik yaptığımı hissediyordum. Bu dönem hayatımın hiçbir döneminde duymadığım bir huzur içerisindedim. Bu bana büyük bir haz veriyordu."

Halkın adaleti uğruna şehit düşen Semiran Polat hakkında, yoldaşları tarafından yapılan açıklamada şu bilgiler verildi:

Semiran Polat, halkın kurtuluşuna adanmış bir gençlik, halkın adaleti olabilme cüretidir.

16 Ekim 1975 Dersim Mazgirt Basu (Güneşdere) Köyü doğumludur. Ancak gençliği babası İskenderun Demir-Çelik'te çalışan bir işçi olduğu için İskenderun'da geçmiştir.

Mersin Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde okudu. Bu dönemde Öğrenci Derneği içinde daha sonra da TÖDEF içinde gençliğin akademik-demokratik mücadelesine katıldı. Bu mücadelede giderek kapsamı genişleyen görevler üstlendi.

Devrimci hareketle tanışması 1995'tedir. Örgütlü anlamda ilişkisi 1996 yılında başladı. 1997'de gençlik örgütlenmesinin Mersin temsilciliği ile görevlendirildi. 98 yılında ise Akdeniz'de Mersin, Antalya ve Isparta bölgesindeki koordinasyonu sağlama görevini üstlendi. Mersin'de halkın taban örgütlenmelerinin gerçekleştirilmesi için çalıştı. Kurtuluş Dergisi merkez binasının polis tarafından basılmasını protesto etmek için yapılan bir basın açıklamasında gözaltına alındı. İşkence gördü. Kısa süreli tutsaklıklar yaşadı.

1998'de devrimci tercihlerinin netleşmesiyle kendini tümüyle halkın kurtuluşu mücadelesine adanmıştı. 1999'da gençlik örgütlenmesi sorumluluğuna getirildi. 2001'e kadar bu görevini sürdürdükten sonra illegal alanda istihdam edildi ve bir süre sonra da Silahlı Propaganda Birlikleri'nde yer aldı.

Onun öğretmenleri ölüm orucu şehitlerinden **Uğur Türkmen** ve **Tülay Korkmaz**'dır. F Tiplerinin katlettiği 114 kişi onun öğretmenleri, yoldaşları, siper arkadaşlarıdır. Onların hesabını sormak isteğiyle doludur.

Mücadele yaşamı boyunca pek çok eylemde, örgütsel çalışmada, gençlik, gecekondu örgütlenmelerinde yer aldı. Halkın kurtuluşu ideali uğruna mücadele ederken işkenceler gördü, tutsaklık yaşadı. Ama bu halk için, bu vatan için değer düşüncesinde oldu hep.

İşte yine onun sözleri: *"30 yıllık tarihimize baktığımızda hep direnişler, hep kahramanlıklar, yeni gelenekler görüyoruz. Hele ki içinde yaşadığımız ve tanıdığımız şu süreç... Kapitalizme, emperyalizme ve onun işbirlikçilerine karşı sonuna kadar direneceğiz. Çünkü biz devrimciyiz. Hareketimiz tüm dünya halklarının kurtuluş umududur. Bizim görevimiz de umudu büyüttür."*

Semiran Polat'ın bu sözlerine yer veren Cephe açıklaması da şöyle son buluyordu: **"SÖZ VERİYORUZ SEMİRAN YOLDAŞ, UMUDU BÜYÜTECEĞİZ!"** Zalimlerden er geç hesap sorulacağını göstermek de, umudu büyüttürmek için şarttı. Semiran'ın bayrağı hiç kuşku yok ki şimdi başka Semiranlar'ın elindedir. Onlar, umudu büyüttürmeye devam edecekler...

Semiran Polat Ölümsüzdür!

*"insanları seviyorum,
mücadele ettiğim için
vicdani açıdan huzurluyum..."*

Semiran Polat'ın cenazesi 25 Haziran'da İstanbul'da Adli Tıp Morgu'ndan alınarak İskenderun'a götürüldü. Cenaze, sabah 08.00 sıralarında İskenderun garajına ulaştığında, jandarma ve polis de hazır bekliyordu. Jandarma ve polis aileyi tehdit ederek cenazeyi kaçırıp alele acele gömmeye çalıştılar. Ailesi, akrabaları bile gelememişti henüz... Onlarca dönüm mezarlık, çevik kuvvet ve jandarma robokoplarıyla sarılmıştı.

Ama yine de amaçlarına tam olarak ulaşamadılar. Yoldaşları ve TAYAD'lı Aileler defin işlemleri bittiği sırada mezarlığa ulaştılar. Halkın katılımını engellemişlerdi, ama TAYAD'lılar ve yoldaşları oradaydılar işte. Yaklaşık 60 kişi, Semiran'ın henüz taze mezarının başında anma yaptılar. Semiran'ı marşlarıyla, "Semiran Ölümsüzdür!" sloganlarıyla uğurladılar. Anmadan sonra Mustafa Kemal Mahallesi'nde oturan Semiran Polat'ın ailesi ziyaret edildi. Anne Polat, Semiran'ın arkadaşlarını "onlar benim çocuklarım, hepsi birer Semiran" diye karşıladı.

Psikolojik savaşın merkezi Hürriyet Gazetesi ise, henüz kimsenin mezarlığa ulaşamadığı anın fotoğraflarını yayınlayıp, Semiran'ın annesinin sözlerini çarpıtarak şu sözleri başlığa çıkarıyordu: **"Hani nerede o arkadaşların?"**

"Hani nerede o arkadaşların" başlığını atan Hürriyet, Semiran'ın sahiplenilmesini engellemek, geleneklerimize göre toprağa verilmesini önlemek için polisin estirdiği terörü yazmıyordu elbette. Polis-medya işbirliğinin bir biçimiydi bu da. Polis şehidin sahiplenilmesini engelleyecek, medya da *"ortada kaldı... kimse almadı... kimsesizler mezarlığına gömüldü..."* türünden haberler yapacaktı. Bu oyunun onlarca örneğini yaşadık bugüne kadar. Ama estirdikleri tüm teröre, yaptıkları demagojileri karşın, tek bir şehidimiz bile sahipsiz kalmadı, kalmayacak!

***Terörizm* demagojisinin sahipleri, terörün uygulayıcıları ve savunucularıdır**

24 Haziran günü İstanbul Çapa'da meydana gelen patlamanın ardından, terörün sahiplerinin terörizm demagojileri ortalığı kapladı. Oligarşik iktidarın sözcülerinden burjuva basına, AKP yalakaşı kimi islamcı kesimlerden reformist sola ve NATO Zirvesi için geldikleri İstanbul'da "teröre karşı savaş" adıyla halklara karşı savaş kararları alan emperyalist liderlere kadar terörizm demagojileri yapıldı.

En Büyük Terörist Emperyalistlerdir

NATO Toplantıları'nda aldıkları saldırı kararlarını meşru göstermek için İstanbul'daki olayı da kullanmaları, emperyalizmin yalanda, demagojide sınırsızlığının ve arsızlığının göstergesidir. Halkların bağımsızlıklarını yok etmek, direnişlerini kırmak, zenginliklerine el koymak için "teröre karşı savaş" demagojisini kullanan emperyalistler, en büyük teröristlerdir. Ortadoğu'dan Asya'ya, Balkanlar'dan Afrika'ya, Latin Amerika'dan Türkiye'ye halkların kanını döken onlardır. Kendi terörizmlerinin üzerine örtmek için halkların direnişlerini terörizm olarak karalamak istemektedirler.

Katliamcı Devlet ve Burjuva Medya Terör Demagojisi Yapamaz

İstanbul Valisi'nden, Emniyet Müdürü'ne, AKP iktidarının sözcülerinden medyadaki katil kalemlere kadar terör demagojisi yapanlar, bu ülkede halkın kanını onyıllardır dökenler ve buna hizmet edenlerdir.

AKP iktidarı, F tiplerinde 115 insanın katledilmesinin sorumlularındandır. Onlar suçlarını örtbas etmek için terör demagojisine başvurmakta dırlar. 6-7 Eylül provokasyon ve katliamından Maraş'lara, Sivas'dan, Gazi'ye, 19 Aralık'tan Armutlu'ya hep kanımızı döktüler, halka karşı terör uyguladılar.

Burjuva medya oligarşinin bütün katliamlarını, infazlarını, işkencelerini ve kaybetmelerini desteklemiş, bunların zeminini hazırlamak için psikolojik savaşın aracı olmuştur. Kalemlerinden kan damlayan, "Susurlukçulara yine ihtiyacımız olacak" diyenler, terör demagojisi yapamazlar.

AKP'li bakan Abdullahî Şener, "NATO'ya Karşıyız' deyip, sivil insanları hedef alanların kime

karşı oldukları bellidir." diyor. "Sivil insanların hedef alınması"ndaki yalanı, çarpıtmayı bir yana bıraktık, "insan"dan söz eden din tüccarı, dünya halklarına düşmanlık örgütü NATO'yu savunuyor. Hiçbir NATO'cu, halktan, insandan, yaşam hakından söz edemez.

Halk düşmanlığı, oligarşinin ve medyasının karakteridir. Sadece katliamcılıklarından, işkenciliklerinden değil, aynı zamanda siyasi, ekonomik kararlarıyla da halk düşmanlıklarını her fırsatta ortaya koymuşlardır.

25 Haziran günü "Halk düşmanları" manşeti atan Sabah Gazetesi, 2001 Kasım'ında Armutlu katliamının zeminini hazırlayan manşeti atan gazetedir. O manşetle 4 insanın katledilmesinin zeminini hazırlamıştır. Muhalif herkes oligarşinin ve onun medyasının gözünde "Halk düşmanıdır, terörist"tir.

Bunu en açık şekilde, Hürriyet ortaya koydu. 29 Haziran tarihli Hürriyet'te de tam sayfa bir haberin manşeti "halk düşmanları" idi. Bu kez ortada patlayan bir bomba, ölen insanlar da yoktu. NATO'ya karşı gösteriler ve bu gösterilere polislin müdahalesi sonrası kitlenin direnişi vardı. İşte size, halkı düşünme sahtekarlığı arkasına gizlenmiş halk düşmanlarının gerçek yüzü.

Burjuva basının bütün derdi sistemlerine hiçbir türlü zarar gelmesin, kimse NATO'yu protesto etmesin, kimse unutturmak istedikleri radikalizmi, devrimi hatırlatmasın. Kimse, "bu ülkenin hapis-hanelerinde devlet-medya işbirliğiyle 115 insan katledildi" demesin. Bunu istiyorlar.

Onlar ne vatani, ne halkı bilmezler. Ne vatan için, ne halk için bırakın bedel ödemeyi, tırnaklarını bile kanatamazlar. Sadece vatani satmayı, satan iktidarları alkışlamayı bilirler. Bütün düşüncükleri kapitalist sistemin bekasıdır. Arsızca NATO'yu, AKP'nin bütün işbirlikçi politikalarını savunan Tercüman'ın "Bunlar vatan haini" manşeti atması, içinde bulundukları bu vatan hainliğinin üzerini örtmek içindir. Sol'a, devrimcilere düşmanlık ve yalanla, demagojiyle halk muhalefetine karşı psikolojik savaş yürütmek Tercüman'ın en iyi bildiği iştir.

"Susurlukçular bize lazım olacak" diyen, istisnasız oligarşinin bütün katliam ve infazlarına sahip çıkan Ertuğrul Özkök gibilerinin ise söyleye-

cek tek bir kelimesi olamaz. Onun gibilerinin dü-şündüğü, otobüste yaşamlarını kaybeden halktan insanlar değildir, “fırsat bu fırsat devrimcileri nasıl karalarım”dır. En büyük “Canilik” de, bir ülkenin işgalini, o tank paletleri altında halklarının canının, malının, onurunun ve topraklarının ezilmesini “Tam Gaz Bağdat” diye alkışlayan Hürriyet’den sorulur. Amerikan politikalarına yazılanlar, kimse-ye insanlık dersi veremez.

Yeşil Kuşağın Katilleri İslamcılar Konuşamaz

“Kızıl terör” manşeti atan Yeni Şafak’tan “La-net Olsun” diyen Vakit’e kadar bir kısım islamcılar bu konuda en son konuşacak olanlardır. AKP’nin bütün zulüm politikalarını desteklemek onlardan sorulur. İnsanları diri diri yakmayı onlar bilir. Kendi yattıkları, yemek yedikleri ve namaz kıldıkları evlerinin altını mezar evlerine çevirmek dersenez, onu da Vakit’e sormak gerekir.

“Kızıl terör” yaygarası yapan İslamcılar, neyi gizliyor? Kimi İslamcıların adaletsiz eylemleri altında ezildikleri için şimdi böyle araya sokulmuş bir kelimeyle ezikliklerinden kurtulmaya çalışıyorlar. NATO’nun kullandığı katiller devrimcilere laf edemezler. Mezar evlerini, kesik başları yaratanlar, hiçbir eyleminde adaleti olmayanlar, “hak hukuk adalet” diyerek iktidar olup en büyük adaletsizliği uygulayanlar, devrimcilerin adaletini sorgulamazlar. Kendileri dışındaki herkesi sadece katletmeyi düşünenlerin, vahşet savunucularının adaleti olmaz.

“Kızıl terör” manşeti, din tüccarlarının zihniyetlerinin resmini tümüyle ortaya koymaktadır. Birileri “İslamcı terör” dediğinde itiraz ederler, riya-karlık karakterleri olmuştur. Bir kaza’yı devrimcilerle düşmanlıklarını kusmak için fırsat bilenlerin hiçbir inanca saygıları yoktur. Beyinlerini anti-komünizm teslim almıştır. Bu beyin, Amerikan emperyalizminin “yeşil kuşak” projesinde ilerici güçlere karşı savaşanların beynidir.

Her türlü çarpıtmayla sol düşmanlığını körüklemekte, başka inançlara ve inanmayanlara fetvalar çıkarmakta üzerlerine yoktur. “Ateist teröristle birdir” diyen Fetullah Gülen’lerin çömezleridir bunlar. Bu nedenle sıradan insanların dahi, “ne alakası var” diye sormalarına neden olacak şekilde, “Uzmanlar, silahlı ve bombalı eylemleri bu örgütlere mensup ateist militanların gerçekleştirdiği üzerinde duruyor.” (25 Haziran, Yeni Şafak) ifadelerini özellikle “habere” yerleştirmektedirler.

Bu “uzmanlar”ı da herkes çok iyi bilir. “Bir emniyet yetkilisi... bir uzman...” ifadelerinin olduğu yerde, herkes bilir ki, haber değil psikolojik savaş

terör demagojisi yapanlar işte bunlar: İnsanları diri diri yakan katliamcılar ve kanlı zulmü teşvik edip aklayanlar

vardır. O psikolojik savaşın nerede nasıl planlandığı ise sır değildir. AKP iktidarının yalakası İslamcı basın, devrimciler sözkonusu olduğunda oligarşinin psikolojik savaşının gönüllülerindendir. Örneğin, adalet ve vicdan ölçülerinin nasıl şirazesinden çıktığını gösteren, ölüm orucu gazilerini hedef gösteren haberler, bu gazetelerin “günlük haberleri” arasında yer alır.

Terörizm Demagojisine Karşı Mücadele Halkların Zulme Karşı Direnme Hakkını Savunmaktır

19 Aralık 2000’de bir gecede 28 insanı kurşunlayan, diri diri yakan devlet ve böyle bir katliamı aklamak için her türlü yalanı yazan medya susmalıdır. Suçluların yavuz hırsız rolü oynamalarına izin vermeyeceğiz. Onlar, halka hesap vermesi gereken katillerdir.

Şiddeti yaratanlar, teşvik eden ve aklayanlar, üzücü kazayı halkın meşru şiddetini mahkum etmek için kullanmaya çalışmaktadırlar. Bu kampanyaya katılanlar, egemen sınıfların şiddetinin meşruluğunu dayatan, halkların şiddetini yargılamak isteyenlerdir. Bu, emperyalizmin ve oligarşinin politikasıdır. Dünyanın her yerinde süren bir savaştır bu aynı zamanda. Irak’ta, Filistin’de, Afganistan’da her yerde “terör” demagojisini görebilirsiniz. Ülkemizde yaşananlar da bu politikadan ayrı değildir. Ayrı görmek veya göstermek isteyenler, bilinçli işbirlikçiler ve katiller değilse büyük bir yanlış içindedirler.

Halkların emperyalizme ve oligarşilere karşı mücadelesi terör demagojileri ile yok edilemez. Emperyalizmin ve oligarşinin yarattığı zulüm ve sömürü düzenine karşı mücadele, aynı zamanda onların her türlü propaganda, çarpıtma ve demagojilerine karşı da mücadeleyi içerir.

Kendine sol, sosyalist diyen hiçbir güç, burjuvazinin dilini, söylemini asla kullanmaz. Burjuvazi birilerine “terör” diye saldırıyorsa, durur düşünür. Onun sınıf bilinciyle hareket ettiğini bilir. “Ben ezilenlerden yana tavır almalıyım” der. Yoksa sol olmaktan çıkar.

Burjuvazinin, Reformist Solun ADALETİ VE VİCDANI

Semiran Polat'ın hapisyanede katledilen yol-daşlarının hesabını sormak için taşıdığı bombanın bir otobüste patlaması sonucu, halkımızdan üç insanın da yaşamını yitirmesine ilişkin habere sayfalarımızda yer verdik. Yine, konuya ilişkin Cephe'nin “özür ve açıklama” başlığını taşıyan ve “Sorumluluk bizimdir. Hatamızı kabul ediyor ve halkımızdan özür diliyoruz.” dediği açıklamasının haberini de sayfalarımızda bulacaksınız.

Olayın ardından sol, ilerici basında, bu açıklamayı bekleyemeyecek kadar acelesi olanlar, burjuva basındaki manşetleri aratmayacak manşetleri ve burjuva yazarlarını aratmayacak yazıları ile, “terör” demagogileriyle yürütülen kampanyaya katıldılar. Zulmün hesabını sormak isteyen bir devrimcinin hayatı zaten umurlarında değildi. 114 insanın katledilmesinde vicdanlarında bir kıpırdama olmadığı gibi, Semiran için de “üzülmediler”. Çünkü o bir “terörist” idi. Burjuva basının tavrı anlaşılabilir, onların görevi burjuvazi adına devrimcilere ve halka karşı psikolojik savaş yürütmektir. İzaha muhtaç olan reformizmin, nüans farkları ile onlarla aynı yerde durarak, aynı dille konuşmasıdır. Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi de, 29 Haziran tarihli ve 336 no'lu açıklamasında, reformist solun bu tavrını değerlendirdi.

Sınıflar Gerçeğini Unutan Sol

Cephe, burjuva basının çarpıtma üzerine kurulu kampanyasına, reformist solun da katılmasının, kimin nerede durarak konuştuğunu belirsiz hale getirdiğini söyleyerek, “işin ABC'si” olarak nitelediği “Burjuvazi Kimdir? Devrimci Kimdir?” sorusuyla başladı açıklamasına.

Kapitalizm, üretim araçlarının özel mülkiyeti ve ücretli emeğin sömürsü temeline dayanan sistemdir. **Burjuvazi**, emekçiyi sömüren, mülkiyeti elinde tutan sınıftır. Burjuvazi elindeki tüm araçları **sınıf çıkarları** için seferber eder. Buna, askeri-siyasi-ekonomik kurumları gibi, medyası da dahildir.

Devrimciler; adı üstünde, sistemi değiştirmek, işçi sınıfının, köylülüğün, kısacası halkın iktidarını kurmayı amaçlarlar. **Proletaryanın** ideolojisini

temsil ettikleri için, her konuda **burjuvazi ile taban tabana zıt bir duruş** sergilerler. Kapitalizmin doğası gereği burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişkinin uzlaşmazlığı gibi, burjuvaziyle devrimcilerin olaylara bakışı da uzlaşmaz karşıtlık içerir.

Solu Sorgulatması Gereken Benzerlikler

Oysa, Cephe'nin de belirttiği gibi, Çapa'daki olayın ardından ortaya çıkan tablo, bu “ABC'nin” tam tersidir. Solun durduğu yeri sorgulatacak düzeyde, burjuvazi ile aynı kavramlar kullanılmıştır. İşte bu benzerliklerden bazıları:

Kimi burjuva basın organları bile, “*hedef otobüs değildi*” derken, **ÖDP'ye yakınlığıyla bilinen BİRGÜN**, “*Bombanın aklı yok*” manşetini attı. **EMEP'e yakınlığıyla bilinen EVRENSEL** “*Bomba terörü*” dedi. Aynı gün, üsluptaki ince farkı saymazsanız, Hürriyet'in “*NATO Bahane Cani Sahnede*” manşeti ya da Sabah'ın “*Halk Düşmanları*” manşetleri de aynı temel bakışı yansıtıyordu.

Burjuva basın ile, sosyalist, ilerici gazetelerin yazarları arasında da, olayın tahlillerinde benzerlik düşündürücüdür.

Birgün yazarı **ÖDP'li Saruhan OLUÇ**; “*Halkın bindiği otobüste bomba patlatan bir zihniyet*”ten söz ederken, Milliyet'ten Mehmet Y. Yılmaz, “*Otobüslere, sokaklara koyup, masum insanları öldürdükleri bombalar*” diyordu. İkisi de patlamanın “*otobüsteki yolculara yönelik bir eylem*” olduğundan emindi. AKP yalakası Tercüman'ın faşist yazarı Servet Kabaklı, Birgün'deki sütununda “*bir sinagogda ibadet edenlerin ya da bir otobüste yolculuk edenlerin öldürülmesi...*” diye yazan **Doğan L. Tılıç** ve “*Patlayan bombaların; halkçılık ve devrimcilikle nasıl bir çelişki teşkil ettiği*”ni söyleyen Evrensel yazarı **İhsan Çaralan** da emin, bunun bir “eylem” olduğundan. İstanbul Valisi dahi, “*hedef otobüs değildi*” açıklamasını yaparken bunlar, yok diyorlar, “hedef otobüstü!”

Bombaların NATO karşıtı eylemleri ve demokratik mücadeleyi zayıflatma amacı taşıdığından da emindiler.

Daha ilk saatlerde tam bir hezeyan halinde kalem eline alan **Saruhan Oluç**; “*Bombalar ve şid-*

deteye başvuranlar aslında demokratik tepkilerin gücünün azalmasını istiyorlar...”

İşte Evrensel’den **İhsan Çaralan**: “(bombalar) NATO karşıtı birliğin ortasına atıldı.” (*)

İşte, Cephe’nin açıklamasına rağmen, **EMEP’li Mustafa Yalçiner**’in 29 Haziran tarihli Ülkede Özgür Gündem’deki yazısı: “Kimse, ‘biz insanların arasına atmadık’ demesin! O bomba, adeta NATO ve Bush karşıtlığında birleştirilmeye çalışanların tam ortasına atılmıştır. Sanki dağıtılmalardı, etkisizleştirilmeleri amaçlanmış gibidir.”

Ve işte “Halk Düşmanları” manşeti atan Sabah’tan **Ergun Babahan**’ın sözleri: “NATO Zirvesi’ne, Irak’ın işgaline tepki gösterenlerin elini zayıflıyor, her türlü demokratik protestonun terör eylemiyle karışması tehlikesine yol açıyor...”

Ne tesadüf, ne benzerlik! Sosyalist yazarlar bunu nasıl açıklayacak, merak ediyoruz.

Benzerlik bunlarla bitmiyor. “**Teröre karşı seferberlik çağırısı**” yapmakta da hemfikirler:

Milliyet’ten Mehmet Y. Yılmaz reformist solu devrimcilere “*demokratikleşmeye sahip çıkma*” adıyla kışkırtırken, Sabah’tan Ergun Babahan “*İspanya’nın bilincini*” örnek veriyor.

Ve **ÖDP’li Saruhan Oluç** yazıyor: “*İspanya’da ya da İtalya’da patlayan bombalar karşısında yüz binlerce insan kör şiddeti ve terörü lanetlemek için sokağa çıkıyorsa İstanbul’da 27 Haziran’da aynı anlayışla sokağa çıkmak gerekiyor.*”

İspanya’nın hem ‘sosyalist’ hem bir burjuva yazar tarafından aynı anda hatırlanması ne ilginç tesadüf değil mi? Peki kim yaptırıyordu bu yürüyüşleri; İktidarında kapitalizmin bekasını sağlamaktan başka hiçbir misyonu olmayan İspanya Sosyalist Partisi. ÖDP’nin de kapitalizmin restorasyonundan başka bir programı var mı ki?

Bu benzerlikler sorgulanmaksızın geçilemez.

Burjuvazi Sınıf Çıkarlarıyla Hareket Ediyor; Ya Sol?

Bu benzerlik, reformizmin beyninin burjuvazi tarafından teslim alınışının açık göstergesi değilse nedir? Onlar gibi düşünür hale getirilmişlerdir. Burjuvazi, AB’cilikle, küreselleşmecilikle teslim aldı bu solu ve düzen içine çektiler. Onların da gitmekte bir itirazları olmadı.

Burjuvazi ne diyor, ne yapıyorsa, **sınıf çıkarları için** yaptığı unutulmamalıdır. Burjuva basındaki saldırıların temeli de özünde budur. Onlar halktan insanların ölmesiyle ilgili değildir. Çünkü, bu ülkede her türlü katliamı, işkenceleri, infazları, kaybetmeleri desteklemişler ve desteklemeye devam etmektedirler. Onların misyonu, sistemlerini korumaktır. Bu amaçla, yalan üreten psikolojik savaş diye bir kurumlaşma bile yaratmışlar, halkı aldat-

ÖDP’li Oluç’u ve TKP’yi Onbinler Yuhaladı

27 Haziran’da Kadıköy’de ki mitingi “teröre karşı eyleme” çevirmeye çağıran ÖDP’li **Saruhan OLUÇ**’a cevabı, onbinler verdi.

O gün meydana, OLUÇ gibi düşünen bir azınlık vardı. AKP yarıdakısı Hak-İş Başkanı Salim Uslu gibi. Çapa’yı hatırlatarak devrimcileri karalayan Uslu’yu onbinlerce insan yuhaladı. Yuhalanan sadece Uslu değil, Oluç ve benzerleridir, onların beyni ve emperyalist düşünce kuruluşlarından ödünç aldıkları düşünceleridir.

Örneğin, **TKP’dir yuhalanan.**

Çapa’daki olay üzerine “NATO’cular faaliyette” başlığıyla açıklama yapan TKP de, aynı gün “mitinge katılarak bu karanlık tezgahı boşa çıkarmaya ve halka karşı işlenen suçları protestoya” çağırıyordu.

TKP’nin, 1970’lerin ‘80’lerin TKP’sinin devrimcilere “goşist, terörist, provokatör” diyen dilini ve kafa yapısını miras olarak devraldığı açık.

Kaldı ki, gerçekten “NATO’cu güçler”in, kontrgerilla’nın bir saldırısı söz konusu olmuş olsaydı, orada TKP’yi göremezdiniz. Çünkü TKP, en küçük bir bedel ihtimali olan yerden kaçır. Pratiklerini herkes bilir. En fazla parti binası önünde açıklama yapar. Faşist bir saldırı varsa, oligarşinin polisi coplarla, bombalarla saldırırsa, bu kez de kapılarını kapatarak pencereden seyreder.

19 Aralık katliamından önce Ankara’da F tiplerini protesto eyleminde binlerce insana polislerin ve faşistlerin gaz bombaları, taşlar ve sopalarla saldırısı sonrası bölgede bulunan parti binasına sığınmak isteyen 50-60 yaşındaki ana ve babalar, bu gerçeği yaşayarak gördüler. Ve binanın önünde binlerce kişi hep bir ağızdan TKP’ye “yuuuuh” çekti. Aynı TKP şimdi ÖDP’li Oluç ve türevleri ile birlikte bir kez daha yuhalanıyor. Kendine sosyalist, komünist diyenler için ne büyük bir utanç.

Kitleler doğrunun, yanlışın ne olduğunu bilir, algılar. Ve o kitleler devrimcileri, onların adalet ve eylem anlayışlarını da çok iyi tanırlar. Bilmezden gelen ve karalamaya çalışanlara da kendi üsluplarınca “yuuuuh” diyerek öğretiyorlar.

maya çalışmaktadırlar.

Esas olarak, bunun karşısında **sol nasıl duracak? Söylemi, dili, beyni** nasıl şekillenecek?

Solun unuttuğu, ya da unutturmak istediği işte bu noktadır. Kendisine sol, sosyalist diyen hiçbir güç, burjuvazinin dilini, söylemini asla kullanmaz. Burjuvazi birilerine “terör” diye saldırıyorsa, durur düşünür. Onun sınıf bilinciyle hareket ettiğini bilir. “Ben emekçilerden, ezilenlerden yana tavır almıyorum” der. Yoksa **sol olmaktan çıkar.**

Cephe tarafından açıklandığı gibi, “otobüste meydana gelen olayın kimse için savunulacak bir

yanı yoktur.” Eleştiriler de olabilir. Ama, bu eleştiriler, tartışmalar; sol gibi, sosyalist gibi olur! Sol, halkın safında durduğunu bilerek oradan olaylara bakar ve “adam gibi” tartışır. *Oysa bu yazılanlarda böyle bir duruşun olmadığı açıktır.*

Adaletsizleşen Sol, Halkın Vicdanını Temsil Etmekten De Uzaklaşır

Türkiye solu, tarihi boyunca düzenin adaletinin karşısında gerçek adaleti savunmuş, her konuda pratiği ve söylemiyle halkın vicdanını temsil etmiştir. Çapa’daki patlamaya yaklaşımdaki aynışmanın siyasi boyutunun ötesinde, ortada ciddi bir adalet, vicdan sorunu da tartışma konusudur. Cephe de buna dikkat çektiği açıklamasında, adaletsizliğin, solun vicdanının yitirilişinin boyutunu gözler önüne seriyor.

Fırsatçılığı en uç boyutta sergileyen **ÖDP’li Saruhan Oluç** çarpıcı bir örnektir. Düşünün ki, daha bir kaç saat geçmiş, elinde en küçük bir bilgi kırıntısı dahi olmadan, üstelik faşist devletin valisi bile aksini söylerken, “*otobüse bomba koyan zihniyet*” diye hüküm veriyor.

Bu zihniyetin zerrece adaleti, vicdanı yoktur.

Burjuvazinin bile bir olayı değerlendirirken, ihtiyaç duyduğu veriye, somut olgulara reformizmin ihtiyacı yok. O, düzene yerleşmiş solcunun zevzekliği, boşboğazlığı, çok bilmişliği ve devrimcilerle olan kiniyle başlıyor yazmaya. Fırsat bekliyor çünkü.

Sola karşı adaletli olamayan bir sol, halka karşı adaletli olabilir mi, bu sol halkın özlemini duyduğu adaleti sağlayabilir mi? İyi ki, adaletini ve vicdanını yitirmiş bu sol iktidar olamıyor. Burjuva

basının bir yazarının, Bekir Coşkun’un bile, “ölen bebekler” diye atıp tutanlara “*samimi değilsiniz*” diye eleştirerek gösterdiği tavırdan bile uzak reformizm. Çünkü onun derdi, **burjuvaziye kendini ispatlamak**. Başlıyor devrimcilere saldırıya. Ortaya korkunç bir adaletsizlik çıkıyor.

Saruhan Oluç devrimci düşmanlığını ortaya koyduğu yazıyla, attığı manşetle hızını alamamış ki, “teröre karşı gösteri yapalım” diyor. Açıklamadan aktaralım:

“Hiç kimseyi toplayamazlar. Çünkü halkla hiçbir ilgileri yoktur. Ne duyguda, düşüncede, acıda, yoklukta, yoksullukta bir birliği; ne politikalarında onları ifade eden bir anlayışı; ne de gazetelerinde halk yoktur. Halk böyle bir solu niye dilesin? En fazla Yılmaz’lar, Baba-

han’lar öncülüğünde, devlet teşvikiyle yapabilirler. Ona da, kendi partililerini, hatta eşlerini, çocuklarını dahi götüremezler. Kendilerinin gideceği bile kuşkuludur. Böyle bir gösteriyi örgütlemek bile emek ister, zahmete girmeyi gerektirir. Bunu yapamazlar, çünkü yaşamları, “**işim, eşim, çocuğum**” üzerine kurulmuştur. Sıkıntıya gelecek, canlarının yanmasına neden olacak hiçbir işin uzağından bile geçmediklerini cunta yıllarından bu yana herkes bilir. Esas olarak cuntanın hapishanelerinde, Adalet Bakanı Cemil Çiçek’in deyişiyle “tövbe ettirilen”lerdendirler. Ve tövbe edenlerin çıkarları için yapmayacağı kötülük yoktur, her türlü sefillik beklenir.”

Provokasyon Teorilerinin Sefaleti

Reformist solun, “Bombalar NATO karşıtlarının ortasına düşmüştür” provokasyon teorileri, oligarşinin terör demagojileri ile aynı şeye, devrimci düşmanlığına hizmet ediyor.

Bu beş para etmeyen provokasyon teorileri, analizleri paniğin ürünüdür. Bu, klasik hastalıklarıdır. “Çatıdan kiremit düşse, aman demokratik mücadele kesintiye uğrayacak paniğine” kapılırlar. Paniklerini gören, düzeni rahatsız edecek büyük demokratik kampanyalar örgütlediklerini düşünebilir. Hiç merak etmesinden, olmayan demokratikleşmenin rüzgarlarının önünde savrulmaya devam edeceklerdir. Cephe açıklamasında belirtildiği gibi;

“*Aksine düzen, belli bir noktaya kadar önlerini açmaya devam edecektir. Bu ülkenin devrimcileri işkence tezgahlarında bile, “yasal parti kurun” nasihatları dinliyor. Devrim iddiasının yok olmasının yolunun buradan açılacağını biliyorlar. Bu yoldan gidenlerin nereye vardığı belliyken, kimileri “silahlı mücadelenin zamanının geldiğini” kanıtlamaya çalışıyor; kimileri “kurun partinizi halka gidin” öğütleri veriyor.*

Reformist sol bu tekerlemelere son vermelidir. Solun söyleyeceğinin burjuvazinin söylediklerinden farkı olmalıdır.”

Burjuva medyada da, devrimcilere en çok küfredenlerin, düzene hizmet için çırpınan solcu maskeli yazarlar olması, dönekliğin, tövbekarlığın nasıl bir sefalet olduğunu gösteren bir örnektir. Ve “halk düşmanı” manşetlerini atanlar da bunlardır. Cephe, bu tövbekarların, dönekliğin ötesinde esas olarak itirafçı olduklarını dile getirdiği açıklamada, “devrime ve devrimcilere karşı büyük bir kin dolu” olduklarını belirtiyor.

Devrimcileri katleden, işkence yapanların yükselmesi gibi, sosyalizme küfreden medyadaki itirafçı solcular da yükseliyorlar. Çünkü, belirttiğimiz gibi, burjuvazi bütün araçlarını devrimi yok etmek için kullanıyor. Ha işkence tezgahları, ha medya.

Yaşamları, “**işim, eşim, çocuğum**” üzerine kurulmuştur. Sıkıntıya gelecek, canlarının yanmasına neden olacak hiçbir işin uzağından bile geçmediklerini cunta yıllarından bu yana herkes bilir. Esas olarak cuntanın hapishanelerinde, Cemil Çiçek’in deyişiyle “tövbe ettirilen”lerdendirler. Ve tövbe edenlerin çıkarları için yapmayacağı kötülük yoktur, her türlü sefillik beklenir.

Cephe'nin de dile getirdiği gibi, burjuva basın-daki bu tövbekar solcular ve reformist solun şefleri devrimci düşmanlığında birleşmişlerdir. Çünkü, "işim, eşim, çocuğum" diyerek düzene yerleşmişlerdir. Bu nedenle de düzene karşı olan her şeye onlar da düşmandır, statülerinin bozulmasını istemezler. Bu olaydaki saldırganlıklarının bir nedeni de budur. Otobüste ölen halktan insanlar, diğer sol güçler umurlarında değildir. İşlerinden, eşlerinden, çocuklarından başka kimseyi, ne halkı, ne de diğer solu düşünmezler. Bir başka düşündükleri de her fırsatı devrimcilerden farklı olduğunu göstermek için kullanmaktır.

"114 İnsanı görmemek de bunun sonucudur. Solculuk, sosyalistlik yaptığı ülkenin hapishanelerinde 114 insan ölmüş; BANA NE diyor." ifadelerine yer verilen Cephe açıklamasında bir kez daha burjuvazinin tavrı hatırlatıldı.

Burjuvazi "bana ne" demiyor. Tehditle, şantajla sansürde açılan gedikleri kapatarak, yazanı susturuyor. Peki ÖDP'sinden EMEP'ine, TKP'sine kadar reformist sol hangi anlayışla sansürü savunuyor ve uyguluyor? Burjuvazi açık ki, sınıf bilinciyle hareket ediyor; sol hangi sınıf bilinciyle, nerede durarak aynı politikaya ortak oluyor?

Burjuvazi katlediyor ve sansür ediyor. Sol da sansür ediyor. 114 insan katledilirken, sesleri boğulanlar, tecrit işkencesini duyurmak, F tiplerindeki vahşeti herkese göstermek için ne yapacaklar? Sansür uygulayanlar, tüm demokratik yolların, mücadele alanlarının tıkanmasında oligarşinin suç ortağıdır. Bu noktada sesleri kısılmak istenenlerin şiddetinin meşruluğu ortaya çıkar. Şiddeti meşrulaştıran bu anlayıştır. Zulme karşı direnen, sistemi değiştirmek isteyen herkesin sesi kısılacak, hiçbir alanda yaşam hakkı tanınmayacak diyenlerdir.

Fırsatçılar, "Çökertmeciler" ve Eklentileri

Cephe, reformist solun saldırılarını üçe ayırıyor açıklamasında ;

Birincisi **ÖDP**'dir, ki siyasi geleceğini düzene yerleşmeye bağlayan bu kesimin bir çok tavrını AB'cilik belirlemektedir. Bu olayda, fırsatçılığı da bütünüyle ortaya çıkmıştır. ÖDP fırsatçılığı devrimcilerin yeni tanık olduğu bir şey değildir. Bu bir ahlak tartışmasıdır.

İkincisi, **"Bombalar karanlıktan medet umanların işidir."** açıklaması yapan **TKP**'dir ki, solu "çökertme uzmanı"dır. Devrimci örgütler nasıl çökertilir, beyni bununla meşguldür. 19 Aralık katliamında, diri diri yakılan devrimcilerin cesetleri maltalarda dururken, TKP'nin Genel Başkanı'nın "devrimci demokrasinin tasfiye edildiği"ni söylediği yazısı hatırlanacaktır. Oligarşinin tarihindeki bu en büyük hapishaneler katliamını lanetlemek

onun işi değildir. O, "çökertme" işleriyle uğraşır. 114 insanın ölümlerinin hiçbirinde de, bu nedenle böyle bir açıklama yapma gereği dahi duymamıştır. O hala "tasfiye olacağımız" umudunu koruyor...

Bir diğeri ise **EMEP**'dir. Diğer reformistlerin ve düzenin gözünde ne yaparsa yapsın "Stalinist, dogmatik EMEP"dir O. Ama EMEP, hala o saflarda yer almak için zorlamaktadır. Kaldı ki, sadece "Stalinistlik" sorunu da değildir. Kapitalizmin hangi politikasına karşı çıkarsa, aynı "eski kafalılık, dogmatiklik, çağa ayak uyduramamak" suçlamalarından kurtulamaz. İçinde yer almak istediği cehennamin düzen olduğunu ya görmemekte, ya da onların yerinde olmak istemektedir. EMEP bu yanlıştan dönmeli. Bu ülkede kendi dışında, Mahirlerin, Denizlerin, İboların mirasını sahiplenmiş bir silahlı mücadele cephesi olduğunu kabullenmeli ve sözde **"silahlı mücadele eleştirisi"** adına, **"bireysel terörizm"** diyebilmek için, içine düştüğü durumun farkına varmalı.

Bu üç kesimin dışında "kınama" açıklamaları yapanlar, esas olarak bu üç kesimin türlü uzantılarıdır. Bazı sendikaların, oda'ların, demokratik kitle örgütlerinin yöneticisidirler, ama demokrat olmadıkları gibi, tavırlarını da kitlelerin düşünceleri değil grupçuluk belirler.

Kimse boş yere heveslenmesin; burjuvaziye böyle kendilerini ispat edemezler. Aferin demeyecektir faşizm. Ama yönlendirmeye, tıpkı kedinin fare ile oynadığı gibi oynamaya devam edecektir. Bu işi çok iyi bildikleri örneklerle sabittir.

Burjuva basının köşelerinden yapılan 'demokratikleşmeye sahip çıkma' çağrıları, gerçekte kapitalizme, düzene sahip çıkın demektir. Asla sosyalizmden, devrimden söz edilmesin istiyorlar. Reformist sol uyum sağlıyor ve hala devrim diyenlere saldırıyor. Burjuvazinin görevini reformistler üstleniyor.

NATO'nun 'yeşil kuşak'ta kullandığı kimi islamcı katiller, 'kırmızı terör' manşeti atıyorlar, reformist sol da önce devrimcile-

Sol'da Vicdanlı Bir Ses

Solun suskunluğu karşısında, sol'dan gerçekleri ifade edenler de yok değil. SDP'li **Metin Ayçiçek**'in 29 Haziran tarihli **Özgür Politika** Gazetesi'ndeki yazısının bir bölümünde şöyle diyordu:

"... Sincan F Tipi Cezaevi'nde ölüm orucu direnişinde kaybedilen son iki yiğit devrimci ile kayıp sayısı da 114'e ulaştı. Düşüncelerine katılalım katılmayalım, yöntemlerini doğru ya da yanlış bulabilirsiniz; ama reddi mümkün olmayan bir gerçektir ki Hüseyin Çukurluöz ve Bekir Baturu, devrimci kararlılığın örneklerindendir. Ve bizim suskunluğumuzdur kayıp sayımızın böylesine yüksek olmasının bir nedeni. Kim ne derse desin: Çoğumuz için, kendi tekkelerimizin çıkarları sahiplenmemizi engellemiştir bir anlamda başkalarının yaşam hakkını..."

re saldırıyor. Ve sonuçta aynı yerde durup, aynı hedefe yöneliyorlar.

Bu yazıların **silahlı mücadelenin ideolojik eleştirisi** ile ilgisi yoktur. Bu tartışmalar onyıllardır yapılıyor, yine yapılabilir. Ama, bu kesimler, böyle bir mücadele çizgisinin varlığını kabul etmek istemiyor ve tasfiye etmek için de oligarşiyle çoğu kez yanyana gelebiliyorlar. F tipleri saldırısı karşısındaki sessizliklerinde olduğu gibi.

Otobüsteki patlama üzerine yapılan açıklama-ya rağmen, bunu yok sayarak, “yok yok bizim dediğimiz gibi” diye aynı duruş noktasında yazmayı sürdürmek de bu amacı taşımaktadır. Otobüsteki patlamada bir insan kusuru vardır. Bu ortada. Hangi mücadelede hata olmaz? Mesela **üç işçi “bireysel terör”** sonucu ölmedi. Sendikal rekabet öldürdü. Ve devrimciler, böyle bir olayda “tamam fırsat yakaladık” deyip, bu siyasi gruba yönelik ideolojik eleştirilerinin malzemesi yapmadılar. Çünkü **biz devrimciyiz, işçi sınıfının, ezilenlerin safındayız**. Sözümlü sakınmadığımız gibi, pusuya da yatmayız, bir hareketin ideolojik çizgisinin sonucuyla doğrudan ilgisi olmayan örnekler üzerinden “eleştiri” yapmayız.

Elbette bu olay nezdinde de, halkın safında yer alanların eleştiri hakkı vardır. Devrimciler, reformizm gibi benmerkezci değildir, herkes bizim gibi düşünecek diye bakmazlar. Ama yapmak isteyen, bulunduğu yeri unutmadan yapar bu eleştirilerini, üslubunu buna göre belirler, vuruş noktasını burjuvaziye yönelterek konuşur. Örneğin önce 114 insanın hesabını sorar burjuvaziden.

Görmeyen, Duymayan, Yoksayan Ahlak

Olayın hemen ardından “derin tahliller” yapan reformist sol, kuşkusuz Cephe’nin “özür” açıklamasını da okudu. Ama, en küçük bir düzeltme gereği dahi duymadı şu ana kadar. Ortaya çıkan çarpıklığı açık bir şekilde ifade etmelerini bekledik; “*Biz burjuva medyanın yayınlarından etkilendik, bu vesileyle beyinlerimizin nasıl burjuvazinin etkisine girdiğini de görmüş olduk. Burjuvaziyle aynı dili kullandık, aynı pencereden baktık, terör demagogilerinin etkisinde kaldık*” diyebilirlerdi. Bu açıklıktır, samimiyettir.

Bunu da geçtik. Ama bu tarz, yabancı olma-duğumuz bir tarzdır. Cephe açıklamalarını görmezden gelirler. Her türlü burjuvanın, neüdüğü belirsiz tiplerin açıklamaları bolca yer alır, ama Cephe açıklamaları yok sayılır. Böylece Cephe’ye atış daha kolaylaşır, okuyucular şartlandırılır.

Bu nasıl bir ahlak, nasıl bir solculuk, nasıl bir demokratlık ve devrimci gazetecilik ahlakıdır?

Bu ahlak 114 ölümü de yazmıyor. Herkes sormalıdır: Siz, Doğan Medya’nın zihniyetinden farklı

olarak bu sansüre karşı ne yapıyorsunuz? Çapa’daki olaydan iki gün önce, Sincan F Tipi’nde iki tutsak tecrit zulmüne son verilsin diyerek bedenlerini tutuşturdu. Reformizm, Çapa’daki olaya ilişkin yazdıklarının bir tekini, oligarşiye dönerek yazmadı. Mesela Çapa’daki olaya ilişkin “öfkeliyiz” diyen TKP, 2 insanımızın şehitliği karşısında, 114 devrimcinin kanını döken faşizm karşısında öfke duymadı. Ne Birgün, ne Evrensel iki devrimciyi manşetlerine taşımadılar, bir köşeye sıkıştırılmış, burjuva basının sansürüne zımni onay veren haberlerle geçıştirdiler.

Sorgulama Kaçınılmazdır; “114 İnsan Katledilirken Biz Ne Yaptık?”

Reformist sol, bu yoldan vazgeçmeli, beyinlerini burjuvazinin yönlendirmesine izin vermemelidir. Böyle bir olay karşısında, **sol oligarşiden hesap sorarak şöyle demeliydi:**

“Siz susun! 114 insanı katleden sizsiniz! Semiran’ın katili de sizsiniz! Bombaları, silahları üreten, bütün dünyaya yayan, halklara açlığı, zulmü dayatan, hak arayanı susturan sizsiniz! Suçlu olan, sizin medyanız, sizin mahkemeleriniz, sizin meclisleriniz, yasalarınızdır. Biz, sol olarak yanlışlığını kendi içimizde tartışır, eleştirilerimizi ortaya koyarız.”

SOSYALİSTLİK BÜDÜR!

Reformist sol, kendine dönüp sormalıdır.

Ne yaptık ve yapmamız gereken neleri yapmadık ki, ölüm oruçlarındaki direnişçiler birer birer bedenlerini tutuşturmak zorunda kaldılar? Bu soruyu tüm sol kendine sormak durumundadır.

Bu aynı zamanda solun kendisinin sorgulanmasıdır. Çünkü 114 insanın ölümünden onlar da sorumludur. 114 insan katledilirken, “biz neyi yaptık, ya da yapmadık” sorgulamasını bugün değilse yarın mutlaka soracaklardır. F tiplerinin katlettiği devrimci sayısı 115 oldu. 115 devrimciden, kapitalist sömürü düzenini yıkmak için canlarını ortaya koyanlardan söz ediyoruz. Sayı daha da artabilir, ama Semiran veya başka Semiran’lar mutlaka bu sorgulamayı yaptıracaktır.

(*) İHD’li **Kiraz Biçici**, 27 Haziran mitingine beklenenin altında katılım olmasını, “*halk hareketi-ne karşı herhangi bir sorumluluk taşımayanlar bir kez daha eylemleriyle devlete inanılmaz olarak sundular.*” sözleriyle izah etti. (30 Haziran Özgür Politika) Sorumluluktan söz edene bakın! Daha dün demokratik güçleri ihbar eden Biçici, sorumluluğun ne olduğunu bilmez, devrimcilere laf da edemez. Biçici, önce Hürriyet’in piyonu olarak demokratik güçlere karşı nasıl oligarşinin psikolojik savaşının figüranı olduğunu gözden geçirmelidir.

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

Gültekin KOÇ
Ölüm Orucu Ekibi
beş şehit

Muharrem Karademir
Günay Öğrener
Selma Kubat
Hüseyin Çukurluöz
Bekir Baturu

verdi...

Direnışçiler
“Ya zafer, ya ölüm!”
kararlılığıyla
261 Gündür
ölüm orucunu
sürdürüyor...

Gültekin Koçlar'ın sonsuz kararlılığı ve feda duygusuyla KAZANACAĞIZ!

10. Ölüm Orucu Ekibimiz, tutsak yoldaşlarının maruz kaldığı katliama karşı, devrimci hareketin tarihindeki ilk feda eylemini yapan Gültekin Koç'un adını almıştı. Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi, adına layık bir ekip oldu.

Oligarşinin zorla tıbbi müdahalelerle, direnişçileri sakat bırakarak, hafızalarını yok ederek direnişi etkisizleştirme ve kırma politikasına, birbiri ardısıra bedenlerini tutuşturarak cevap verdiler. Bedenlerinden yükselen alevlerle direnişimizi büyüttüler.

Gültekin Koç bir ilk'ti; o güne kadar devrimci hareketin tarihinde hiç bir savaşı, bedenini bir bombaya dönüştürmemişti. Ama mücadeleye ve eylem biçimlerini koşullar ortaya çıkarıyordu. 19-22 Aralık katliamı, böyle bir hesap sorma biçimini yazdı Türkiye tarihine.

Özgür tutsaklar olarak, tarihimizde sayısız direnişlerimiz vardı, ölüm oruçlarımız vardı, ama bedenini tutuşturma yoktu. Fakat Türkiye tarihinde bir örneği vardı bu eylem biçiminin; Diyarbakır Hapishanesi'nde yaşanmıştı. Dört Kürt yurtsever tutsak, Diyarbakır zulmüne dur demek, yoldaşlarına direniş gücü vermek için tutuşturmuşlardı bedenlerini; tutuşturmuş ve ilan etmişlerdi: “ateşi söndüren haindir!”

Devrimci tutsaklar da 19-22 Aralık katliam saldırısını bedenlerini tutuşturarak göğüslediler. Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi direnişçileri, 19 Aralık'ta zulmün karşısına bedenlerini tutuşturan alevlerle çıkan Fidan Kalşenler'in, Ahmet İbililer'in, Yasemin Cancı ve Berrin Bıçkılar'ın yolunu izlediler.

Devrimci tutsaklar, sonsuz bir kararlılık ve fedakarlık duygusu gerektiren hücrelerdeki feda eylemleriyle, devrimcilerin, direnişin asla çaresiz kalmayacağını gösterdiler.

Dördüncü yılındaki direnişimiz, bugün başladığından daha büyük bir kararlılığa sahiptir; Şehit düşen yoldaşlarımızın, yıllardır süren kavganın biriktirdiği bir kararlılıktır bu. Yoldaşlarımız bu kararlılıkla tutuşturuyorlar bedenlerini. Türkiye halklarının, Türkiye solunun ve de faşizmin üzerinde düşünmesi gereken bir kararlılıktır bu. Koşullar dayatıyor, zulüm dayatıyor ve bir eylem biçimi çıkıyor ortaya. Orada kalmıyor; koşullar değişmediği sürece, zorunluluk ortadan kalkmıyor ve o eylem biçimini sürdürüyor tutsaklar. Genç militan yoldaşlarımız, mücadeleye yıllarını vermiş kadrolarımız, o sonsuz kararlılık ve fedakarlıkta birbirlerinden geri kalmıyorlar.

Yüzyıllardır, binyıllardır tarihin nasıl yazıldığını görmek isteyenler, dört yıllık direniş tarihine baksınlar; eylem biçimleri, örgütlenme biçimleri nasıl ortaya çıkmış, direnişler nasıl aylara, yıllara yayılmış, hepsi dört yıllık tarihte var.

Bugün tarih yazıyoruz. Yarın tarih bu direnişi yazacak.

Gültekin Koçlar'ın kararlılığı ve fedakarlığı şimdi geride kalan tutsaklardadır. 115 şehidimiz var şimdi, yeni ekiplere adını verecek... İlegalitedeki devrimciler kod adı olarak onların adını seçecek... Şehirlerde kırlarda halkın adaleti için savaşanların birlikleri, onların adlarını alacak... Ve yeni doğacak çocuklarımızın ismi olacak onların isimleri... Bu ölümsüzlüğün, yenilmezliğin, tükenmezliğin somut kanıtlarından biri değil de nedir!.. Bu kazanacağımızın kanıtından başka nedir ki!

F Tiplerinde ZULÜM durmuyor

Tekirdağ F Tipi'nde işkence

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'ndeki tutuklulardan Serdar Turan ve Özgür Kabadayı'ya, Adli Tıp Kurumu'na götürülmeleri sırasında sevk aracında işkence yapıldı. 24 Haziran'da Serdar Turan'ın ailesi tarafından yapılan açıklamada Turan ve Karadayı'nın işkence sırasında "sizi burada öldürürüz" diye tehdit edildikleri, çok ağır işkence gördükleri belirtildi.

İşkence, tutsakların ring araçlarının içinde bulunan kameraları protesto etmek için üzerine mendil örtmeleri üzerine başladı ve tutsaklar askerler tarafından öldürüsiye dövüldüler.

Kürkçüler F Tipi Hücrelerinde bir "intihar" daha

Önceki sayımızda verdiğimiz bir haberi okurlarımız hatırlayacaktır: "2003 yılı içinde hapishanelerde 158 kişi öldü!"

"Hapishanede ölüm"lere bir yenisi de geçen hafta Adana Kürkçüler F Tipi'nde eklendi. Hapishane idaresi "çete" suçundan hükümlü 38 yaşındaki Müslüm Yücel'in hücrelerinde intihar ettiğini açıkladı.

AKP yönetimindeki hapishanelerde bir yıl içinde 158 kişi öldüğünü bizzat Cemil Çiçek açıklamıştı ve onun açıkladığı rakamlara göre, bunlardan 30'u "intihar sonucu" ölmüştü.

Peki nasıl bir düzen var ki AKP'nin hapishanelerinde bu kadar çok insan intihar ediyor? Bu ölümler AKP'nin dosyasına yazılıyor... Çiçek, F tiplerindeki ölümleri, TBMM kürsüsünden açıklanacak rakamlardan ibaret mi görüyor? Unutmayın ki, o rakamların bir bedeli var!

Hasta tutsağa işkence

Hasan Tahsin Akgün, hafızası çalınan ve tecrit koşullarında psikolojik rahatsızlık geçiren bir tutsak. Hücre koşullarına dayanamadığı için bir kez kendini yakma girişiminde bulundu.

Geçtiğimiz aylarda Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ne sevk edilip bir süre tedavi gördü. Ardından bir süre de Bayrampaşa Hapishanesi'nde tutulduktan sonra yeniden Tekirdağ F Tipi Cezaevi'ne sevkedildi.

3 kişiyle birlikte sevkedildiği Tekirdağ F Tipi'nde onları yine işkence ve ardından hücreler bekliyordu. Hapishane idaresinin, başka bir hapishaneden defalarca aranarak geldikleri halde soyunmalarını dayatmalarına karşı çıkmaları üzerine gardiyanlar tarafından dövüldüler. Hasan Tahsin Akgün'ün yaşadıkları F tipleri gerçeğinin özetidir; hasta olmasına rağmen işkence yapılıyor... İşkencede yaralanıyor, ama yaralı olmasına rağmen hastaneye gönderilmek yerine hücrelere konuluyor.

Tahsin Akgün, şu anda, mevcut hasta yaralı haline rağmen, F tipinin tecrit hücrelerinde.

Ölüm Orucu şehidi Bekir Baturu'nun ağabeyi ile röportaj: Sorarım, bu mudur müslümanlık?

Ali BATURU, geçen hafta kardeşini toprağa verdi. Gaziantep muhabirimiz Bekir BATURU'nun ağabeyi Ali BATURU ile F tiplerini konuştu.

- *Nasıl bir tecrit altında yaşıyorlardı, siz görüşlerde, onların mektuplarında tecrit uygulamasına ilişkin nelere tanık oldunuz?*

- Sık sık görüşlere gidiyorduk. Hep arkadaşlarıyla görüşmemekten yakınıyordu. Yoğun fiziki baskı altında olduklarından bahsediyordu. Ölüm Orucu başladıktan sonra mektuplar sorunlu olarak gelip gidiyordu. Çoğu elimize ulaşmıyordu, elimize ulaşanlar ise karalanmış şekilde geliyor-

du. Sonraları APS ile göndermeye başladık, mektupların ulaşma sorunu ortadan kalkmıştı ama karalamalar devam ediyordu.

- *Bekir Ölüm Orucuna başladığında neler düşündünüz? Ölüm orucundayken görüşüp mektuplaştınız mı?*

- Bekir ölüm orucuna başladığında öleceğini düşünmedik başlangıçta. Sakat kalacağını düşünüyorduk daha çok. Ama Bekir başladığı işi bitirirdi. Ölüm orucuna başladıktan sonra görüşmelerde sıkıntı çekiyorduk. Her gidişimizde gardiyanlar ve müdür bize Bekir'e ölüm orucunu bıraktırmamız için baskı yapıyordu. Annem sık sık müdürün yanına çıkartılıp müdahale için dilekçe yazması isteniyordu. Annem ilk zamanlar tereddütte idi ama sonra amaçlarını, ne için savaştık-

Dört yıldır uygulanan tecrit yetmedi

Sırada Ağırlaştırılmış **TECRİT** var!

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ne uyum sağlamak amacıyla kanunlarda yer alan idam cezaları, ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası olarak değiştiriliyor. Ve bu arada "AB'ye uyum"u faşizmin maskesi yapmakta giderek ustalaşan AKP, tasarıya bir şey daha ekliyor: **Ağır Tecrit Cezası!**

Yürürlükteki kanunlarda, 40'tan fazla kanunda ölüm cezası yeralıyordu. Çeşitli kanunlarda yer alan idam cezalarının kanun metinlerinden çıkartılmasını öngören yasa tasarısı, şu anda TBMM Adalet Komisyonu'nda görüşülüyor.

Komisyonadaki işkenceci, zindancı zihniyete sahip milletvekilleri, idamı kaldırdık, ama öyle yapalım ki, idam etmekten beter yapalım diye kafa yoruyorlar... Ne yapacaklarını da bulmuşlar sonunda: **TECRİT!**

Komisyonadaki tasarıya göre,

● Birden çok ağırlaştırılmış müebbet ağır hapse mahkum olanlara ek olarak da **1-6 yıl arası geceli gündüzlü bir hücrede tecrit cezası,**

● Ağırlaştırılmış müebbet hapis ile müebbet ağır hapis cezası alanlara 9 ay ile 5 yıl, **geceli gündüzlü bir hücrede tecrit cezası,**

● Birden çok müebbet ağır hapis cezası bulanlara ile 6 ay ile 3 yıl arası **geceli gündüzlü bir hücrede tecrit cezası** öngörülüyor.

Hızını alamıyor işkenceciler. Devrimcilerle düşman kafa, bir madde daha ekliyor tasarıya:

● **Bu süreler siyasi suçlular için ise üç katına çıkarılır!**

Burada haftalardan, aylardan değil, yıllardan sözediliyor. Yıllarca, tek kişilik bir hücrede, geceli gündüzlü tecrit! "İdamı kaldıran" oligarşinin zihniyeti apaçık ortada. İdam edemiyorum ama böyle yaparım!

Yasada öngörülen süreler, devrimciler için üç katına çıkarılacak; yani 6 yıl yerine 18 yıl, 5 yıl yerine 15 yıl, 3 yıl yerine 9 yıl **geceli gündüzlü bir hücrede tecrit cezası!**

Tecritin nasıl bir eza yöntemi olduğunu bu yasa tasarısına bakarak görebilirsiniz. Tecritin ne olup olmadığı konusunda hala kafası karışık olanlar, bu yasa tasarısına ve tasarıdaki zihniyete baksınlar, tecriti anlayacaklardır.

İdam etmeyip, tecrit hücrelerinde çürüterek öldürmek politikası yasallaştırılıyor. Ve böylelikle de "AB'ye uyum" sağlanmış oluyor. İdama karşı çıkan AB; işkenceli ölüm hücrelerinde tecrit ederek katletmeye karşı çıkmıyor.

"Siyasi" olmayacaksınız diye gözdağı veriliyor tüm halka. Her türlü ahlaksızlığı, hırsızlığı yapın, siyasi olmayın... AB'nin terörle, gözdağıyla apolitikleştiren demokratikleşmesi işte böyle bir mantığa sahip.

AB ve AKP, "siyasi tutukluları", tecritle yıldırma istiyorlar besbelli ki. Cevabı, dört yıllık büyük direniş içinde verilmiştir. Türkiye devrimcileri teslim alınamaz!

larını öğrenince "benim oğlum yanlış birşey yapmıyor. Ne şerefsizlik ne de namussuzluk yapıyor. Eğer dilekçeyi yazarsam Bekir'in yüzüne bakmam. Onun vicdan azabını çekemem." diye cevap vermeye başladı. Hatta bana da sordular "bırakmasını istiyor musun" diye, ben de "evet" dedim, "o halde dilekçeyi yazın" dediler. Ben de "siz tecrite karşı birşeyler yapın onlar zaten bırakır" cevabını verdiğimde sadece bozulmuş bir şekilde yüzüme baktılar.

- **Şehit düştüklerinde neler hissettiniz?**

- Biz Bekir'le beraber okuduk, yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. Ben sadece kardeşimi değil arkadaşımı, yoldaşımı kaybettim. Bu sadece kardeşim için değil biz 114 tane Bekir kaybettik ve daha da kaybetmeye devam edeceğiz, ta ki birileri dur diyene kadar.

- **Adalet Bakanı, başbakan "hapishanelerde sorun yok", "bizim dönemimizde bir şey olmadı" demeçleri veriyor boyuna. Onlara neler söylemek istersiniz?**

- Kendi dönemlerinde sorun olmadığını söylüyorlar, sorarım onların döneminde kaç insan hayatını kaybetti? Biz daha kaç Bekir kaybedeceğiz? Sorarım bu mudur müslümanlık?

- **Bakalım cevap verebilecekler mi bu sorulara? Sizin eklemek istediğiniz bir şey var mı?**

- Bizi Bekir'in cenazesinde yalnız bırakmayan dostlara teşekkür ederiz. Bekir'in vasiyetlerinin yerine getirilmesi bize mutluluk verdi. O hep bir cepheli olarak ölmek istedi ve cenazesinin Muharreminki gibi olmasını istedi, arkadaşları bunu yerine getirdiler, onlara sonsuz teşekkür ederiz.

Polis numaraları

Devrimci cenazeleri ve psikolojik savaş

Şehit düşen bir devrimcinin cenazelerine ilişkin bazen basında şu tür haberler yer alır: “teröriste kimse sahip çıkmadı... cenazesinde sadece ailesi ve polisler vardı...”

Zaten, burjuva medya, binlerce insanın sloganlarla kaldırdığı cenazelerin haberlerine sayfalarında hiçbir yer vermez. Çünkü, bu habercilik değil, bir psikolojik savaştır, karşı-devrimin kara propagandasıdır.

En son bu oyun Semiran Polat’ın cenazesinde yaşandı. Tüm basın NATO Zirvesi’ni manşet yaparken, Hürriyet bu oyunu manşet yaptı. Çünkü Hürriyet oligarşinin psikolojik savaşının en üst düzeyde yürütücüsüdür. Mesela Semiran’ın annesi diyor ki, “kimseyi suçlamam, kızımın kendi ter-cihidir”; Hürriyet yazıyor, “kötü arkadaşları kandırdı kızımı...” Ama benzerlerinde olduğu gibi, bu marifet esas olarak Hürriyet’e değil, polise aittir. O bu senaryoları hazırlamak için hangi oyunları oynayacağını çok iyi bilir.

Birinci yöntem, cenazeyi kaçırmaktır. Bazen aileden bulabildiği geri unsurları da ortak eder buna. Bazen ise ihtiyaç bile duymaz, resmen Adli Tıp’tan alır, kaçırıp gömer. Bir hırsız gibi. Zaten halk geleneklerine, ölüye saygı gibi şeyler polise uzaktır. “Terörle mücadelede işkence mübahdır” diyen Amerikan müfredatlarına, onun politikalarına göre eğitildikleri için, beyinleri de ruhları da bu ülkeye ait olmaktan çıkar.

Bu şekilde kaçırıyorsa, aileyi tehditle, şantajla korkutmaya, aldatmaya çalışır. “Cenazeye arkadaşları katılırsa, onları da gözaltına alır tutuklatırız, sorumlusu siz olursunuz” diye tehdit eder örneğin. Aile siyasi bilinç olarak geriye, duygusal olarak oğlunun/kızının arkadaşlarını koruma adına onay verir. Sonra da gazetelere “arkadaşları yoktu” diye haber yaptırır.

Numara bitmez poliste. Hele kitlesel bir cenaze olacağını düşünmüşse, halkın devrimcilere sahip çıktığını göstermemek için her yolu dener. Mesela, önce aileden birilerini resmen kaçıır ve ikna edene kadar bırakmaz. İkna yöntemleri ise malumdur. Sıkça kullandığı yöntemlerden biri de, bir gün sonra yapılacak cenazeyi kaçırıp, gece gömmektir.

Yasa, kural, hukuk tanımazlık
gemi aziya aldıktan
sonra yöntem

bulmakta zorlanmaz polis. Örneğin, cenazeyi taşımak için araba tutturmaz. Kent dışına gitmesi gereken bir durum söz konusu ise, bu yöntem daha sık başvurur. Ya da, cenaze arabası tutulmasını engeller, sıradan bir otobüsün bagajına koydurtur. Sonra da kameralara kaydettirip TV’lerde yayınlatır bu görüntüyü. Görüntü “haber”le ilgili değildir, ama psikolojik savaşla çok ilgilidir. Bir aşağılama, “istenmeyen, sevilmeyen birinin, suçlu birinin cenazesi” imajı vermek ister böylece.

Polisin cenaze numaralarından biri de, ailenin ve arkadaşlarının istediği mezarlığa gömdürmemedir. Kitlesel bir katılımın olacağını düşündüğü bölgelerdeki mezarlıklardan uzak tutmaya çalışır. Bunun için çoğu kez de cenazeye katılım için gelenleri yollardan çevirir, gözaltına alır. Örneğin Gazi vb. yerlere gömdürmemek için özel bir çaba sarf eder. Hem o gün cenazeye katılımı engellemeyi hedefler, hem de belli bir yerde şehitlerin mezarlarının yoğunlaşmasının yaratacağı öfkeyi, halk için ödenen bedellerin somut bir göstergesi haline dönüşmesini istemez.

Şehitlerimiz Hakettikleri Gibi Uğurlanmalı

Şehitlerimizi, istedikleri gibi uğurlamayalım diye polis her türlü numarayı deneyecektir. Ama bu demek değildir ki, bu numaralar kanıksanmalıdır. Hayır, kanıksamayacak, kabullenmeyeceğiz. Haklı ve meşru olan biziz, yasadışı olan polistir. Bu konuda görev devrimcilerindir. Ailelerin geri yanlarıyla mücadele etmek, polisin kullanmasına izin vermemek elimizdedir.

Ailelerimiz; Devrimciler nasıl yaşadılarsa öyle ölmeyi ve öyle uğurlanmayı isterler. Uğruna canlarını verdikleri devrim marşlarıyla, bayrakları ve sloganlarıyla son anlarında bile halka mesaj vermeyi düşünürler. Ölüm orucu şehitlerinin ölümüne adım adım yürürken bıraktıkları vasiyetlerde cenazelerini ayrıntılarına kadar planlamaları buna çarpıcı bir örnektir.

Evlatlarının iradesine, düşüncelerine saygı duymak bir aile için ona karşı son görevlerinin başında gelir. Polisin bu tür oyunlarla devrimcilere karşı savaş yürütmesine izin vermeyin. Her şeyden önemlisi bir devrimcinin ailesinin onuruna sahip çıkın. Unutmayın ki, evlatlarınızın son isteği, bir devrimci gibi uğurlanmaktır.

Semiran Polat’ın mezarı

1 Nisan Operasyonu İddianemesi Hazırlandı 'Kaldırılan' DGM'nin Acelesi Var!

DGM'leri kaldıran yasa Resmi Gazete'de yayınlandığından bu yana, bir çok davada ifade dahi alınmadığı, yerine kurulacak mahkemelerin beklendiği biliniyor. Bu konuda örnekler TV ve gazetelerde de sıkça yer aldı. Yani, şu anda DGM'ler karar veremedikleri gibi, davayı etkileyecek nitelikte müdahaleler de yapamazlar. Bunu biz de-ğil, kendileri söylüyor.

Hukuksuzluk terörü mahkeme salonlarına taşıyor

Ancak, 1 Nisan hukuksuzluk terörünün DGM'deki davasında böyle olmadığı ortaya çıktı. Çünkü bu dava baştan sona özel bir hukuksuzluk abidesi.

İstanbul DGM Cumhuriyet Savcıları İsa Dalgıç ve Bekir Raif Aldemir tarafından hazırlanan iddianamede; demokratik kitle örgütlerinde çalışan 64 kişi hakkında "örgüt yöneticiliği" ve "üyelik" gibi suçlamalarla onlarca yıllık cezalar isteniyor. İddianamenin içeriğini ayrı bir sayımızda ele alacak ve yayınladığımız onlarca sahte belgeye dayanılarak nasıl iddianameler hazırlandığını gözler önüne sermeye devam edeceğiz.

Şimdi asıl dikkat çekmek istediğimiz nokta, yasalara göre varolmayan bir mahkemenin 64 kişi hakkında 15 ve 22,5'ar yıla varan cezalar isteyebilmesindeki pervasızlık. DGM Savcıları şöyle düşünüyor; nasıl olsa isim değişikliğiyle kurulan mahkemeye de biz atanacağız, çark devam edecek, şimdi hazzıralayalım.

Zerrece hukuki bir kaygı taşımayan bir hukuk sistemi için bu mantık doğaldır. Çünkü bu ülke hukuksuzluğun hukuk di-

ye yutturulmak istendiği bir ülkedir. NATO Toplantısı için duruşmalarını iptal eden bir ülkede adalet mi olur? Tahliye olma durumu olanların emperyalist liderler için bir duruşma daha fazla yatırılmasında sakınca görmeyen bir hukuk eşine az rastlanırdır.

"Aman insanlar daha fazla tutuklu kalmasın, dava bir an önce başlasın" kaygısı taşımadığına göre, DGM'nin 1 Nisan terörünü sürdürmedeki bu acelesi niye? Neyi kurtarmaya çalışıyor?

DGM'lerin yerine kurulacak mahkemeler, en azından bir süre için gözönünde olacak ve DGM'lerle kıyaslamalar yapılacaktır. Burjuva basının bile, "AB'ye selam DGM'ye devam" manşeti attığı yerde bu durum gayet doğaldır. Böyle bir durumda, hukuksuzluklarını en azından kısa bir süre bekletme, asgariye indirme zorunluluğu ile karşı karşıya kalmaları bir olasılıktır. Özde bir şey değişmeyecek olsa dahi, biçimde makyaj ihtiyacı duyulacaktır.

Bu makyajın ve kıyaslamaların yapılacağı konulardan biri de, hiçbir kanıta, belgeye dayanmadan işkenceci polislerin yorumlarına dayanan polis fezlekesinin, iddianameye aynen aktarılıp aktarılmayacağıdır mesela.

Bu iddianame de tam olarak böyle hazırlanmıştır, tek dayanak noktası polis fezlekesidir.

Bir yandan "DGM'lerin kaldırılması" oyunu oynanırken, öte yandan hukuksuzluk ve polis fezlekelerinin iddianame haline gelmesi geleneği aralıksız sürüyor. Türkiye'de hukuk yok, polis ne derse o.

**Türkiye Halkı
Erdoğan'dan
işkenceci koruması
Maksut Karal'la ilgili**

**AÇIKLAMA
BEKLİYOR!**

Yeni Basın Kanunu ve Uyum Maskeli Faşizm

Yeni Basın Kanunu onaylanarak yürürlüğe girdi. Kanun, 'basın özgürlüğünü genişletme' adına çıkarıldı. Tüm 'AB'ye uyum' yasaları gibi, görüntüdeki 'özgürlük' ile yeni yasalar, kısıtlamalar getirildi. Her şeyden önce fahiş para cezaları ile holding basını dışındakileri susturma anlayışı sürdü. Öte yandan burjuva basına kimi özgürlükler genişletilirken, asıl kısıtlama ve "özel tedbirler" devrimci basına karşı alındı.

Örneğin, ceza konusu olan bir yazı için; yurtdışından ya da hapisanede, bu "cezanın" etki etmeyeceği düzeyde başka bir nedenle ağır bir "ceza" ile hükümlü bulunanlar, yazar olarak gösterilemeyecek. Onun yerine 'sorumlu müdür, yayın yönetmeni, genel yayın yönetmeni, basın danışmanı sorumlu olacak.'

Faşizmin muhalif devrimci düşüncüyü engelleme çabası karşısında bu tür örnekler nerede rastlanıyor? Devrimci yayınlarda. Kaldı ki, bu yasaya göre, yurtdışında yaşayan ya da "ağır hükümlü" biri düşüncelerini açıklayamaz deniliyor.

AB'ye uyum maskeli faşizmin özgürlük diye pazarlanması budur işte. Düşünce özgürlüğünü genişletiyoruz, ama muhalif olanları değil; hareket nokta bu.

Polis Terörü Eşliğinde Demokrasi Şovu

28 Haziran günü; Okmeydanı Perpa önünde 2 bin kişinin üzerine yüzlerce gaz bombası atıldı, plastik mermiler kullanıldı. Çevik kuvvet ve jandarma robocopları panzerler eşliğinde tüm Okmeydanı'nı terörize ettiler. Onlarca kişi yaralandı. Bölgedeki esnafın işyerlerinde 'gösterici avı'na çıkan polis, işyerlerine girerek içeriye biber gazı sıktı. Gazdan etkilenen işçiler, baygınlık geçirdi. NATO Karşısı Avukatlar Okmeydanı'ndan topladıkları plastik mermi kovarı ve gaz bombalarıyla suç duyurusunda bulundu.

Aynı gün Mecidiyeköy'de toplanan NATO ve Bush Karşısı Birlik üyelerine, göstermelik olarak yapılan "dağılın" uyarısı dahi yapılmadan doğrudan art arda gaz bombaları atıldı, polis yakaladıklarının yüzüne biber gazı sıktı ve copladı. Göstericiler demokratik eylemlerinin engellenmesine karşı sadece yere oturarak birbirine kenetlenmişlerdi. Polisin, çok yakın mesafeden itfaiye hortumunu aratmayacak şekilde gaz kullanması medya tarafından da görüntülendi.

29 Haziran günü; İstiklal Caddesi'ndeki gösterilerin tümüne, biber gazı, göz yaşartıcı sprey ve copla müdahale eden polis onlarca kişiyi yaraladı. Gaz bombaları Tepebaşı'nda bir evde yangın çıkardı.

Aynı gün yapılan bir eylemde göstericiler eylemlerine son verip, polisin açtığı koridordan dağılırken, polis biber gazı sıktı ve copladı. Bu arada gazdan etkilenenlere yardım etmek isteyen bir doktor da gözaltına alındı.

Yine 29 Haziran günü, Tepebaşı'ndaki Flash TV'ye girerek NATO karşıtı eylem yapan Mücadele Birliği taraftarlarına müdahale eden polis, zaten gözaltına aldığı bir bayanı bayılıta kadar kafasına tahta copla vurdu.

Bu örnekler sadece iki günde ve birkaç eylemden seçildi. Özellikle son 2-3 hafta içinde bir çok NATO karşıtı gösteriye polisin aynı şekilde müdahaleleri yaşandı. Burjuva basının dahi, AB'cilik gereği de olsa, tepki gösterdiği bu tablo karşısında yapılan açıklamalar ise şöyleydi:

Tayyip Erdoğan: *"Polis görevini yaptı... Dokuz aracın devrilmesini özgürlükler olarak değerlendirmek mümkün değil..."*

İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksu ve İstanbul Valisi: *"Elbette tasvip etmek mümkün değil, bunu da polisimizi eğiterek düzeltereçiz."*

Burjuva basının yalaka yazarlarından AKP iktidarının sözcülerine kadar, bu gösteriler nasıl de-

mokratikleştüğimizin göstergesi olarak yorumlandı, açıklandı. Türkiye'nin demokratikleşmesi, işte böyle oluyor.

Tayyip Erdoğan Demagoji Yapıyor

Tayyip her konuda olduğu gibi demagoji yapıyor. Arabalar niye yandı? Polis binlerce insanın Mecidiyeköy'deki basın açıklamasına katılmak üzere gitmesine izin vermediği için. Polisin her müdahalesinde bu olgu gizlenir. Sanki polis demokratik bir hakkı engellememiş de, insanlar durup dururken taşla, sopaya sarılmış gibi gösterilir. Basın da bu havanın verilmesinde suç ortağıdır. AKP yalakası islamcı Kanal 7 gibileri ise demokratik haktan zaten hiç anlamaz. O, İstiklal'deki vahşeti görmez, "bakın bakın bu adam kışkırtıyor" diye ihbarcılık yapar. Nasıl olsa coplanan devrimcilerdir. Ama anti-emperyalistliğin halk nezdinde kazandığı itibarı "çalmak" için de her türlü numaraya başvurur. Bunu geçiyoruz.

Polis AKP'den Aldığı Emirle Terör Estiriyor

Polise sınırsız şiddet uygulama yetkisini veren AKP iktidardır. İnsanların burunlarının dibine kadar sokulup biber gazlarını sıkacak, yere düşen bir tek insanın tepesine onlarcasının üşüşüp copla, tekmelerle bayılıta kadar dövecek tarzda halka düşman olarak eğiten bu düzendir. Yoksa, ÖDP'nin gazetesi Birgün'ün yazarı Saruhan Oluç'un göstermek istediği gibi, *"polis gündür yaşadığı stresin acısını göstericilerden çıkarıyor"* değildir. Bu apolitik ve AB'cilik gereği AKP'ye yağ çekme değerlendirmelerini bir yana

3 Yaşındaki Bekir'in Katili NATO ve AKP'dir

Beşiktaş'ta, 10 metrelik kuyuya düşen 3 yaşındaki Bekir Esen'i kurtarmak için yola çıkan itfaiye, NATO görev kartı olmadığı gerekçesiyle bölgeye sokulmadı. Uzun süre sonra olay yerine alınan itfaiye ekibi geldiğinde Bekir hayatını kaybetmişti. 3 yaşındaki Bekir'in kuyudan cesedi çıkarıldı.

Bekir'imizin katili NATO'dur. Emperyalistlerin güvenliği adına, tüm İstanbul'da sıkıyönetim ilan eden, halkların düşmanlarının güvenliği için her şeyi düşünüp, insana dair hiçbir tedbir almayan AKP iktidardır.

Tayyip Erdoğan'ın, "kazanılan prestij gösterilen fedakarlığın çok üzerindedir" sözleri, bir suçlunun, bir katilin itirafı ve insana değer vermeyen bir arsız işbirliğinin sözleridir.

bırakırsak, iki günlük zirve boyunca herkes “AB’ye uyan” polisi ve AKP öncülüğündeki “demokratikleşme”yi çok net olarak gördü.

Aksu’nun “eğitim” masallarını onyıllardır bu ülke halkı dinliyor. Biz bu masallar karşısında “eğitemezsiniz, sorun sistemin kendisidir, bu sistem halka düşman olduğu için polisini de böyle yetiştiriyor” dedik ve hep haklı çıktık.

Tayyip Erdoğan, NATO’yu protesto edenleri gösterilerden önce, TV’lerden açıkça hedef göstermiştir. Polis de bunun gereğini yaptı. Polislin coplarla, bombalarla savunduğu halkların düşmanı NATO’dur, NATO’cu düzen ve AKP’nin işbirlikçiliğidir.

Demokratikleşme Yalandır

AKP iktidarının bütün foyasını bir halk muhalefeti ortaya çıkarıyor. Onların istediği; hoplayıp zıplayan, düdük çalan, arap sabunuyla merdiven yıkayan muhalefettir. Gerçekten emperyalizme karşı öfkelerini haykıranlara, ya da başka bir konuda hak almak için sonuna kadar direnme kararlılığında olanlara düşmandırlar ve her türlü terörü uygulayarak susturmak istiyorlar.

Bir “eğitim” olacaksa, Tayyip Erdoğan’dan başlamalıdır. Demokratik muhalefete tahammülsüzlüğü, anti-komünistliği, halkı aşağılamaktan, ezmekten başka birşey düşünmeyen kafası tedavi edilmelidir örneğin. Emperyalizme gözü dönmüşçesine hizmet eden kafa yapısı eğitilmelidir.

Geleceğini emperyalizme sırtını dayamaya ve karşılığında kusursuz hizmete bağlayan bir iktidardan söz ettiğimize göre, bunun da mümkünü yoktur.

Halk Muhalefeti Direnerek Yükselir

Yasa değişikliklerinin, sözde “eğitim”lerin, yasaların pratiğe geçirilmesi masallarının hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur. Bunlar halkı aldatma ve demokratikleşiyoruz yalanına inandırma oyunlarıdır.

Kimse, polisin şiddetinin nedenini başka yerlerde aramamalıdır. Tersinden değerlendirerek, coplanmamak için daha “yumuşak” eylemler yapmak gerekir, yasallığın dışına çıkmamak gerekir diye düşünmemelidir. Eylemlerde “medyatik” olmak adına, halka “kim bunlar ne yapıyorlar böyle” dedirtecek “medya maymunluğu”na yönelinmemelidir. Halk muhalefeti, demokratik muhalefe oligarşinin çizdiği sınırlar içinde “protestoculuk” oynanarak gelişmez. Böyle bir tavır; Sol’dan, Tayyip Erdoğan’ın mantığını değişik biçimlerde tekrarlanması ve demokratik hakkı onların izin verdiği kadını yapmakla sınırlamaktır.

Tam tersine daha kararlı bir duruşla hak ve özgürlükler mücadelesi geliştirilebilir.

AKP iktidarının terörü, polisin vahşeti böyle bir mücadeleyle geriletilir. Demokratik hakları kazanmanın tek yolunun direnişçi, kararlı, radikal bir çizgiden geçtiği unutulmamalıdır.

Sayı 114

35

4 Temmuz
2004

3 Rehine anti-emperyalist protestoların etkisiyle bırakıldı DİRENEN HALKLARIN DAYANIŞMASI

İrak’ın Felluce kentinde, direnişçiler tarafından rehin alınan Türkiyeli üç işçi serbest bırakıldı. Serbest bırakılmalarında belirleyici etkenin, Türkiye halkının anti-emperyalist eylemleri olduğu, hem direnişçiler hem de AKP iktidarı tarafından açıklandı.

Direnen halkların dayanışmasının somut bir örneğidir yaşanan. Aynı düşmana, aynı ruhla direnmenin yarattığı bir dayanışma köprüsüdür kurulan.

Peki AKP iktidarı ne diyordu?

AKP’li Savunma Bakanı Vecdi Gönül, Donald Rumsfeld’le görüşmeden çıkarken, “teröristlerle pazarlık yapmayız” diyordu. İnsan değeri bilmezler. ABD’ye hizmet etmek varken, üç insanın ne kıymeti var ki!

Onlar sadece yok etmeye, öldürmeye giderler. Halklar yaşatır. Üç insanımız halkların direnişleri, dayanışmaları ile bugün yaşıyorlar. NA-

TO karşıtı eylemlere saldıran AKP iktidarının bakanı Abdullah Gül gayet pişkin bir şekilde protesto eylemleri yapanlara “teşekkür ettiğini” söylüyor. Ama, sadece Kadıköy mitingi için. Sanki direnişçiler sadece Kadıköy’ü kastetmiş gibi. Bir samimiyet olsa, Okmeydanı’ndakilere de, başka yerlerde İstanbul’u NATO’ya dar edenlere de teşekkür etmeli.

Biz varız!

İrak’tan, Filistin’e, dünyanın dört bir yanında emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direnen halklar var.

Ve halklar direnişin her türlü biçimini yaşama geçirdikleri gibi, dayanışmalarını da yaşıyor ve güçlendiriyorlar.

ABD'nin "Terörle mücadelede uluslararası eğitim"i ve "yok edilmesi gereken 20 örgüt"

ABD TÜM ÜLKELERİN KATİLLERİNİ EĞİTİME ALIYOR

Amerikan emperyalizmi, "*Uluslararası terörizmle mücadele*" çerçevesinde, "*uluslararası eğitim*" programı başlatıyor. Buna göre, ABD, işbirlikçi ülkelerin, özellikle "listesinde" yer alan örgütlerin faaliyeti olan ülkelerin polislerini, ölüm mangalarını eğitime alacak.

ABD'nin "terörle mücadele politikaları"nın da anlatıldığı bir raporla program duyurulurken, dünyada 20 örgüte karşı "uluslararası mücadele edilmesi gerektiği" belirtiliyor.

Küba, Kuzey Kore, İran, Irak, Sudan, Suriye, ve Libya "teröre destek veren ülkeler" olarak yeniden hedefe konulurken, 20 örgütün adı da sıralanıyor.

Bu örgütler arasında islamcı ve solcu bütün Filistin örgütleri yer alıyor. Ayrıca, El Kaide ve çeşitli islamcı örgütlerin adı sıralanıyor. Ulusal hareketler listesinde ise, PKK, IRA, ETA gibi örgütlenmelerin yok edilmesinden söz ediliyor.

"Uluslararası mücadele edilmesi gereken" devrimci örgütler listesi ise şöyle:

Türkiye'den DHKP-C, Kolombiya'dan FARC ve ELN, Peru'dan Aydınlık Yol ve Tupac Amaru.

Bu listelerde bir yenilik yoktur. ABD'nin "te-

rör" demagojisini sürdürme, terörünü meşru gösterme amacıyla hazırlanan bir liste. Yine yeni olmayan ama halklara bu kadar açık bir şekilde duyurulan kısmı, ABD'nin açıkça, bir çok ülkeden ölüm mangaları, işkenceciler eğiteceği.

Onyıllardır yapıyordu bunu. Türkiye dahil, devrimci mücadelenin bulunduğu bütün ülkelerin işbirlikçi iktidarları ölüm mangalarının, işkencecilerinin eğitimi için Amerika'ya gönderiyordu. AOS isimli cuntacı eğiten okulları dahi bulunan ABD, şimdi alenileştiriyor.

"Teröre karşı savaş" askeri, ideolojik, siyasi ve psikolojik savaşta, dünyanın geri bırakılmış ve halkları isyan eden onlarca ülkesinde sürdürülüyor. Bu eğitim programı da bunun bir parçasıdır.

Artık resmileştirilmiştir ki; ülkemizde devrimcileri katledenler, ABD'nin eğittikleridir. ABD'nin "terörle mücadele" adını verdiği egemenlik politikalarına hizmet eden işbirlikçilerdir.

ABD'nin "terör listelerine" alınmak ise, halklarının kurtuluşu için emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaşanlar açısından ancak "onur" olarak görülebilir.

"Bir tekzipte karşı iki mektup!"

Gazeteci-yazar Perihan Mağden, 30 Haziran günkü Radikal'deki köşesinde, Ulucanlar Hapishanesi'nde tutuklu olan bir TAYAD'lının mektubunu yayınladı. Mağden, mektubun ardından köşesinin sonuna ise şu notu düştü:

Not: Onlarca gazetede, yüzlerce köşe yazarı ölüm orucunda ölenleri, TAYAD'lıları, görüşülmekte olan İnfaz Yasası'nı, tek tip elbise/zorla çalıştırma önerilerini, görmezden geliyor. YOK sayıyorlar.

Köşelerini bu durmaksızın kanayan yaraya açan bir-iki yazar, Hikmet Sami Türk zamanında mahkeme manyağı edilmişti. Şimdi de tekzip manyağı edilmeye çalışılıyor. Ben, her türlü nesnel kriter göz ardı edilerek yayımlatılan her eski ve yeni tevkifevleri müdürü tektizbine karşılık, en az iki adet mahkûm mektubu yayımlamaya karar verdim köşemde.

TÜM bas(k)ın yalama neferleriyle arkanızda. Birileri de bu kadar arada bir de olsa, izninizle, onların sesini de duyurabilsin köşelerinde. Bu kadarına tahammül etmeyi bir zahmet öğreniverin, beyler. Demokratikleşme, bunu DA gerektirir. Zira.

SistematiK İşkence Sürüyor

"26 Haziran, Birleşmiş Milletler İşkence Görenlerle Dayanışma Günü" nedeniyle ortak bir basın toplantısı düzenleyen, ÇHD, TİHV, İHD İzmir şubeleri ile İzmir Barosu ve İzmir Tabip Odası, "İşkence SistematiK Olarak Sürüyor" dediler.

"Uyum paketleri ile demokrasi getirmenin" sadece kağıt üzerinde kaldığı belirtilen açıklamada, işkencenin sistematiK olarak sürdürüğü ve hapishanelerde tecritin devam ettiği belirtildi. İşkence, tecrit, saldırılar gibi konularda örnekler verilen açıklamada konuşan İzmir Barosu'ndan Av. Hamdi Yıldırım, "19 Aralık 2000'den bu yana uzun erimde kişilik bütünlüğünü yok edici etkileri nedeniyle işkence olarak değerlendirilebilecek olan tecrit uygulaması sürüyor" dedi. Prof. Dr. Veli Lök ise; işkence ve tecritin son bulduğu gibi bir izlenim yaratılmaya çalışıldığına dikkat çekerek böyle olmadığını verilerle ortaya koydu.

Avrupa'da NATO Protestoları

NATO'ya karşı Avrupa'daki eylemleri örgütlemek için oluşturulan ve kurucuları arasında Avrupa Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin de bulunduğu Resistanbul 2004, 26 Haziran'da yürüyüşler düzenledi.

Hollanda'nın başkenti **Amsterdam'da** düzenlenen yürüyüşe 1000 kişi katıldı. 1 Nisan komplosuyla ilgili kuşlamalar da yapılırken, konuşmalarda NATO'nun protesto edilmesinin yanısıra, ölüm oruçlarına dikkat çekildi. Kitleye seslenen bir Cepheli, ölüm orucu direnişinin emperyalizme karşı bir direniş olduğunu ifade etti. Konuşma sırasında 114 direniş şehidinin fotoğrafları önünde bütün kitle saygı duruşunda bulundu.

İngiltere'nin başkenti **Londra'da** ki yürüyüş, "Emperyalist Savaş Makinası NATO Türkiye'den Defol" ortak pankartı arkasında gerçekleşti. Eyleme HÖC, ATİK, TİK, ADHK ve Alinteri katıldı.

Almanya **Köln'de** gerçekleştirilen yürüyüşe HÖC, ATİK, AGİF, BİR-KAR, ALINTERİ, ADHK katıldı. NATO ve emperyalizme karşı öfkenin haykırıldığı eylemde, 500 kişi yürüdü. **Berlin'de** düzenlenen eylemde de 300 kişi yürüdü. NATO'yu protesto eylemlerinden biri de **Hamburg'da** 29 Haziran'da yapıldı. "Emperyalist Saldırganlığa Karşı Birlik" tarafından düzenlenen yürüyüşte Almanya HÖC'ün de yer aldığı 200 kişi Merkezi Tren İstasyonu'ndan ABD Konsolosluğu yakınına yürüdü. Bu eylemin ardından da Türkiye Konsolosluğu önünde bir gösteri düzenlendi. Eylemde HÖC adına, zirve öncesi baskıları anlatan bir açıklama okundu.

Avusturya **Viyana'da** ABD Büyükelçiliği'ne yüründü. "Kahrolsun ABD İşbirlikçi AKP" sloganlarının atıldığı eylemde, HÖC "ABD Saldırganlığına ve Tecrite Hayır" ve "Türkiye Hapishanelerinde Tecrit Politikası Sonucu 114 İnsan Şehit Düştü" pankartları taşıdı. Eyleme, Resistanbul 2004 bileşenlerinin yanısıra Avusturya solu da katıldı.

Paris'te, "Emperyalist Savaşa ve İşgale Son, Direnen Halklar Terörist Değildir" pankartıyla yüründü. HÖC'ün de olduğu Türkiyeli gruplardan oluşan 300 kişi meydana yapılan konuşmalarla eyleme son verdi. Bu arada, Resistanbul 2004 panellerinden biri de Paris'te düzenlendi.

Resistanbul 2004'ün NATO karşıtı kampanyasının sürdüğü yerlerden biri olan İsviçre'de de yürüyüş

vardı. HÖC, İTİF, İGİF, ADHK, BİR-KAR, Alinteri, Mücadele Birliği,

Direnış, SEH, SPI (İran) tarafından **Zürich'te** organize edilen yürüyüş'de Resistanbul 2004 imzalı "İstanbul'da NATO Zirvesine Geçit Vermeyelim" pankartı taşındı. Bunun arkasında her siyasi grup kendi pankartlarını açarken, HÖC, "Tecrit Öldürüyor Katliamı Durdurun" ve "NATO Dağıtılsın Üsler Kapatılsın" pankartlarıyla yer aldı. Bir grup İsviçreli anti-faşistin de katıldığı ve 400 kişinin yer aldığı yürüyüş, GBI Sendikası'nın önündeki parkta Bush maketinin yakılması ve sloganların atılmasıyla son buldu.

Resistanbul 2004'ün son olarak düzenlediği yürüyüş ise 28 Haziran'da **Brüksel'de**, Avrupa Komisyonu'nun bulunduğu meydana yapıldı. Eylem öncesi kapalı salonda bir basın toplantısı ile NATO anlatıldı. Mitingde NATO'yu teşhir eden pankartlar açıldı ve birçok dile çevrilmiş bildiriler dağıtıldı. Bu arada, tutsak yakınları bir binanın üzerinden, "Duydunuz mu? Türkiye polisi sahte belge düzenleyerek insan tutukluyor, dernek kapatıyor ve Avrupa bunu destekliyor" yazılı kuşmaları yaptılar. Polis, suç ortaklığını teşhir eden 4 kişiye saldırarak gözaltına aldı.

Bu sırada, internet üzerinden yayın yapan Halkın Sesi TV muhabirinin fotoğraf makinasına el konuldu. Makina geri verildiğinde ise, sadece polisin saldırısını gösteren karelerin seçilerek silindiği anlaşıldı. Halkın Sesi TV bu anti-demokratik uygulamayı kınadı.

AB merkezi önünde, Avrupa demokrasisi ifade özgürlüğüne saldırmakla yetinmiyor, sansürcülüğü de gösteriyor.

NATO Terörü Protesto Edildi

NATO Zirvesi günlerindeki saldırılar, Resistanbul 2004 tarafından gösterilerle protesto edildi.

Türkiyeliler'in yoğun olarak yaşadığı Berlin Kreuzberg'de korsan gösteri düzenlenerek protesto edildi. Eylemde, yol trafiğe kapatılarak "İstanbul'da NATO Terörüne Hayır" pankartı açıldı.

Ayrıca, Berlin Türkiye Konsolosluğu önünde "Katil NATO Katil Emperyalizm" sloganıyla bir eylem yapıldı.

Emperyalizmin hücrelerinde direnen kahrman şehitler, Hollanda'da selamlandı.

Sayı 114

37

4 Temmuz
2004

Londra

Katil Devlet Hesap Verecek

Hüseyin Çukurluöz, Bekir Baturu, Hasan Hüseyin Boyraz ve Semiran Polat yurtdışında anıldı.

25 Haziran günü **Londra**'daki Türkiye Büyükelçiliği önünde toplanan kitle, "Türkiye F tipi Hapishanelerinde 114 İnsan Öldü Duydunuz mu?" pankartı açtı ve "Katil Devlet hesap verecek" sloganları attı.

Viyana'da, Resistanbul 2004'ün eyleminin ardından, HÖC'lülerin Türkiye Konsoloslugu önünde düzenlemek istedikleri gösteri polis tarafından engellenmeye çalışıldı. Buna rağmen şehitlerini anma kararlılığı sergileyen kitle, konsolosluk önünde "İşte Burası Katillerin Yuvası" sloganları ve kahraman şehitlerimizi selamlayan sloganlarla eylemi gerçekleştirdi.

Almanya'nın **Düsseldorf** şehrindeki Türkiye Konsoloslugu önünde de 26 Haziran günü TAYAD Komite tarafından protesto eylemi gerçekleştirildi. "Yaşasın Ölüm Örucu Direnişimiz" pankartının taşındığı eylemde "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganları atıldı. **Hamburg** şehrinde 27 Haziran günü bir anma yapan devrimciler, 29 Haziran günü de, Türkiye Konsoloslugu önünde düzenledikleri eylemle katliamcı devleti protesto ettiler, şehitleri selamladılar. **Berlin**'deki anma ise, 27 Haziran günü IKAD'da gerçekleştirildi. **Nürnberg** HÖC, şehitlerini düzenledikleri protesto gösterisi ile anıldı.

Paris Resistanbul 2004 yürüyüşünden önce, Ekin Kültür Derneği'nde toplanan HÖC'lüler, şehitlerin resimlerini karanfillerle süsleyerek Cephe açıklamasını okudular.

Bir başka anma da İsviçre Zürih'deki Türkiye Başkonsolosluğu önündeydi. "Tecrit Öldürüyor, Katliamları Durdurun" dövizleri taşınan eylemde, şehitler için saygı durumunda bulunuldu.

Avrupa, Hukuksuzluğun Suç Ortağıdır

Avrupa'nın desteğiyle yapılan 1 Nisan hukuksuzluk terörünü teşhir kampanyası sürüyor.

Brüksel'deki AB binası önünde; Almanya'nın Frankfurt, Düsseldorf, Duisburg, Krefeld, Neuss, Essen, Gelsenkirchen, Oberhausen, Bottrop, Nürnberg şehirlerinde; İsviçre'nin Tun, Solothurn ve Zürih şehirlerinde yapılan kuşlamalarla, Avrupa emperyalizminin faşizme desteği ve hukuksuzluğa ortaklığı, Avrupa halklarına anlatılmaya devam edildi.

Kampanyanın bir başka etkinliği de, 25 Haziran günü Berlin'de düzenlenen paneldi. TAYAD Komite'nin düzenlediği panele Av. Ahmet Düzgün Yüksel, Alman devrimciler Marco ve Daniel, Neues Deutschland Gazetesi'nden Peter Nowak konuşmacı olarak katıldı. Ayrıca Bülent Arıncı'nın Berlin'e geldiği gün Federal Parlamento'nun önünde kuşlama yapıldı.

Yunan Solundan Anlamlı Dayanışma

Türkiye ve Kürdistan'lı Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi, Almanya'ya iadesi istemiyle üç aydır Yunanistan'da tutuklu bulunan Sinan Bozkurt'la dayanışma gecesi düzenledi. 24 Haziran günü, Atina merkezi meydanı Propolia'daki etkinlikte, Komite temsilcisi yaptığı konuşmada, "Irak'ta, Filistin'de, Türkiye'de bombalar, kurşunlar, işgaller, işkenceler ve F tipi hücrelerle, Avrupa'da ise terör yasalarıyla halkların direnişini ezmek ve emperyalizme muhalif her sesi boğmak istiyorlar" dedi ve direnişlerin bastıramayacağını belirtti.

Daha sonra, Tüm Memur Sendikaları Konfederasyonu ADEDY, Öğretmenler Federasyonu OLME ve Atina Barosu temsilcileri birer konuşma yaparak Sinan Bozkurt'un anti-emperyalist, anti-faşist düşünceleri nedeniyle emperyalizmin hedefi olduğu belirttiler ve dayanışmanın her devrimci-demokrat insan için bir görev olduğu söylediler. Konuşmaların ardından 1500 kişi bir yürüyüş yaptı. "TERÖRİST, HALKLAR DEĞİL, NATO VE EMPERYALİSTLERDİR", "SİNAN BOZKURT'A ÖZGÜRLÜK" "YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ" sloganlarıyla AB Birliği bürosu ve Yunanistan Meclisi önünden geçerek yeniden meydana toplanan kitle, Yunanistan Müzikçiler Derneği, Basilis Lekkas ve Grup Sevcan'ın dinletisini izledi.

Ayrıca; 25-26 Haziran günlerinde Atina kent merkezinde, aralarında Türkiye, Irak, Filistin ve Afganistanlı mültecilerin de olduğu 43 mülteci kurumu ve Yunanistan Komünist Partisi'nin katılımı ile iki günlük bir festival düzenlendi. Festivalde, Türkiye ve Yunan Halkları İle Dayanışma ve Kültür Derneği stand açtı ve Grup Sevcan da türkülerle kültürel programlara katıldı.

Muzaffer Doğan Sınırdışı Tehdidi Altında

TAYAD Komite 27 Haziran tarihinde bir açıklama yaparak, Muzaffer Doğan'ın sınırdışı edilmek için hala Dresden Hapishanesi'nde tutulduğu duyurdu.

Doğan'ın sınırdışı edilmesi durumunda siyasi kimliğinden dolayı Türkiye'de büyük olasılıkla tutuklanacağını belirten TAYAD Komite, buna rağmen sınırdışı hapishanesinde tutulduğunu dile getirdi. Açıklamada, duyarlılık çağrısı yapan TAYAD Komite, "sınırdışı durumunda Doğan'ın başına gelebilecek her olumsuz durumdan Almanya sorumlu tutulacaktır" dedi.

NATO Zirvesi’ne karşı mücadelede yoğun bir süreç yaşadık. Haftalar süren bir eylem süreci oldu. Her eylemin, sloganın, afişin, bildirinin arkasında ise, saatler, bazen günler boyu süren tartışmalar vardı. O tartışmaları yürüten “birlikleri” ve sonuçta ortaya çıkan pratiği şimdi enine boyuna değerlendirmek durumundayız.

NATO’ya karşı yapılacak bazı eylemlerle ilgili yapılan çağrıların altındaki imzalara bakılırsa, bu mücadelede çeşitli “birlik”lerin, konfederasyonların biraraya geldiği izlenimine kapılınabilir. Oysa süreç tüm bu “birlik” görünümüne rağmen tam tersine, **devrimcilerle reformizmin ayrışmasına** sahne olmuştur. 1 Mayıs 2004’teki ayrışma, bu kez biraz daha farklı ve Türkiye solunun mevcut durumuna **daha uygun** bir ayrışma halinde yaşanmıştır.

Bu tartışmalarda yeralanların (DİSK, HAK-İŞ, KESK, TMMOB, TTB, Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu(BAK), İşgale Karşı Komiteler(İKK), NATO ve Bush Karşısı Birlik) **ne zaman, nerede, ne yaptıklarına** baktığımızda karşımıza işte bu ayrışma çıkacaktır.

28-29 Haziran tablosu, ayrışmanın tablosudur

27 Haziran’da herkes Kadıköy’deydi.

28-29 Haziran’da ise **herkes başka bir yerde!**

28 Haziran’da, İstanbul’un değişik noktalarında yaşananlar, adeta Türkiye solunun resmini çiziyordu.

TKP İstiklal Caddesi’nde, parti binasının önündeydi. NATO Zirvesi’nin yapılacağı iki gün boyunca TKP’nin programı “*Parti binası önünde basın açıklaması yapmak*”tan ibaretti.

Aslında böyle bir “programları” da yoktu başta. O günlerde onların salon toplantıları, kampları vardı, ne tesadüfse işte o günle çakışmıştı... NATO’ya karşı yapılan birlik toplantılarında, 27 Haziran üzerine çok konuşulmuş, fakat 28-29 Haziran ise reformizm tarafından ısrarla geçiştirilmeye çalışılmıştı... Çünkü reformizmin niyeti, 27 Haziran’da yasal, izinli “büyük buluşma”ya katılım sahneden çekilmektir. Ama bunu tam olarak yapamadılar...

Devrimcilerin o gün eylemde olacağını bildikleri için zevahiri kurtarmak için onlar da “birşey-

ler yapmalı”ydılar. O bir şey de parti binası önünde basın açıklamasıydı... TKP o gün parti binası önünde açıklamasını yaptı, madem bu kadar toplanmışız biraz da yürüyelim dediler, Taksim’e doğru yerlerinden hafifçe kımlıdadılar. Polis “dur!” diye karşılarına çıktı... Yürüme kararlılığı göstermediler. Çünkü orada yapılan açıklamaların da açıkça ortaya koyduğu gibi polisle uzlaşmaydı. Polisle anlaşıp bir kaç kişiyi Fransız Konsolosluğu önüne kadar gönderdiler ve eylemlerini bitirdiler. Sonra da muhtemelen Kemerburgaz’daki kamp-larına gittiler.

Diğerleri neredeydi peki o gün?

İKK’yi o gün İstanbul’un hiç bir yerinde gören olmadı.

BAK’ı da o gün İstanbul’da gören olmadı. Kayıplara karışmışlardı.

ÖDP’liler ise, bir ara 30 kişilik bir grupla Beyoğlu’nda şöyle bir görünüp dağıldılar. Onların da bir programı yoktu 28-29’u için. Bu küçük gösteri de ÖDP’nin zevahiri kurtarma eylemiydi.

DİSK’i, Kadıköy mitinginin baş konuşmacılarından **HAK-İŞ**’i de gören olmadı etrafta.

KESK, Saraçhane taraflarında birkaç yüz kişinin katıldığı bir yürüyüş yaptı, Taksim’e yürümek istemişlerdi, ama verilmeyince, ne yapalım deyip vazgeçtiler...

Ve Okmeydanı...

Oligarşinin polisi tüm gücünü yığmış oraya.

Devrimciler, binlerce polise karşı çatışa çatışa yürüyorlar. Dağılıyorlar, yeniden toplanıyorlar... Üzerlerine yağın gaz bombalarının, plastik merminin altında barikatlar kurup direnişi sürdürüyorlar... Mecidiyeköy’de bir başka direniş var... Yüzlerce gözaltıya, yaralıya rağmen NATO’ya karşı sloganlar hiç susmuyor...

29’unda devrimciler dışında yine kimse yok ortalarda... Devrimciler Galatasaray’a çıkıyorlar bu kez... Bir gün önce TKP aynı yerde toplanmış ve saldırıya maruz kalmamıştı. Toplanan devrimciler olunca, yine gaz bombaları konuşuyor... Sokak aralarında direniyor devrimciler... Emperyalist katillere devrimcilerin “NATO Defol!” sloganlarının hala devam ettiği iletiliyor...

Bu tablo, icazetçi solla, devrimciliğin ayrışmasıdır.

Kim birlikçi, kim 'birlikçilik' oynuyor? Kim bölüyor, kim birleştiriyor?

Şu hiç bir tereddüte yer bırakmayacak biçimde ortaya çıktı; bu süreçte birlik düşüncesi ve sorumluluğuyla hareket eden tek güç, tüm devrimci grupların içinde yer aldığı Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu'dur. Koordinasyon birlik sorumluluğuyla bu sürece özgü olarak NATO ve Bush Karşısı Birlik'in kuruluşunu sağlamış ve birliktelik içinde de aynı düşünce ve sorumlulukla hareket etmiştir.

Gerçekte bu birliğin dışında ortada başka bir birlik de yoktur. Sadece "birlik" olduğunu iddia edenler vardır. Barış ve Adalet Koalisyonu (BAK), sınırlı bir aydın çevresiyle takviye edilmiş ÖDP'den başka bir şey değildir. İşgale Karşı Komiteler (İKK) de aynı şekilde bir kaç "bağımsız"la takviye edilmiş TKP'dir.

Peki bu kesimler neden böyle "takiyye"lere ihtiyaç duyuyor? Nedeni açıktır; devrimcilerle birlikte olmaktan kaçtıkları, bir birlikte yeralamayacak kadar grupçu, fırsatçı ve hesapçı oldukları için, kendi yazdıkları birlik mizansenleri içinde yer alarak birlik kaçınıklığını gizlemeye çalışıyorlar.

NATO Zirvesi'ne karşı mücadele sürecinde "üç birlik"ten söz edildi, fakat gerçek durum şuydu; NATO ve Bush Karşısı Birlik, ÖDP ve TKP.

Bu gerçeğe rağmen, "Üç birlik" diye diye, ka-

rar almayı, pratiği hantallaştıran bir bürokrasi yaratıldı... Bu kadarla kalsaydı neyseydi...

KESK, DİSK, TMMOB, TTB de biz de "ayrız" diye çıktılar ortaya. Oysa onlar "birey" olarak BAK içindeydiler, onlara bağlı kurumlar NATO ve Bush Karşısı Birlik içindeydi... Ama olsundu, onların isimleri de ayrıca yazılmalıydı...

Sonuçta NATO Zirvesi'ne karşı MERKEZİ MİTİNG için yapılan "büyük buluşma" çağrısının altında şu imzalar sıralandı (Sıralama orjinalindeki gibi(!)dir): DİSK, HAK-İŞ, KESK, TMMOB, TTB, Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu, NATO ve Bush Karşısı Birlik, İşgale Karşı Komiteler.

Peki sıralandı da ne oldu? Burada imzası olanlar gerçekten bu mücadeleyi bütünüyle omuzladılar mı? 28-29 Haziran tablosu bu sorunun cevabını veriyor. Bu da bir yana, bu bildiride çağrısını yaptıkları İstanbul Aksaray'daki "büyük buluşma"yı bile gerçekleştirme cüretini gösteremediler. Oligarşinin tehditleri üzerine miting yerini adeta kaçırıncasına, o "büyük buluşma" bildirisinde imzası olanların itirazlarını dinlemeyerek Kadıköy'e aldılar.

NATO Zirvesi'ne karşı mücadelede görülmüşdür ki, reformizm devrimcilerle birlikte olmak istememektedir. Devrimcilerle "ortak" iş yapmak için her biraraya gelişleri, devrimcileri yasallık, statüko içine çekme, DİSK-KESK, TTB, TMMOB aracılığıyla devrimciler üzerinde otorite kurma

Kadıköy Mitinginde Sadece Onlar Varmış!

Başbakan Yardımcısı Abdullah Gül, Iraklı direnişçilerin üç Türk rehineyi, "Türkiye halkının anti-empyralist mücadelesi nedeniyle serbest bırakmaları" üzerine Hak-İş Başkanı Salim Uslu ve

DİSK Başkanı Süleyman Çelebi'yi arayarak teşekkür etmiş. Bunu fırsat bilen Salim Uslu, televizyon ekranlarında Kadıköy mitingini sahiplenip, AKP işbirlikçiliğini gizlemeye çalıştı.

Kimse sormadı, Salim Uslu efendi, kaç kişi getirdin o Kadıköy mitingine? Hak-İş NATO'ya karşı başka ne yaptı? Sorulsaydı verecek cevabı yoktu.

Kadıköy mitingini "tek başına" sahiplenilen bir Salim Uslu değildi. Televizyon ekranlarına çıkarılan ÖDP'nin eski Genel Başkanı Üfuk Uras da süreci öyle anlattı ki, sanki BAK'tan başka kimse yok...

Peki BAK kaç kişi getirdi Kadıköy'e? Onbinlerce kişinin içinde kaç kişiydi BAK? Ve

BAK 28-29 Haziran'da neredeydi?

Bir de Salim Uslu da, Üfuk Uras da anlaşmış gibi, NATO'ya karşı mücadeleyi Kadıköy mitinginden ibaret gibi gösterme gayretindeydiler. Iraklı direnişçiler Türkiye halkının NATO'ya karşı direnişinden sözederken sadece Kadıköy'den bahsetmiyorlardı herhalde. Iraklı direnişçilerin "direniş"ten anladıklarının Üfuk Uras'ın anladığı direnişten farklı olduğu kesindir. Üfuk Uras NATO'ya direniş denilince Kadıköy'ü sayıp, Okmeydanı'nı, Meci diyeköy'ü, Galatasaray'ı yok sayabilir, ama Iraklı direnişçilerin yok saymayacağı açıktır.

Bunu bile bile, Uras'ın ve Uslu'nun yaptıkları, tek kelimeyle direniş hırsızlığıdır ve direnen güçlere saygısızlıktır. BAK'cı Üfuk Uras, gecesi gündüzünü kapitalizmin ürünlerini pazarlamak için harcayan "reklamcı sosyalist yoldaşları"ndan pazarlamacılığı iyi öğrenmiş anlaşılan.

Üfuk URAS

amaçlıdır. Her iki amaçlarına ulaşamadıkları noktada, **birlikleri bozmakta**, alınan tüm ortak **kararları çiğnemekte** bir an bile tereddüt etmemektedirler. Devrimcileri dışlayan ve sadece oligarşinin yasallığı içinde hareket eden bu çizgi çok açık biçimde görülmüştür.

NATO'ya karşı eylemler sürecinde, birlikte bir şey yapmak için verdikleri tek bir taviz, gösterdikleri bir esneklik ve ortak eylemlere ciddi bir katılımları yoktur. Tersine, BAK'cılarının toplantılardaki iki sözünden biri "**biz çekiliriz**" olmuştur. Ama Koordinasyon'daki bozgunculuklarıyla çok teşhir oldukları için çekilmeye de cüret edememişlerdir.

Bakın, 28-29'unda yaptıkları göstermelik eylemlerde de tek başlarıdır. Zevahiri kurtarma eylemcileri, bunda bile yanyana gelememiştir. Gerek NATO ve Bush Karşısı Birlik içinde, gerekse de Okmeydanı-Mecidiyeköy direnişinde birleşilen ve birleştiren sadece devrimcilerdir.

Kadıköy ve Okmeydanı

Oligarşi, kendi denetiminde ve kendi gösterdiği yerde bir merkezi mitingin önünü açmış, bunun dışındaki herşeyi engellemeye çalışmıştır. Oligarşinin hesabı, mitingi, demokrasi şovunun bir parçası olarak kullanmak ve dünyaya "bakın, bizde de gösteriler yapılıyor" diyebilmektir.

Baştan itibaren NATO'ya karşı mücadeleyi bu merkezi mitinge indirgeyen reformizm, bunda da kararlı olamamış, oligarşinin tehdit ve şantajlarının karşısında duramamış, mitingi ilan ettiği yerde yapamamıştır. Oligarşi Kadıköy'e de izin vermeseydi, reformizmin parti binalarının önünden başka bir yerde bir şey yapamayacağı açıktır.

Kadıköy mitingi, reformizm için politik açıdan da icazet sınırları içindedir. NATO, AKP'yle birleştirilmemiştir. Sanki AKP'nin NATO'nun halk düşmanları politikasında hiç bir yeri yokmuş, sanki sadece zirveye "ev sahipliği" yapıyormuş gibi, AKP'nin ev sahipliğinin suç ortaklığı olduğu öne çıkarılmamış, Kadıköy'de AKP'ye karşı öfke seslendirilmememiştir. Aynı Irak'ta işgale karşı yapılan eylemlerde AKP'ye dokunulmadığı gibi. İktidar da bu mitingi kendi politikaları doğrultusunda kullanmak istemiş, polis, bu mitinge bu nedenle nerdeyse hiç bir müdahalede bulunmamıştır.

Okmeydanı'nda ise devrimciler vardır. Polis bütün gücüyle yığınağını buraya yapmış, devrimcilerin zirve yasaklarını zorlamasına, Mecidiyeköy'de toplanıp yürümesine engel olmak istemiştir. NATO'ya karşı belirleyici tavır buradadır. NATO protestolarına damgasını vuran Okmeydanıdır. İktidar da bunu bildiğinden buraya saldırmıştır.

KESK-DİSK-TMMOB-TTB Dayatmacılığı Terkedilmelidir!

KESK-DİSK-TMMOB-TTB bloku, Nato'ya karşı mücadele sürecinde de dayatmacı, üstenci politikalarını sürdürdüler. Bu konuda devrimcilerin eleştirilerini dikkate almama tavırlarını sürdürüyorlar.

Haftalarca tartışılıp gerçekleştirilen birlikleri, alınan kararları yok sayıp kendilerini dayattılar yine. İlla çağrılarda onların imzası ayrıca olacak, illa komitelerde onlar olacak, illa onların başkanları konuşacak, eylemler illa onların dediği biçimde olacak... 27 Haziran mitinginin organizasyonu sırasında dayatmalarını şu düzeye indirdiler:

"Başkanımız konuşmazsa, biz çekiliriz"

NATO'ya karşı Türkiye'den güçlü, kitlesel bir ses yükseltmek, onların umurunda bile değildi, herşey başkanlarının konuşmasına endeksliydi.

Peki başkalarının başkanları, sözcüleri yok mu? Siz hangi hakla istiyorsunuz bu söz hakkını? Sendikalarınız, odalarınız kaç kişi getirdi Kadıköy'e? 28-29 Haziran'da devrimciler direnirken nerelerdeydiniz? Söz hakkı, öncülük bura-

lardan geçer.

Bu soruları cevapları olmayanların solla ilişkilerini gözden geçirmeleri kaçınılmazdır.

KESK-DİSK-TMMOB-TTB yöneticileri, eğer devrimci gruplar "bize muhtaçlar" diye düşünüyorlarsa, yanılıyorlar. **Birincisi**, devrimci, demokratik güçler arasındaki ilişki "muhtaçlık" ilişkisi değildir. Bu ilişkiler ve birlikte olma isteği, halkın mücadelesini geliştirme sorumluluğunun sonucudur. **İkincisi**, mesele güç meselesiyse, kimin ne gücü olduğu 1 Mayıs'ta Saraçhane'de, 27 Haziran'da Kadıköy'de bir kez daha görülmüştür. Devrimcileri tasfiye ederek, devrimcilikten uzaklaşarak, Avrupacılık, sivil toplumculuk rüzgarlarında kalarak bulunduğunuz örgütleri eritmişken, sol içinde dayatmalarla bu güçsüzlüğü örtemezsiniz.

Bu dayatmayı devrimci hareket kabul etmeyecektir. Konfederasyon ve odalar, tüm kesimlerle demokratik bir ilişki biçimini kabul etmeli ve benimsemelidirler. Eğer açıklamalarda sık sık vurguladıkları "mücadeleyi geliştirmek"te samimi iseler, bunun yollarından biri budur. Solla karşı izlenen dayatmacılık, üstencilik, buna hizmet etmez.

O gün ÖDP ve TKP'nin Beyoğlu'ndaki, KESK'in Saraçhane'deki eylemleri, tam bir zevahiri kurtarma ve de kaçış tavrıdır. Dostlar alışverişte görsün misali yapılmıştır. Reformizm baştan itibaren “tek bir miting”de odaklaşmış, başka da bir şey yapmak istememişlerdir. Yine aynı nedenle toplantılarda 28 ile 29'u için hiç bir ortak karar almamışlardır, alınmasını da sürekli engellemeye çalışmışlardır.

Hesap bellidir. O gün, protestolara oligarşi saldıracaktır. Amaç bundan uzak kalmak, devrimcilerle oligarşiyi başbaşa bırakmaktır. Böyle de yapmışlardır.

İki ayrı politika, iki ayrı devrimcilik tarzı ortaya çıkmıştır

Bir yanda Devrimcilerin bulunduğu Okmeydanı'nda direniş, çatışma ve militanlık. Ve bunun ya-

nında Mecidiyeköy'deki SDP ve EMEP'liler... Öte yanda ÖDP ve TKP. Birine, “*buyurun konsolosluk önüne pankartınızı asın*” diyor, ötekine gaz bombaları atıyor.

Polis, Kadıköy'de üst araması dahi yapmıyor, düğün şenlik havasını pompalıyor; Perpa'da gaz bombaları yağdırıyor; oligarşinin verdiği mesaj açıktır; yapacaksınız, böyle (Kadıköy'deki reformistler gibi) yapın... İktidar saflaşmaya zorluyor ve **militan devrimciliği, militan eylemi** yok etmek istiyor.

ÖDP ve TKP, devrimcilerden ayrılarak bir afelerini daha haketti! 28 Haziran akşamı Kanal 7'de konuşan gazeteci Mehmet Barlas, Okmeydanı'nda direnenlere “terör, şiddet” diye saldırırken, “*bakın –diyordu– bakın TKP'liler ne güzel barışçı bir şekilde eylemlerini yapıp demokratik haklarını kullanıyorlar...*”

Kapıları kapatmak nasıl oluyormuş, öğrendik!

TKP, tam altı ay önce “*İstanbul kapılarını NATO'ya kapıyor*” diye çıktı ortaya. El çabukluğu marifet; ilk o konuşunca, öncü de o olacaktı... Açıklamalar, toplantılar, girişimler... Zannedersiniz ki gerçekten kapıları kapatacaklar. Bu kadar önceden bu konuda kampanyaya başladıklarına göre çok ciddi hazırlıklar yapacaklar... Meğerse tüm hazırlıklar 28 Haziran'da parti binası önünde bir basın açıklaması yapmak içinmiş... Demek İstanbul'un kapıları böyle kapatılıyormuş!

Büyük politikalar, büyük büyük sloganlarla Türkiye'de kimse bir yere varamamıştır. NATO'ya karşı eylemlerin tartışıldığı toplantılarda TKP'nin sık sık bir talebi olmuştur: “yasallık olmalı”... Her tartışmada “yasallık da yasallık” diyen TKP, bir ihtimal, NATO'ya kapıları kapatmak için de yasal izin almayı düşünmüş olmalı... belki de başvurmuş, izin alamamış, kapılar o yüzden açık kalmıştır...

TKP, keskin sloganların ve o keskinliğe hiç de paralel olmayan bir pratiğin bir siyaseti ne trajikomik hallere düşürebileceğinin bir örneğini verdi bu süreçte.

“Kapıları kapatmak”tan sözeden biri daha vardı. Okurlarımız Irak işgaline karşı mücadele sürecinden “Don Kişot” olarak tanınan Osman Akkuş'u at üzerinde eylemleriyle hatırlayacaktır.

Medya onun eylemlerini bir hayli ilginç bulduğu için bol bol haber yapmıştı. İşte o Osman Akkuş, 22 Haziran'da yine atı üstünde Topkapı Surları'nın önüne gelerek, bir eylem yaptı ve “*Eski adı Romanos olan ve sonraları Topkapı diye anılan bu kapı, artık denetimim altındadır, NATO giremez*” dedi.

Bir kişi böyle bir eylem ve açıklama yaptığında, toplumsal muhalefet içinde bu bir çeşitlilik olarak görülebilir. Ama birileri bunu bir parti adına yaparsa, orada siyasi ciddiyet tartışılır.

TKP'nin bir panelle “İzmir kapılarını NATO'ya kapattı” demesi de, “*İstanbul kapılarını NATO'ya kapatıyor*” deyip, sonra da “aman yasallık dışına çıkmayalım” politikasını izlemesi ve tam da NATO Zirvesi günlerine denk gelecek şekilde Kemerburgaz'da kamp düzenlemesi de işte böyle bir ciddiyetsizlik örneğidir.

TKP, platformlarda “birlik” adına kendini dayatmak için İKK adlı bir “yan örgüt” kurdu. Solun tavırsızlığı nedeniyle, yüzden fazla örgütün yer aldığı birliklerin karşısında temsil yetkisi kazandı. Ama bu noktada bile dürüst davranmadı. Çünkü işi gücü, ben nasıl öne çıkarım hesabıdır. Birlikte İKK olarak yer almış, ama eylemlere TKP olarak katılmıştır. Çünkü esas olan TKP propagandasıdır.

Keskin sloganlar ve her yerde imzasını göstermekle bir hareketin büyümemeyeceğini, saygınlık kazanamayacağını TKP de görecektir. Ama önce, TKP, hangi anlayışla Okmeydanı'na, Mecidiyeköy'e gelmediğini sola ve halka bir açıklamalıdır.

ÖDP, “artık devrimcilerden kurtulmalıyım, kendimi düzene ispatlamalı, ne kadar uslu olduğumu göstermeliyim” hesabı yapıyor ve her fırsatı bunun için değerlendiriyor. Tebsit ettiği sloganlardan tercih ettiği eylem biçimlerine kadar her şey bunun bir yansımasıdır. Israrla “Gelme Bush” sloganını öne çıkarmıştır örneğin; NATO’ya karşı tavrını muğlak bırakmıştır (ki bu ideolojik anlamda incelenmesi gereken ayrı bir yandır). **TKP** ise nerede bir saldırı, çatışma ihtimali ortaya çıkarsa, oradan kayboluyor; çünkü onun solla ilişkilerini yönlendiren bir tek düşünce var: “saldırı olacak, herkes darbe yiyecek, ben kendimi korumalı, ayakta kalıp meydanda tek kalmalıyım”. Bu hesaplarla hareket edenlerin birlikler karşısında sorumlu, mücadelenin önümüze çıkardığı görevleri üstlenmekte cüretli olması beklenemez.

DİSK, **KESK**, **TMMOB**, **TTB** bloku ise, solun birliği, halkın mücadelesinin geliştirilmesi gibi bir düşünceden uzaktırlar. Politikalarını hala oligarşinin çizdiği sınırlar belirlemeye devam etmektedir.

Bu çizgiler kabul edilemez. Bu çizgiler içindeki bir solculuk, devrimcilik diye sunulamaz. Legal partileriyle, konfederasyon ve odalarıyla, reformizm, **Türkiye solunu, yasalıcılığın, icazetçiliğinin içine çekmeye çalışıyor**. Bu noktada oligarşiyle

doğrudan ve dolaylı ortaklaşıyor.

Devrimciliğin nasıl sürdürüleceği, kendi içindeki yetersizliklerine rağmen 28-29 Haziran’da gösterilmiştir. Reformizmle, devrimcilik arasındaki ayrım biraz daha kalın çizgilerle ortaya çıkmıştır.

Reformizm ve sendikalar, odalar, ya oligarşinin çizdiği sınırlar içinde kalıp bu ülkedeki mücadeleden giderek kopacaklar, ya da bir muhasebe yapacaklardır. NATO’ya karşı mücadelede reformizmden ayrı davranmayı başarabilen **EMEP ve SDP**, bu ayrışmayı, bu tabloyu görmelidir. “Legal partiler bloku” içinde yeralmaya devam etmenin kimi nereye götürdüğü konusunda artık hiç kimsenin bir şüphesi kalmamış olsa gerek. Eğer gitmek istedikleri yer oraysa, denilecek bir şey yoktur. Ama **EMEP ve SDP** halkın cephesinde, anti-empyrist, anti-faşist mücadelesinin içinde kalacaklarsa, aradaki tereddütlü tavırlarını aşmak durumundadırlar. Devrimciler ise, elbette hiç bir kesimi itmeden, dışlamadan ancak reformizmin dayatmalarına teslim olmadan, bu ülkenin devrimcilerinin sahip olduğu mevcut gücü açığa çıkaracak, ve daha da geliştirecek politikalar üretmelidirler.

Medya

Burjuva Medyada “Habercilik” Böyle Yapılıyor

Burjuva basının habercilik anlayışının bir örneğini, **Hürriyet** yazarı ve Kanal D Yayın Yönetmeni **Fatih Altaylı** köşesinde aktardı. (26 Haziran, **Hürriyet**)

Patlamanın ardından Altaylı, “haberi nasıl verelim” diye, “sınıfımıza bu haber nasıl hizmet eder” diye **Hürriyet** Yayın Yönetmeni **Ertuğrul Özkök**’le görüşüyor. Çapa’daki kaza sonucu patlama da olunca, haber buna göre şekillendirilerek veriliyor.

Sözde ayrı yayınlar ve sözde halkın haber alma hakkından söz ederler. Yani bir haberi verip vermemeyi tartışıyorlar. Sansür böyle kurumsallaşıp doğalllaşıyor.

Ve işte öte yanda **F** tiplerinde tecrite karşı 115 ölüm. Burjuva basın bunu yazmıyor, böyle bir vahşetin bu ülkede yaşandığını sınıf çıkarları gereği gizlemek istiyor.

Bu arada bir başka sansür örneğini de maharetmiş gibi **Hasan Celal Güzel** anlatıyor;

“Yetkililerin NATO aleyhtarı her türlü gösteri-

ye kanunlar çerçevesinde izin vermelerine rağmen, maksatları ‘bekçi dövmek’ olan aşırı sol örgütler, kendilerine verilen bu izni suistimal edeceklerdir; çünkü bilmektedirler ki, normal bir tepki gösterisi **kamuoyunda ve medyada** yankı bulmayacaktır.” (27 Haziran Tercüman)

Tam da bu kafa şiddeti körüklüyor. Demokratik tepkileri sansürlenene, sesi kısılanların, taleplerini duyurmak için “başka yollar” araması böyle ortaya çıkıyor.

Her iki örnek ve daha buraya aktarmadığımız, onlarca örnekte, ne habercilik, ne de başka kaygılardan söz edilebilir. Bütün sorun, sınıf bilincinde, sınıfsal bakışta. Burjuva medya, kendi sınıfına hizmet eden haberleri verir, emekçilere, halka, hak ve özgürlüklere, yoksulluğa dair haberler ise bu kategorinin dışındadır. Yoksa, 115 ölümün manşetlere çıkmamasının, köşe yazılarının konusu olmamasının başka açıklaması yoktur.

Sol, sosyalist gazetelerde, olmayan da bu sınıf bilincidir.

Artık manevraya yer kalmadı; Kürt Milliyetçiliği NATO'ya Karşı Mı, Değil Mi? Açıklamalıdır!

Kürt milliyetçi hareketi, NATO'ya karşı mücadele sürecinin varlığı yokluğu belirsiz kesimi durumundaydı. Kitlesel, kadrosal çok daha güçsüz hareketler bile bu süreçte birşeyler yapmaya çalışırken, Kürt milliyetçiliği pek ortada görünmedi. Çeşitli platformlarda, basın açıklaması türü eylemlerde kerhen yer almasına karşın kendi başına hiç bir eylemliliği olmadı.

27 Haziran Kadıköy mitingine de belli ki kerhen katılmışlardı. 28-29 Haziran'da ise hiç ortada yoktular.

DEHAP NATO'ya karşı mı? Emperyalizme, Amerika'ya karşı mı? İşgallere karşı mı? Bunu bilmek en başta Kürt ve Türk halklarının ve Türkiye solunun hakkıdır.

Türkiye solu açısından Kürt milliyetçiliğinin tavrı sürpriz değildir; Irak'ın işgaline karşı aylarca sürdürülen mücadelede de benzer bir tutum sergilemişlerdi. Kürt milliyetçiliği Türkiye solundan kopmamak, Türkiye halklarının anti-Amerikan, anti-NATO düşünceleriyle karşı karşıya gelmemek için bir yandan bu konuda oluşturulmuş platformlarda yer almakta, ama öte yandan da sürdürülen mücadeleye katılmayarak emperyalizm cephesine de kendilerinin farklılığını göstermektedir. Yapılan "büyük siyaset", taktik ustalık" falan değildir. Emperyalizmle halklar arasındaki cepheleşmenin bu kadar keskinleştiği bir zamanda bu "şark kurnazlığı" politikalarını daha fazla sürdürmek mümkün değildir. Politika şark kurnazlığı ile yapılamaz, gerçeklerle yapılır. İşin en açık hali şudur; Kürt milliyetçiliği ya emyeryalizmi, ya Türkiye solunu oyalamaktan vazgeçmek durumundadır.

Toplantılara katılıyor, kararlara imza atılıyor, ama karşılığı yok. Böyle bir siyaset hiç kimseye güven vermez. Artık izlenen siyasetin adını koyma zamanı gelmiştir.

*

Görünen köy klavuz istemezse eğer, Kürt milliyetçiliği NATO'ya da, emperyalizme de karşı değildir.

"Biz ABD'nin Ortadoğu'da yapmak istediklerine bir şey demiyoruz" (KADEK yönetimi) diyen bir zihniyetin, ABD'nin Ortadoğu planlarını görüşmek üzere toplanan NATO'ya diyeceği bir şey de yoktur elbette.

"Kosova'ya, Yugoslavya'ya müdahale eden NATO, Türkiye'deki Kürt sorununa da müdahale etmelidir" diye düşünebilen bir bakış açısı

NATO'ya nasıl karşı çıkacak?

NATO'ya karşı bu ülkenin tüm devrimci, ilerici, demokrat, vatansever kesimleri şu veya bu biçimde ayağa kalkmış birşeyler yaparken, Kürt milliyetçiliği "farkını koyuyor" ve NATO'ya diyor ki, bakın, ben size karşı değilim...

Böyle kendinizi emperyalistlere kanıtlamaz, meşrulaştıramazsınız.

*

Kürt milliyetçiliği de farkında belki bunun. Ama kendini emperyalistlere kanıtlamaktan vazgeçeceğine, kanıtlamak için daha başka ne yapabiliriz diye kafa yoruyor.

DEHAP'lı Mustafa Avcı, Kadıköy mitinginde Amerikanın, NATO'nun emperyalist planlarıyla ilgili konuşacağı yerde, Çapa'daki patlamayı kınıyor. Kim adına konuşuyorsun o kürsüde, kim verdi o yetkiyi sana?.. Kongra-Gel Başkanı **Zübeyir Aydar** da gecikmiyor Çapa'daki patlama hakkında açıklama yapmak için; *"sivilere zarar veren eylemi kınadıklarını"* söylüyor. Kongra-Gel bu konuda konuşacak en son kesimdir. Bu da bir yana, madem bir örgüt adına konuşuyorsun, olayın açıklığa kavuşmasını bekle... Hayır, bekleyemiyorlar, çünkü sorun halka zarar veren eylemlerin mahkum edilmesi falan değil (öyle olsa, işe kendi eylem anlayışlarından başlarlar), bunu fırsat sayıp oligarşiye ve NATO'ya kendilerini kanıtlamak.

Başkalarını karalayarak, terör demojilerine katılarak sonuç alamadığınız görülmüştür. Programınıza "terör"ü koydunuz, yine de terör listesine alınmaktan kurtulamadınız.

*

Artık sorma zamanıdır. Kürt milliyetçiliği, "büyük politikalar, taktikler" adına, emperyalizmden çözüm bekleme boş hayaline ne zaman son verecek?

Kürt milliyetçiliği bu hayallerine, ve bu hayallerin sonucu olan "şark kurnazlığı" politikalarına son vermediği sürece, hiç bir kararlarının, imzalarının güvenilirliği olmayacaktır. Türkiye solu, Kürt milliyetçiliğinden açıklık bekliyor. Karşıysanız karşısınız, değilseniz değilsiniz. Kürt milliyetçiliğiyle nerede birlikte, nerede ayrı olunacağı ancak böyle netleşir.

Eğer "Türkiyelileşme" veya en azından "Türk halkıyla ittifak kurma" Kürt milliyetçiliği için halen bir amaçsa, emperyalizme yaranmaya çalışan politikalarıyla, Türkiye solunu anti-emperyalist mücadelesinde yalnız bırakarak buna ulaşamayacaklarını bilmelidirler.

Doğu'da Operasyonlar ve İmha Politikası Sürüyor “Aman Ateşkesi Bozmayın” Diyenler; Neredesiniz?

Devlet güçlerinin HPG gerillalarına yönelik imha operasyonları, özellikle Dersim'de yoğunlaşarak sürüyor. En son, 29 Haziran'da Kahramanmaraş'ın Engizek Dağı Ayrıncıların mevkiinde iki HPG gerillası katledildi.

Faşizmin katletmekten, yok etmekten başka “Kürt sorunu”na hiçbir çözümü olmadığı görüldü. Bu operasyonlara paralel olarak bölge halkı üzerindeki baskı da yoğunlaştırıldı. Aksi mümkün değildi. Ne “Kopenhag Kriterleri”, ne AB paketleri bu gerçeği değiştirmez, çünkü, gerillanın imhası Avrupa onayı ile sürdürülüyor.

Bu arada, AKP iktidarının, yarım saatlik TV yayınının ne işe yaradığı da daha bir netleşiyor. Genelkurmay'ın bol terör demagojili açıklamaları Kürtçe yayınlanıyor. Alın size “küçümsememesi gereken” Kürtçe yayın gerçeği.

Uzun ateşkes sürecinin ardından, kendisine sadece imha dayatılan PKK'nin ateşkesi bozma kararı karşısında, başta ÖDP ve Birgün tayfası olmak üzere, ne kadar “barışçı”, ne kadar reformist, AB'ci solcu varsa ayağa kalkmıştı. İki noktayı sürekli ön plana çıkardılar.

Birincisi, Kürtçe yayını küçümsemeyin,

önemli adım, her şey bir anda olmaz; AB'yi bekleyin. İkincisi ise, “aman şiddet olmasın, halk ölüm istemiyor..” şeklindeydi.

Birincisinin ne olduğu malum; **AB sürecimizi bozmayın** diyorlardı ve bütün dertleri de esas olarak buydu. Bunu, ikincisine bağlı olarak da söylüyoruz. Çünkü günlerdir gerillayı imha amaçlı yoğun operasyonlar sürüyor ve onlarca gerillalar katlediliyor. “Aman şiddet olmasın, insanlar ölmesin” diyenlerin ayağa kalktığını, sokaklara dökülüp “**operasyonları durdurun**” dediğini duymadık.

O zaman geriye şu kalıyor; şiddet sadece devletlerin hakkıdır, Türkiye Cumhuriyeti devleti de bu hakkını kullanabilir. Ama halklar hiçbir şekilde buna karşı meşru şiddetiyle direnmemeli, savaşmamalıdır.

Her platformda “şiddet karşıtız” diye çıkanların, sadece Kürt milliyetçi hareketi değil, genel olarak halkların şiddeti konusundaki yaklaşımı tam da böyledir.

Oysa bir solun tavrı bugün şu olmalıdır: Operasyonlar derhal durdurulmalı ve Kürt halkının bütün hakları koşulsuz tanınmalıdır.

Sayı 114

45

4 Temmuz
2004

Saldırıya Suç Duyurusu

Gaziantep'te toprağa verilen Ölüm Orucu şehidi Bekir Baturu'nun cenaze törenine katılan ve, kent çıkışında saldırıya uğrayan Adana ve Mersin TAYAD'lılar suç duyurusunda bulundu. Polis, saldırının ardından “eğer suç duyurusunda bulunursanız arabalarınızı bağlar bırakmayız” tehdidinde bulunmuş ve TAYAD'lıların ısrarı üzerine de araçları bağlamıştı.

TAYAD'lılar savcılığa suç duyurusunda bulunduktan sonra, yaralı olan Gülbeyaz Karaer, Levent Eker, Cafer Uğur, Ersin Kali, Şükran Söyleme'ye Adli Tıp tarafından rapor verildi. Ertesi gün Gaziantep İHD yapılan saldırıyı kınadı. Açıklamaya TAYAD, ESP, DEHAP, EMEP, EĞİTİM-SEN, SOSYALİST EMEK HAREKETİ ve TKP de katıldı.

Samsun'da TAYAD Pankartı Asıldı

25 Haziran tarihinde sabah saat 7. 30 'da Samsun Garajlar mevkiinde üst geçit üzerine 4x2 boyutlarında TAYAD'lı Aileler imzalı " Hapishanelerde 113 İnsan Öldü Duydunuz mu? " pankartı asıldı.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ

Kocaeli Temel Haklar ve Gençlik Dernekli öğrenciler gözaltı ve tutuklamaları protesto ettiler.

Hatırlanacağı gibi, 22 Haziran günü Temel Haklar ve Gençlik Derneği üyesi çok sayıda kişi ev ve işyerlerinden göz altına alınmıştı. Gözaltına alınanlardan, Temel Haklar üyesi Ahmet Bozat ve Gençlik Dernekli Gökhan Zeka, 25 Haziran günü çıkarıldıkları mahkemede tutuklandılar.

1 Nisan'dan bu yana süren komplolar sonucu gerçekleşen gözaltı ve tutuklamalarla ilgili, 26 Haziran günü Belediye İşhanı önünde bir eylem yapıldı. Burada yapılan açıklamayı okuyan Gençlik Derneği üyesi Nazlı Zeynep Şimşek, tutuklananların dernek üyeleri olduğunu hatırlatarak, “gözaltına alınan ve tutuklananların tek suçları hak ve özgürlüklerin örgütlenerek, mücadele ederek alınacağını bilmeleridir.” dedi. Tutuklananların serbest bırakılmalarını isteyen Şimşek'in ardından sloganlar atıldı. “Baskılar Bizi Yıldırılmaz” pankartının açıldığı eyleme, SDP, ESP, EMEP, HALKEVLERİ, DEHAP ve EHP de destek verdi.

Irak Direnişi Ulusal Bir Direniştir

İşgal yönetimi, Irak'ta her gün yeni politik, askeri, propagandif manevralara başvurarak direnişi kırmaya, en azından zayıflatmaya çalışıyor. İşte son manevralarından bazıları.

Yetki devri, işgali meşrulaştırmak için başvurulmuş ucuz bir manevradır

Irak'ta 30 Haziran'da yapılacağı açıklanan "yetki devri", ani bir kararla iki gün önceye alındı. Adeta ayak üstü bir törenle yetki devredildi(!) Bu acelenin sebebi, ertesi gün anlaşıldı: "yetkiyi devralan"(!) Başbakan İyad Allavi "NATO'yu Irak'a müdahale etmeye çağırırdı." Güya yetkiyi devralan Irak Geçici Hükümeti'nin ilk işi, ABD emriyle NATO'ya çağrı yapmak olmuştur.

Burjuva basında bile kimse "yetkinin" devredildiğine inanmıyor. Ülkede 150 bine yakın Amerikan askeri varken, Irak'ın yeni kukla hükümeti NATO'dan asker isterken, ülkenin hiç bir yerinde söz ve denetim sahibi değilken ve Amerikanın sömürge valisi Bremer "yetki devrinden" bir kaç saat önce, Irak'ın tüm petrol ve endüstri kuruluşlarını Amerikan ve İngiliz tekellerinin eline bırakan bir yasa çıkarmışken, hangi yetki devrinden söz edilebilir?

Yetki devri ucuz bir manevradır; direnişi zayıflatmayı, işgali kukla bir hükümet aracılığıyla meşrulaştırmayı amaçlamaktadır. İşgali meşrulaştırma oyunu şöyle oynanıyor: yetki devriyle birlikte Irak hukuksal açıdan yeniden "hükümler devlet statüsüne" yükseliyor. Bundan böyle Bush ve Blair, Irak'ta "Irak hükümetinin isteği üzerine..." bulunduklarını söyleyebilecekler. Tabii inandıracak kimseyi bulabilirlerse!

Direniş, "El Kaide" direnişi değil, Irak halkının ulusal direnişidir

Irak halkının işgale karşı direnişi Amerika'nın işgal sırasındaki saldırılarını geride bırakan büyük katliamlara, yoksul semtlerin üzerine hemen hergün bombalar yağdıran hava saldırılarına rağmen büyüyerek sürüyor. Amerika şu anda aslında "yenilgi" halindedir; bir yandan BM'ye, bir yandan NATO'yu devreye sokmaya çalışması, bu yenilgiyi önleme amaçlıdır.

Amerika, sadece bombalara, NATO'ya başvurmuyor elbette. Son günlerde direnişi zayıflatmak, dünya halklarının direnişe sempatisini zayıflatmak için başvurduğu yollardan biri de sanki Irak'ta sadece El Kaideciler direniyormuş imajını vermektir. Hemen her eylem, emperyalist medya tarafından El Kaide'ye malediliyor,

Felluce gibi bir çok yerde ulusal direnişçilere ve halka yapılan saldırılar da "El Kaide'ye yönelik" saldırılar gibi sunuluyor.

Irak direnişinde islamcılardan, komünistlere, ulusalcılara kadar bir çok kesim var. Bu biliniyor. El Kaide'ye bağlı gruplar da vardır bunların içinde. Ama ne direnişin en büyük gücü durumundadırlar, ne de direnişin niteliğini belirleyen onlardır. Bugün henüz merkezi bir ulusal önderlik oluşmamışsa da, direniş, içinde yeralan güçlerin niteliğinden bağımsız olarak ulusal bir direniştir. Kaldı ki, işgale direnen sadece El Kaide de olsa, bu işgale karşı direnişin desteklenmesinin önünde engel olarak görülmemelidir.

"El Kaide" üzerinden demagoji yapmak, bugün hala ABD, Avrupa halklarının belli kesimleri üzerinde etkisini sürdürmektedir. Ve Amerika Irak direnişini El Kaide'nin direnişi gibi göstererek bu durumdan yararlanmaya çalışmaktadır.

Irak halkından yana olanlar, ABD işgaline karşı çıkanlar, "El Kaide" üzerinden geliştirilen demagogilerin etkisinde kalmadan Irak direnişini desteklemeye, sahiplenmeye devam etmelidir.

Saddam'ı Yargılama Senaryosu!

Amerika, "yetki devri"ne biraz olsun inandırıcılık kazandırabilmek, öte yandan Saddam Hüseyin'i bizzat yargılayarak Irak halkı nezdinde daha fazla tepki toplamamak için savaş tutsağı durumundaki Saddam'ı Irak yönetimine devretti.

Kukla yönetim ilk önce yargılamanın iki-üç ay sonra başlayacağını açıklamasına karşın, "yetki devri"nde olduğu gibi, 1 Temmuz'da Saddam aniden mahkemeye çıkarıldı. Asıl yargılama yine iki-üç ay sonra yapılacaktı ama "yetki devri"nin kanıtı olacak şovun aciliyeti vardı.

Kuşkusuz bu davayı yönlendiren işgalci Amerika olacaktır. Mahkeme, onun çizdiği senaryoya göre sürdürülecektir. Ama bu oyun her an bozulabilir. Saddam mahkemede ulusal onurunu ve ülkesini savunduğu noktada, işgalcilerin yapabileceği hiç bir şey yoktur.

Nitekim 1 Temmuz duruşmasında davanın seyri de az çok belirlenmiştir.

Saddam, yerinde bir tanımlamayla mahkemenin bir "tiyatro" olduğunu ilan etmiş ve yargılanması

Direnen halkların yaratıcılığı sınır tanımaz!

Belki haftalar, belki aylar önce başlamışlardı tüneli kazmaya. Kan ve ter içinde kazdıkları tüneli, 350 metreyi bulduğunda hedeflerine ulaşmış oldular. Tünelin ucu, artık bir İsrail karakolunun altındaydı. Patlayıcıları yerleştirip çekildiler.

Bombalar patladığında, İsrail'e son dönemin en büyük darbelerinden biri vurulmuş oldu. Karakol çökertildi, 6 İsrail askeri cezalandırıldı. 27 Haziran'daki eylemi Hamas ve El Aksa Şehitleri Tugayları üstlendi.

Kuşatılmış bir halk; duvarlarla, hendeklerle, mülteci kamplarıyla öylesine bir kuşatma uygulanıyor ki, işgal altındaki bir halk, düşmanıya yüzyüze gelemiyor neredeyse. Düşmanına vurmak için tüm yaratıcılığını kullanıyor.

İşte 350 metrelik tüneli kazmak için haftalarca, aylarca harcanan onca çaba, bunun için. İşgalci kendini ne kadar gizlerse gizlesin, kuşatmayı ne kadar pekiştirirse pekiştirsin, halklar bir yolunu buluyorlar.

*

İşgalci, ne kadar güçlü olursa olsun, direnen

gereken asıl suçlunun Bush olduğunu belirtmiştir.

Daha önemlisi, Saddam Hüseyin, mevcut yönetimin meşru olmadığını, meşru Irak Devlet Başkanı'nın kendisi olduğunu belirterek mahkemeden kendisine böyle hitap edilmesini istemiştir.

Yargılamanın televizyonlardan canlı yayınlanacağını açıklayan Irak yönetimi, oyununun bozulduğu noktada bundan da vazgeçecektir. Miloseviç davası buna örnektir; Lahey'deki ilk duruşmalardan görüntüler yayınlayıp, bu görüntüleri "katliam görüntüleriyle" süsleyen emperyalistler, Miloseviç'in her duruşmada emperyalistleri yargılayan açıklamalarıyla daha fazla başedemediler ve davayı yayınlamaktan vazgeçtiler.

Tarih, egemen sınıfların kurduğu mahkeme kürsülerinin egemenlerin yargılandığı kürsülere döndürüldüğüne çok tanıklık etmiştir. "Sanık" kürsüsündekiler, işgalciye karşı çıkma cüretini gösterdikleri noktada bu kez de öyle olacaktır.

İşgalcilerin ne Saddam'ı ne de başka bir Iraklı'yı yargılama hakkı yoktur. Kukla bir yönetimin mahkemeleri aracılığıyla da bu yargılama meşrulaştırılamaz. Kendisi meşru olmayan bir yönetimin mahkemesi de meşru değildir. Saddam'ın halklara karşı işlediği suçlar vardır, ama bu suçları yargılayacak olan işgalciler ve işbirlikçiler değildir. Irak'ta şu an yargılanması gerekenler işgalcilerdir.

bir halkı çaresiz bırakamayacağını geçen hafta içindeki ikinci örneğini Çeçen savaşılar verdi.

Çeçen savaşılar 22 Haziran'da ender görülen kapsamda bir hareket gerçekleştirdiler. Rusya Federasyonu'na bağlı İnguş Cumhuriyeti'ne girerek Rusya'ya büyük bir darbe vurdular.

Beklenmedik bir yerde, beklenmedik cürette gerçekleştirilmiş bir saldırıydı. Yaklaşık 200 kişilik silahlı grup, 20 ayrı noktadan İnguşetya'ya girdi. Nazran kenti yakınlarındaki kontrol noktalarında sahte askeri kimlikler gösteren savaşçılar, buradaki asker ve polisi etkisiz hale getirdikten sonra ana otoyolu ele geçirdiler. Ardından gruplar, İçişleri Bakanlığı, ordu depoları, sınır karargahı, cezaevi, polis karakollarına saldırılar düzenledi. 50'yi aşkın polisin, onlarca askerin ve üst düzey savcılarının öldürüldüğü eylemde gerillanın kaybının iki olduğu belirtiliyor. Gerillalar iki kamyon dolusu silaha el koyarak götürdüler. Grup, gece boyu süren baskını sabah saatlerinde sona erdirip ormanlık bölgeye girerek çekildi. Rusya ordusu gerillaları takip etmeye çalıştı, ancak gerillalar çatışa çatışa çekildiler.

Saldırıda ölenlerin sayısına ilişkin 100 ile 200 arasında çeşitli rakamlar telaffuz edildi. Çeçen savaşçıların öldürdükleri arasında İnguş İçişleri Bakanı da vardı.

*

Rusya Devlet Başkanı Putin, saldırının ertesinde "***Yakalanabilenler yakalanmalı. Yakalanamayanlar yok edilmeli***" emrini verdi. Ama Putin ve ondan öncekiler, böyle bir emri ilk kez vermiyorlardı. Rusya'nın devasa gücü bir yanda, Çeçen gerillaların gücü bir yanda; ama işte bu dengesizliğe rağmen, Rusya yıllardır yokedemiyor Çeçen direnişini.

Aynı İsrail gibi... Her gün helikopterler ölüm yağıdırıyor Filistin halkına. Kuşatılmışlar. Buna rağmen Filistin direnişi yokedilemiyor...

Ve İsrail de, Rusya da, direnişin darbelerine maruz kalmaktan kurtulamıyorlar. Çünkü direnen halkın iradesi var. Halkların yaratıcılığı var. Halkların elini kolunu bağlamak için geliştirilen tüm yöntemler, ters tepmiştir. Dünyanın dört bir yanında, ülkemizde, direnenler tarih boyunca kanıtlamışlardır ki, halklar çaresiz kalmaz. "Şiddet" üzerine kimilerinin sürdürdüğü demagogiler, tarihe değil, su üstüne yazılıyor. Kuşatılmış Namuslu, vicdanı kirilenmemiş insanların Filistinli'nin, tecritle, sansürle kuşatılanların şiddetine karşı söyleyeceği bir şey olamaz.

Bekir BATURU - Hüseyin ÇUKURLUÖZ
2000-2004 Ölüm Orucu Direnişi Şehitleri

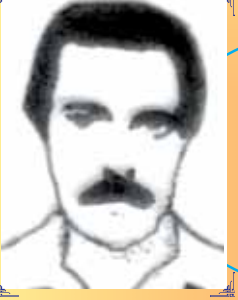

Semiran POLAT

2000-2004 Büyük Direniş Şehidi

kahramanlar Ölmez

03 Temmuz - 09 Temmuz Şehitlerimiz

Osman KORKMAZ

Uğur KORKMAZ

7 Temmuz 1980

İstanbul Sirkeci'de polisle çıkan çatışmada şehit düştüler. Dev-Genç'in Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri'nde yer alan militanlarındandılar.

Metin TOPAL

8 Temmuz 1989

Gecekondu emekçilerinin mücadelesinin içindeydi, İstanbul Samandıra'da faşist mafya tarafından öldürüldü.

Ahmet KÖKSAL

6 Temmuz 1988

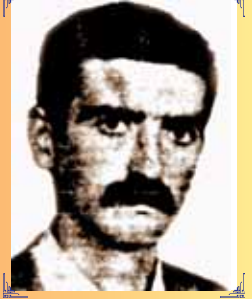
Hollanda'da faşistler tarafından vurularak katledildi.

Aynur CEYLAN

7 Temmuz 1980

Anti-faşist mücadelede şehit düştü.

Muammer KARAN

Temmuz 1978

İstanbul Kartal'da faşistlerce kurşunlanarak katledildi.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Gökhan ÖZOCAK (DHKP-C)

4 Temmuz 2001

İktidarın tahliye rüşvetine, dışarıda da alınındaki kızıl bantı çıkarmayarak cevap veren direnişçilerden ilk şehittir Gökhan.

29 Mayıs 1960 İzmir doğumluydu. Bornova Yetiştirme Yurdu'nda kaldığı yıllarda devrimci mücadeleye ilk adımlarını attı. Dev-Genç içinde yer aldı. Devrimci Yol tasfiyeciliğinin Parti-Cephe'yi inkar çizgisine karşı, İzmir'de ilk tavır alanlardan ve Devrimci Sol'un örgütleyicilerinden biri oldu.

ri'nde kaldı.

Çıktıktan bir süre sonra Devrimci İşçi Hareketi içinde mücadeleye devam etti. 1993'te yeniden tutsak düştü. 12 Eylül yıllarından tanıdığı Buca Hapishanesi'ndeydi yine. Yine direniş saflarındaydı.

14 Aralık'ta 3. Ölüm Orucu Ekibi direnişçisi olarak kızıl bantını kuşandı. Ve büyük bir onurla, gururla taktığı kızıl bantını, bu büyük direnişin şehitlerinden biri olarak ölümsüzleştirmeye kadar çıkarmadı.

İsmail KARAMAN (DHKP-C)

6 Temmuz 2001

Malatya-Akçadağ-Kepez Köyü'nde 24 Haziran 1977'de doğdu. İlkokuldan sonra geldikleri İstanbul'da konfeksiyon işçisi olarak çalıştı. Devrimci hareketle 1996 ölüm orucu direnişi döneminde tanıştı. Destek eylemlerine katıldı. Örgütlü ilişkiler içine girdi. Yeni-bosna'da ardından Topkapı mahalli alan örgütlenmesinde sorumluluklar aldı. 1999 yılında mahalli alan illegal örgütlenmesinde istihdam edildi. Milis faaliyeti yürüttü.

19 Aralık'da, ölüm oruçlarında katledilen yoldaşlarının hesabını sormak için öfkeyle, büyük bir kinle kuşandı silahını. Hesap sordu. Son olarak FIRAT TAVUK ÖLÜM ORUCU BİRLİKLERİ komutanıydı. Bu görevini yerine getirirken şehit düştü.

Ali KOÇ (DHKP-C)

8 Temmuz 2001

12 Şubat 1971'de Zonguldak'da doğdu. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okurken 1989'da DEV-GENÇ'lilerle tanışarak devrimci saflara katıldı. Çeşitli görev ve sorumluluklar aldı. Zonguldak maden ocaklarında işçi olarak çalıştı. Zonguldak'da İşçi Hareketi Gazetesi temsilciliği yapmaya başladı.

İlk tutsaklığını bir sempaticanzen katıldığı 1989 1 Mayıs'ı sonrası yaşayan Ali Koç, 1995 yılında Zonguldak'da gözaltına alındı ve yeniden tutsak düştü. Bartın Hapishanesi'ndeyken 19 Aralık katliam operasyonunu yaşadı, katliamdan sonra yanıklar içinde Sincan'a sevk edildi. 2. Ölüm Orucu Ekibi direnişçisi olarak başladığı direnişini sürdürdü.

Mart ayında kaldırıldığı hastanede şehit düşene kadar tutuldu. Serumların, iğnelerin işkence aletlerine dönüştürüldüğü zorla müdahaleler altında iradesi ve yaratıcılığıyla direnişini sonuna kadar sürdürerek ölümsüzleşti.